

CRISTIAN GĂNESCU
ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

CRISTIAN GĂNESCU

ÎN
FAȚA
ETERNITĂȚII

EDIȚIA A DOUA

☞ ALAYA ☞
2021

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpu-nerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂNESCU, CRISTIAN

În fața eternității / Cristian Gănescu. - Craiova: Editura Alaya,
2021

ISBN 978-606-93552-6-8

2

94

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

Înainte de manifestarea cosmosului exista doar Dumnezeu nemanifestat, care nu avea formă. El exista în Sine, în beatitudinea Ființei Sale. Inițial, Dumnezeu nemanifestat a creat cosmosul în Gândirea Sa, la nivel de Intenție. Intenția manifestată de Gândirea lui Dumnezeu a creat Sunetul. Primul sunet rostit de către Dumnezeu unicul a fost chiar Numele Său. Prin Sunet s-a format o imensă Sferă. Datorită faptului că manifestarea Gândirii lui Dumnezeu a avut ca formă de expresie Sunetul, îngerii desemnează această sferă prin denumirea Oceanul de sunet. Oceanul de sunet era ceva exterior lui Dumnezeu, dar totodată, Dumnezeu se manifesta în fiecare părticică a sa. În interiorul Oceanului de sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe sine însuși ca Persoană, fără a înceta să fie ceea ce este. Prima formă în care s-a manifestat Dumnezeu a fost cea de stea - de spirit. A doua formă în care s-a manifestat Dumnezeu a fost forma umanoidă. De aceea, forma umanoidă este forma standard a tuturor ființelor create de Cel Unic. Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu fără formă s-a manifestat pe Sine Însuși într-o altă ipostază, ca Ființă de formă umanoidă.

Dumnezeu este Punctul Fix, imuabil al cosmosului. Toți ceilalți - lumile, ființele - se mișcă, dar Dumnezeu rămâne în propria Sa Nemișcare. De aceea, Dumnezeu este Singurul Viu, care Lucrează Continuu și nu se Oprește Niciodată. Dumnezeu Lucrează Permanent și Foarte Repede și nu Obosește Niciodată. Dumnezeu este Izvorul de Lumină, care atrage totul - lumi și ființe. Tot ce există în cosmos rămâne permanent în sfera de atracție a lui Dumnezeu.

Dumnezeu, ca Ființă Supremă, are cea mai perfectă formă umanoidă din cosmos, cel mai frumos Trup și cel mai frumos Chip - fiind create de El Însuși.

Esența Trupului Său de formă umanoidă are la bază Sunetul din care a fost creat întregul univers. Trupul lui Dumnezeu emite neconținut Sunetul. Atunci când iese din Trupul Său, Sunetul naște Mirosurile, iar Mirosurile nasc Lumini izvorâtoare. Lumina izvorăște la infinit din forma Sa umanoidă. Luminile izvorâtoare sunt creatoare de forme. Ca Înfățișare și Chip, Dumnezeu are părul lung, barba albă, dar nu prea mare, ochii albaștri azur.

Expresia Feței Sale se modifică în mod constant în Nuanțe de Bunătate - care sunt infinite -, în funcție de ființa cu care vorbește. Dumnezeu vorbește continuu, secundă de secundă, cu fiecare înger al Său, și îi spune ce să facă. Aura Trupului de Lumină a lui Dumnezeu are nouă Învelișuri. Ultimul Înveliș este situat, spațial, chiar la limita Terrei aurice. Noi toți - oameni, spirite ale naturii, îngeri, toate lumile și toate palierele cuantice -, ne aflăm în Ființa lui Dumnezeu, între limitele Aurei Sale.

Uneori, când vorbește cu un înger, Aura lui Dumnezeu, care are nouă Învelișuri, pare să se comprime instantaneu, fără a înceta nici o clipă să se mențină până la limitele Terrei aurice, ceea ce pentru noi, oamenii, poate constitui un paradox insondabil, iar în limbajul teologic - o taină. Dumnezeu rămâne permanent în propria Sa Nemișcare. El locuiește în propriul Său Palat, pe Scaunul Său de Domnie. Palatul lui Dumnezeu este situat pe cel de-al nouălea palier cuantic al Terrei aurice - pe palierul cuantic al Luminii Dumnezeiești.

PREFAȚĂ

Prezenta carte face parte dintr-un ciclu de cărți bazat pe informațiile clarvăzătorului Eugen Nicolae Gîscă. Ciclul de cărți este format din următoarele cărți: “FORȚĂ CONTRA FORȚĂ”; “OMUL ÎN AFARA TRUPULUI”; “MARELE MISTER - OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI”; “ÎN FAȚA ETERNITĂȚII”; “KOSMOS”.

Așa cum a fost menționat în repetate rânduri, în ceea ce privește acest ciclu de cărți semnatarul acestor rânduri nu a fost decât un simplu transmițător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putință, să redea cititorilor, sub forma unor eseuri, informații de natură spirituală, oferite cu generozitate de către clarvăzătorul **Eugen Nicolae Gîscă**.

Pentru o mai bună înțelegere a informațiilor prezentate în această lucrare, voi prezenta pe scurt firul evenimentelor principale, așa cum a fost prezentat în prima carte a ciclului “**Forță contra Forță**”: “Eugen Nicolae Gîscă a devenit clarvăzător în primăvara anului 1994, cu puțin înaintea Paștelui. Lucrând la o stație de transformatoare a unei mari întreprinderi, Eugen Nicolae Gîscă a avut un accident de muncă. Un scurt-circuit produs la un transformator aflat în probă i-a provocat, după câte se pare prin inducție, modificarea unor parametri psiho-somatici și aurici, iar din acel moment existența sa și modul de a fi s-au modificat

radical. Dacă, anterior evenimentului dramatic care i-a modificat ființa interioară, Eugen nu era prin nimic diferit de ceilalți oameni, înscriindu-se în coordonatele existențiale standard, după acel moment viața sa a cunoscut o turnură diferită. La scurt timp după accident, Eugen a început să perceapă prin cea de-a doua vedere o lume diferită de cea materială; mai mult decât atât, a început să perceapă aura - acel halou energetic ce învăluie omul, invizibil percepției obișnuite.

Deși, inițial, s-a speriat teribil, la fel ca orice om pus în astfel de împrejurări, ulterior, Eugen a înțeles faptul că accidentul l-a pus în fața unor posibilități nebănuite, pe care era imperios necesar să le aprofundeze și, eventual, să le amplifice. Scurt-circuitul petrecut la transformatorul de pe bancul de lucru a produs o flămă puternică undeva în apropierea lui, dar nu atât de aproape încât să-l carbonizeze sau să-l accidenteze fizic. Flama produsă i-a provocat o senzație foarte stranie: un val de fierbințeală accentuată l-a străfulgerat dinspre baza coloanei vertebrale spre creștetul capului. În câteva secunde valul de căldură, ce izvoră ca un gheizer de la baza coloanei vertebrale, a țâșnit cu violență prin creștetul capului. Totuși, deși întregul trup era fierbinte, fiind străbătut ca de un frison, creștetul capului era rece. După alte câteva secunde, Eugen se simțea ca o veritabilă fântână arteziană: șuvoiul de fierbințeală, ce pornea de la baza coloanei vertebrale, țâșnea cu violență prin creștetul capului. Zona frunții pulsa violent și foarte dureros, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un țaruș exact între sprâncene.

Când senzațiile de durere fizică, aproape insuportabile, și-au epuizat violența inițială, iar totul părea că revenise la normal, Eugen a remarcat, cu o stupeoare imensă, cum mediul familiar se estompează încetul cu încetul, pentru a face loc unei alte lumi. Sau, mai corect spus, peste imaginea lumii

fizice s-a suprapus imaginea unei lumi diferite. Datorită faptului că evenimentele provocate de scurt-circuit s-au succedat extrem de repede, Eugen nu a reușit, încă de la început, să conștientizeze ceea ce se întâmplă cu adevărat, mulțumindu-se doar să privească senin imaginea stranie a unei lumi pe care nu o mai văzuse nicicând. Forme de relief, arbori, pâraiașe, flori se desfășurau în fața sa - altele decât cele cunoscute. La nici trei săptămâni, aparent fără nici un stimul exterior, Eugen a avut fulgerător în fața ochilor aceeași lume stranie, populată de această dată cu o mulțime de ființe impresionante, în trupuri luminoase, care se mișcau cu viteză amețitoare.

Abia după o perioadă de acomodare, Eugen și-a dat seama că percepțiile neobișnuite sunt ceva mai mult decât halucinații trecătoare; mai mult decât atât, și-a dat seama de faptul că poate să contacteze acea lume în mod voluntar, prin presarea anumitor puncte de pe suprafața trupului, concomitent cu concentrarea privirii asupra flăcării unei lumânări. Acesta este, de altfel, modul prin care, din 1994, Eugen poate accede, ori de câte ori dorește, la cea de-a doua vedere.

Lumea pe care o vede prin intermediul celei de-a doua vederi este lumea eterică. În afara lumii eterice, Eugen mai poate percepe structura aurică a ființelor. Firește, primul lucru pe care l-a făcut a fost să povestească celor din jur experiențele sale. Datorită faptului că cei din jur l-au privit cu suspiciune nedisimulată și au început să-l ocolească, Eugen a învățat foarte repede că trebuie să păstreze pentru el cele văzute, pentru a nu avea surprize neplăcute.

Totuși, cât mai discret posibil, pe lângă activitățile cotidiene care-i asigurau existența zilnică, s-a dedicat investigării acelei lumi. Din 1994 până în prezent, Eugen a investigat metodic lumea pe care o percepe prin cea de-a

doua vedere, după cum a investigat structura aurică a omului. De cele mai multe ori a fost ajutat cu explicații în demersul său de către ființele care populează acea lume. Percepția lui Eugen prin clarvedere nu se reduce doar la observarea vizuală a aurei omului sau a lumii eterice. În afara văzului, Eugen are alte trei simțuri, prin intermediul cărora poate investiga aspectele spirituale ale omului și ale cosmosului: auzul, mirosul și simțul vechimii. Văzul, auzul, mirosul și simțul vechimii sunt atributele principale ale clarvederii. Fără nici o îndoială, simțul de bază rămâne văzul - prin care poate observa ceea ce spectrul său perceptiv transfizic îi permite să vadă.

În afara văzului, auzul îi permite să perceapă sunetele modulate informațional, “melodiile” pe care le emite fiecare structură, ființă sau element. Percepută prin intermediul auzului transfizic, orice ființă umană, supraumană sau nonumană emite propriul său “sunet de fond” sau propria sa “melodie”. Fiecare structură aurică emite propria sa “melodie”; de exemplu, corpul mental emite o anumită melodie, spiritul are altă “melodie” și așa mai departe. Mai mult decât atât, o stare momentană a unui om, de exemplu furia, poate fi percepută printr-un sunet specific.

Al doilea simț este mirosul transfizic. Fiecare structură, fiecare ființă, fiecare element cosmic sau fiecare corp al aurei emite un miros specific. În cazul mirosurilor, lucrurile sunt ceva mai complicate, deoarece nu există întotdeauna posibilitatea de a face comparație cu lumea materială, pentru a fi explicate în detaliu. De exemplu, corpul eteric al unei persoane cu multă vitalitate emite uneori mirosul florilor de câmp, în timp ce corpul eteric al unei persoane cu mai puțină vitalitate emite mirosul fânului.

În mod analog, fiecare ființă, fiecare structură sau element al aurei are o anumită vechime; această vechime este

percepută de Eugen prin simțul vechimii. Vechimea percepută prin acest simț nu poate fi estimată în ani, ci într-o stare specială, fără corespondent în limbajul omenesc. Singurul corespondent acceptabil pentru înțelegerea omenească este o stare pe care fiecare om o cunoaște și pe care a experimentat-o de mai multe ori de-a lungul vieții - starea în care s-a simțit, dintr-o dată, aparent fără motiv, extrem de bătrân”. (preluare “**Forță contra Forță**”)

*

Întâlnirea dintre autorul acestor rânduri și Eugen Nicolae Gîscă s-a produs în toamna anului 1999. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane cu care să poată dialoga și, mai ales, căruia să-i poată împărtăși experiențele sale, pentru ca acestea să poată fi exprimate în scris. Fiind prins, eu însumi, cu alte activități, abia după lungi ezitări am acceptat o colaborare în vederea scrierii unor cărți cu caracter experimental pe această temă. Atunci când, în faza inițială, Eugen mi-a cerut sprijinul, nu am vrut să mă implic, fiind tributar opiniei că fiecare om trebuie să facă singur efortul de a-și comunica concepțiile sau experiențele.

Ezitățile mele au fost generate de următorul aspect: ca scriitor, eu nu am ca “obiect de activitate” scrierea unor cărți de factură ezoterică, paranormală, extrasenzorială sau orice denumire s-ar acorda acestor cărți; eu sunt eseist, iar obiectul meu de activitate (liber asumat) îl constituie scrierea unor cărți despre vechile civilizații. După opinia mea, cei care pot să-și asume scrierea unor cărți de factură ezoterică sunt doar cei care au percepții extrasenzoriale. Ei trebuie să se autoeduce, să se perfecționeze pentru a fi capabili să comunice informații corecte și inteligibile referitoare la acest domeniu.

Totuși, după o lungă perioadă de ezitare, am decis să fac cunoscute experiențele sale prin intermediul unor cărți. În

momentul în care m-am apucat de lucru, nu am știut ce va rezulta. Știam însă că în cazul în care o persoană acceptă scrierea unor cărți referitoare la aceste subiecte, așa cum s-a întâmplat în cazul meu, atunci aceasta - eu în acest caz -, este obligată să se pregătească, să se perfecționeze pentru a duce la bun sfârșit un astfel de demers. Așa am procedat eu. Doar cititorii pot spune dacă m-am achitat cel puțin onorabil de demersul întreprins.

Inițial, rolul meu trebuia să fie acela de a tria, selecta și ordona o cantitate imensă de informații, astfel încât cititorul să se poată descurca cu ușurință într-un păienjenis vast, pentru a obține maximum de beneficiu informațional. Cu timpul, am înțeles că rolul meu trebuia să devină mai activ decât cel de a reproduce, pur și simplu, informațiile furnizate de Eugen.

Conceperea unei cărți presupune: 1) documentarea amplă asupra subiectului 2) analizarea părților componente; 3) sintetizarea logică a informațiilor; 4) transformarea datelor empirice în concepte. 5) prezentarea eșalonată a subiectelor și temelor, în funcție de o schemă de gândire și de concepere prestabilită (planul cărții).

Ceea ce m-a interesat cu adevărat și, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei concepții bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci concepția ce ar putea rezulta. De aceea, de-a lungul cărților, am încercat să scoată în evidență nu atât persoana lui Eugen și capacitățile sale, cât mai ales ceea ce el a investigat. Nici un moment, nu trebuie pierdut din vedere faptul că nu este vorba despre cărți de autor în sensul tradițional al cuvântului, în care autorul să prezinte ceea ce gândește ori ceea ce-și imaginează. În aceste cărți este expusă o anumită concepție, dar trebuie să fie evident pentru orice cititor faptul că o astfel de concepție nu poate fi creația

unui om, oricât de inventiv ar fi acesta. De altfel, o astfel de concepție nu poate fi creația exclusivă a unui om încarnat... Prima dificultate cu care m-am confruntat a constat în adaptarea informațiilor furnizate de Eugen la propriile mele cunoștințe. A trebuit să sintetizez apoi ce-a rezultat și, nu în ultimul rând, să redau totul într-o formă încheșată și explicită. După aceea, a trebuit să adaptez cele aflate la informațiile și la limbajul deja existent în mass-media. Eram conștient de faptul că, în mintea oamenilor, au început să se inculce anumite concepții, anumiți termeni, anumite interpretări. De aceea, a trebuit să recurg la termeni proveniți din concepțiile orientale, termeni precum chakra, nadis, karma etc, întrucât erau singurii utilizabili și cunoscuți de toată lumea. Pe de altă parte, trebuie menționat și faptul că cele percepute într-o altă dimensiune, pe un alt palier al cosmosului spiritual, se lovește de o serie de obstacole firești. Primul și cel mai mare obstacol este limbajul. Limbajul omenesc nu este, deocamdată, capabil să reflecte cum se cuvine fenomenele ce se produc pe un alt palier al cosmosului. Limbajul omenesc - creație a omului care nu este conștient decât de lumea fizică prin intermediul organelor de simț - este destul de sărac pentru a exprima fenomene ce se produc la un alt nivel decât cel material, iar unele comparații sau analogii de care se servește oricine vrea să comunice astfel de experiențe sunt adeseori considerate naive sau neverosimile. Cu toate acestea, sărăcia limbajului nu trebuie să împiedice cunoașterea.

Acesta este motivul pentru care, pe parcursul acestor cărți, am încercat, pe de-o parte, adaptarea limbajului, iar pe de altă parte, atât cât a fost posibil, am folosit limbajul aflat astăzi în uz și împărtășit pe scară largă, prin utilizarea unor termeni, formulări sau expresii devenite uzuale. Evident, chiar dacă de-a lungul acestor cărți pot fi întâlnite formulări

consacrate în literatura de specialitate, nu trebuie uitat nici o clipă că toate cercetările îi aparțin lui Eugen; în consecință, cel care așterne pe hârtie aceste rânduri nu face altceva decât să reflecte, cât mai coerent posibil, într-un limbaj cât mai potrivit, experiențele sale. Și, după cum se va putea remarca pe parcursul întregii lucrări, experiențele și evenimentele descrise în continuare nu sunt și nici nu au cum să fie copiate din alte lucrări, ele sunt inedite și nu pot fi regăsite, cel puțin după cunoștința mea, în alte lucrări de aceeași factură.

Cititorul trebuie să aibă totdeauna în vedere faptul că semnatarul acestor rânduri nu este decât un simplu transmițător. Precum un brutar care primește de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în cele din urmă, decât un transmițător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reușește să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori. La urma urmei, orice brutar trebuie să-și asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informațiile primite.

În acest context, are mai puțină importanță că aceste cărți au fost scrise de o persoană pe baza informațiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie și, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de concepție să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opțiunilor personale, să decidă valoarea concepției expusă în aceste cărți.

Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărțile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o re-amintire despre ... viitor.

CRISTIAN GĂNESCU

PARTEA ÎNTÂI
**ISTORIA CELOR VĂZUTE
ȘI A CELOR NEVĂZUTE**

UNDE SE DUCE DUMNEZEU CÂND SE DUCE ?

☞ Cele trei Oceane ☜

La temelia existenței cosmosului se află Dumnezeu - Creatorul a tot ce există. Dumnezeu se manifestă în două ipostaze distincte. Prima ipostază este Dumnezeu Fără Formă, iar a doua ipostază este Dumnezeu Persoană.

Despre ipostaza “Dumnezeu Fără Formă” nu se știe nimic, fiind situată “dincolo de dincolo” - în afara înțelegerii omenești și, parțial, în afara cunoașterii îngeresci. Ipstaza “Fără Formă” a lui Dumnezeu este denumită IȘȘ în limba folosită de ființele îngeresci care se manifestă în lumea eterică. Dumnezeu Persoană, a doua ipostază a lui Dumnezeu, este denumită “HAUTI”.

Înainte de manifestării cosmosului exista doar Dumnezeu nemanifestat - Dumnezeu Fără Formă. El exista în Sine, în beatitudinea Ființei Sale. Inițial, Dumnezeu nemanifestat a creat cosmosul în Gândirea Sa, la nivel de Intenție. Intenția manifestată de Gândirea lui Dumnezeu a creat Sunetul.

Primul sunet rostit de către Dumnezeu a fost chiar Numele Său. Prin Sunet s-a format o imensă Sferă. Datorită faptului că manifestarea Gândirii lui Dumnezeu a avut ca formă de expresie Sunetul, îngerii desemnează această sferă prin denumirea Oceanul de sunet.

Oceanul de sunet era ceva exterior lui Dumnezeu, dar totodată, Dumnezeu se manifesta în fiecare părticică a sa. În interiorul Oceanului de sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe sine însuși ca Persoană, fără a înceta să fie ceea ce este. Prima formă în care s-a manifestat Dumnezeu a fost cea de stea - de spirit. A doua formă în care s-a manifestat Dumnezeu a fost forma umanoidă. De aceea, forma umanoidă este forma standard a tuturor ființelor create de Cel Unic. Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu Fără Formă s-a manifestat pe Sine Însuși într-o altă ipostază - ca Ființă de formă umanoidă. Manifestându-se printr-o formă umanoidă, Dumnezeu Fără Formă a devenit Dumnezeu Persoană. Așadar, nu oamenii au fost primele ființe care s-au manifestat în formă umanoidă, ci însuși Dumnezeu Unicul.

În faza incipientă a creației, Dumnezeu ființa singur ca formă umanoidă în Oceanul de sunet. Prima formă umanoidă în care Dumnezeu a dorit să se manifeste pe Sine Însuși era însă imperfectă. De aceea, o lungă perioadă de timp, Dumnezeu și-a perfecționat neconținut forma.

La un moment dat (așa spunem noi, dar pe atunci nu exista încă Timpul), în Oceanul de sunet, Dumnezeu s-a multiplicat în miliarde și miliarde (o infinitate) de Gânduri, identice cu El Însuși la Chip și Asemănare. Dintre toate Gândurile Sale, doar El Însuși era Viu. Celelalte erau doar proiecții ale Sale în Oceanul de sunet. Întrebându-și Gândurile, Dumnezeu a creat un Loc unde să umble - o spațialitate în Oceanul de sunet. În acea spațialitate, Dumnezeu a creat Întocmiri perfecte. Întocmirile au format mediul înconjurător. Acel Loc sau spațialitate din Oceanul de sunet poate fi denumit Paradis, iar Întocmirile au alcătuit mediul înconjurător: plante, pomi etc. Toate Întocmirile erau plăcute la auz (sunet), la miros și la văz pentru Dumnezeu, care este Unicul Viu, și pentru Gândurile Sale.

Dumnezeu, care este Unicul Viu, a dat apoi tuturor Gândurilor Sale libertatea de a se manifesta în raport cu Întocmirile creației, în funcție de ceea ce simte fiecare. În raport cu Întocmirile, Gândurile s-au manifestat în două feluri, împărțindu-se astfel în două categorii. Prima categorie de Gânduri a ales să rămână în comuniune cu creația: nu a adus stricăciuni creației lui Dumnezeu. În schimb, a doua categorie a Gândurilor a ales să aducă stricăciuni creației și Întocmirilor. Astfel s-au născut, pentru prima oară în cosmos, binele și răul. Binele înseamnă perpetuarea creației lui Dumnezeu, iar răul înseamnă distrugerea sau deteriorarea creației. Răul s-a născut, așadar, nu datorită existenței unor Gânduri rele (întrucât Dumnezeu nu a creat Gânduri rele), ci datorită diferenței de potențial dintre ceea ce erau ele, ca Gânduri autonome, și stricăciunile provocate creației.

Văzând toate acestea, Dumnezeu a adunat toate Gândurile Sale - atât pe cele care aduseseră prejudicii creației, cât și pe cele care erau în comuniune cu ea - și Le-a spus: **“Cine nu va asculta Cuvântul Meu, va muri negreșit. Cine va făptui răul va muri definitiv și va dispărea din formă, fără a se mai putea manifesta în creația Mea”**.

Gândurile care respectaseră Cuvântul lui Dumnezeu au rămas în comuniune cu El. Cele care au făptuit răul, au dispărut din formă. Ele au dispărut în ele însele și n-au mai existat în formă umanoidă. Totuși, ele au continuat să existe în formă neumanoidă, întrucât nimic din ceea ce Dumnezeu a creat, nu poate dispărea definitiv. Ca formă neumanoidă, ele au devenit altceva.

Această etapă primordială a cosmosului nu există în cronica akasha. Totul este cunoscut de către îngerii doar pe baza celor aflate, în mod direct, de la Dumnezeu, care, uneori, stă de vorbă cu îngerii Săi pe care-i iubește. Îngerii

mai spun că, atunci când vorbește despre acea perioadă, Dumnezeu are întipărit pe Chip o imensă tristețe. Îngerii înțeleg astfel că Gândurile care au dispărut din formă umanoidă au exercitat răutatea absolută asupra cosmosului de atunci, ca vrăjmași ai lui Dumnezeu, iar răul care există pe oricare dintre palierele actuale ale cosmosului nu este decât o copie a ceea ce a fost cândva. Dumnezeu a cunoscut, fiind exercitat în mod direct asupra Sa, răul absolut al acelor Gânduri care au adus prejudicii creației; răul constă chiar în deosebirea dintre ele și Dumnezeu.

După dispariția din formă a Gândurilor rele, Dumnezeu a născut din Sine o Ființă, care nu este Gând, ci este Vie ca și El Însuși. Această Ființă este a doua Persoană a lui Dumnezeu. Numele Ei este Iubirea Infinită. A doua Persoană, Iubirea Infinită, are - de asemenea - formă umanoidă. Oamenii o numesc Iisus Hristos.

Prin natura Sa, Iubirea Infinită nu poate aduce prejudicii creației. Anterior, Iubirea nu exista în cosmos. Exista doar Sfințenia, care este atributul fundamental al lui Dumnezeu. După nașterea celei de-a doua Persoane, Iubirea infinită, Dumnezeu a dobândit atributul de “tată”, astfel că poate fi desemnat și prin apelația Dumnezeu Tatăl.

Când s-a născut Iubirea Infinită, a apărut un nou cosmos. Noul cosmos este numit Oceanul de miros. Oceanul de miros a fost creat de Dumnezeu prin intermediul celei de-a doua Persoane, Iubirea Infinită.

Oceanul de miros este diferit de Oceanul de sunet, deși este țesut chiar pe substanța sa. Oceanul de miros este o sferă imensă, situată pe un alt palier cuantic decât Oceanul de sunet. Totuși, Oceanul de miros se prezintă ca o enclavă în Oceanul de sunet - ca o picătură de ulei pe un ocean infinit.

Tot ce s-a petrecut înaintea nașterii celei de-a doua Persoane, care este Iubirea Infinită, a avut loc în interiorul

Oceanului de sunet. Niciuna dintre ființele care există astăzi în cosmos - îngeri, spirite ale naturii, oameni - nu a fost contemporană cu evenimentele primordiale, astfel că nu are amintirea a ceea ce s-a petrecut atunci. Singurul care are *amintirea a toate* este Dumnezeu.

Mult mai târziu, după o succesiune lungă de evenimente, din Dumnezeu s-a născut a treia Persoană, numită Lumina (“Strălucirea”) lui Dumnezeu - care este Sfântul Duh. O dată cu nașterea Sfântului Duh, s-a format un nou cosmos - al treilea. Al treilea cosmos este numit Oceanul de lumină. Al treilea cosmos nu este amplasat în Oceanul de sunet sau în Oceanul de miros. Oceanul de lumină este independent, fiind creația exclusivă a celei de-a treia Persoane - Sfântul Duh, care este Strălucirea lui Dumnezeu - Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Ca alcătuire, al treilea cosmos, care este Oceanul de lumină, nu are nimic în comun cu primele două cosmosuri, fiind altceva (având o altă natură). Al treilea cosmos este cosmosul actual.

Dumnezeu a născut Lumina prin Sunet (Cuvânt): a spus să se facă Lumina. Precum a spus Dumnezeu, așa s-a făcut. Toate s-au făcut precum a spus Dumnezeu. La început, Strălucirea lui Dumnezeu, Sfântul Duh, care este cea de-a treia Persoană, s-a manifestat ca o Ființă (Persoană) de o frumusețe fără seamăn. Sfântul Duh, Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu este energia continuă ce susține actualul cosmos. Nimeni nu are voie, în actualul cosmos, să aducă vătămare sau stricăciune formelor create de Dumnezeu.

În acest context trebuie precizat, ca fiind de-o importanță deosebită pentru toți oamenii care au fost, sunt și vor fi, că ceea ce poartă numele de “păcat împotriva Duhului Sfânt” este de a aduce prejudicii formelor și de a nu continua ceea ce au început. Aceasta este valabil în toate domeniile posibile: în domeniul relațiilor de familie, în domeniul

relațiilor sociale, în afaceri, în ceea ce privește locul de muncă etc. De aceea, este absolut necesar ca o ființă omenească să cugete în inima sa foarte bine înainte de a începe ceva - o activitate sau o acțiune - , iar dacă a început, trebuie să continue până la capăt. Dacă un om a început o activitate - o afacere, un loc de muncă, o prietenie sau un mariaj - este obligat să o continue până la capăt. Altfel, intră sub incidența Legilor cosmice și se face vinovat de introducerea în cosmos a principiului discontinuității creației. Altcumva spus, devine creator al răului, păcătuiind împotriva Sfântului Duh.

Aici se cuvine o scurtă paranteză. “Lumina dintru începuturi”, născută în prima zi a creației, menționată în textul Vechiului Testament, nu desemnează ceea ce noi, oamenii, înțelegem astăzi prin lumina Soarelui - pe atunci, Soarele nici nu exista, fiind creat abia în ziua a patra a creației -, ci nașterea celei de-a treia Persoane, care este Lumina sau Sfântul Duh. De fapt, textul Vechiului Testament începe Geneza (Facerea) abia cu nașterea celei de-a treia Persoane, Lumina (care nu este un fenomen fizic, ci o Persoană), trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior, iar expresia “după Chipul și Asemănarea Noastră” se referă la cele trei Persoane - Dumnezeu ca Sfânta Treime.

Expresia “noastră” folosită de Dumnezeu se referă la cele trei Persoane. În procesul creației, Dumnezeu a vorbit neîncetat cu Iubirea și cu Lumina sau Strălucirea Sa, care sunt Ființă din Ființa sa, Unul și Același.

☞ Punctul fix, imuabil, al universului ☞

Primele imagini din cronica akasha ale lui Dumnezeu ca Ființă de formă umanoidă provin din epoca imediat ulterioară apariției Oceanului de miros.

Locul în care se află Dumnezeu, ca Persoană de formă umanoidă, poate fi poziționat spațial chiar în centrul Terrei aurice, care corespunde cu centrul Pământului fizic - dar situat pe un alt palier cuantic. Se poate spune că, spațial, centrul Pământului este situat chiar în locul în care, pe un palier cuantic elevat, se află Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut doar un singur pas în interiorul Oceanului de lumină și a rămas în acel loc. Dumnezeu nu se mișcă niciodată, El rămâne în propria Sa Nemișcare. Dumnezeu este Punctul Fix, imuabil, al cosmosului. Toți ceilalți - lumile, ființele - se mișcă, dar Dumnezeu rămâne în propria Sa Nemișcare. De aceea, Dumnezeu este Singurul Viu, care Lucrează Continuu și nu se Oprește Niciodată. Dumnezeu Lucrează Permanent și Foarte Repede și nu Obosește Niciodată. Dumnezeu este Izvorul de Lumină, care atrage totul - lumi și ființe. Tot ce există în cosmos rămâne permanent în sfera de atracție a lui Dumnezeu.

Adesea, alături de Dumnezeu stau a doua Persoană și a treia Persoană, Iubirea și Strălucirea. Uneori, fulgerător, a doua Persoană și a treia Persoană, Iubirea și Strălucirea, reintră în Dumnezeu și toți Trei redevin Unu. Îngerii spun că Dumnezeu Persoană (HAUTI) s-a transformat iarăși în Dumnezeu Fără Formă (IȘȘ). În acele scurte momente, Dumnezeu ca Persoană Întreită dispăre pentru percepția ființelor îngerești, iar îngerii, consternați, au pe buze o întrebare: **“Unde se duce Dumnezeu când se duce ?”**

Dar acest eveniment se produce foarte rar și doar pentru o scurtă perioadă. Imediat după aceea, Dumnezeu care este Unu, se manifestă iarăși prin cele Trei Persoane.

Dumnezeu, ca Ființă Supremă, are cea mai minunată formă umanoidă din cosmos, cel mai frumos Trup și cel mai frumos Chip. Esența Trupului Său de formă umanoidă are la bază Sunetul din care a fost creat întregul univers. Trupul lui

Dumnezeu emite neconținut Sunetul. Atunci când iese din Trupul Său, Sunetul naște Miroșuri, iar Miroșurile nasc Lumina izvorătoare. Lumina izvorăște la infinit din forma Sa umanoidă. Luminile izvorătoare sunt creatoare de forme.

Ca Înfașurare și Chip, Dumnezeu are părul lung, barba albă, dar nu prea mare, ochii albaștri azur. Expresia Feței Sale se modifică în mod constant în Nuanțe de Bunătate - care sunt infinite -, în funcție de ființa cu care vorbește. Dumnezeu vorbește continuu, secundă de secundă, cu fiecare înger al Său, și îi spune ce să facă.

Aura Trupului de Lumină al lui Dumnezeu are nouă Învelișuri. Ultimul Înveliș este situat, spațial, chiar la limita Terrei aurice. Noi toți - oameni, spirite ale naturii, îngeri, toate lumile și toate palierele cuantice -, ne aflăm în Ființa lui Dumnezeu, în limitele Aurei Sale. Când vorbește cu un înger, Aura Sa cu nouă Învelișuri pare să se comprime instantaneu, fără a înceta nici o clipă să se mențină până la limitele Terrei aurice, ceea ce pentru noi, oamenii, este un paradox insondabil, iar în limbajul teologic - o taină.

Dumnezeu rămâne permanent în propria Sa Nemișcare. El locuiește în propriul Său Palat, pe Scaunul Său de Domnie. Palatul lui Dumnezeu este situat pe cel de-al nouălea palier cuantic al Terrei aurice - pe palierul cuantic al Luminii Dumnezeiești. De la depărtare, forma Palatului are o anumită formă, de sus are altă formă, din părțile laterale altă formă. Din față are forma unei sfere, dintr-o parte are forma unui cub, iar din cealaltă parte are forma unei piramide.

Formele Palatului lui Dumnezeu se modifică în funcție de Atributele Sale, potrivit anumitor coordonate speciale pe care noi, oamenii, le numim puncte cardinale. Uneori, Palatul lui Dumnezeu pare a fi construit din flăcări de apă, alteori din flăcări de pământ, alteori din flăcări de foc, alteori din flăcări de gheață, alteori din flăcări de aer. Fiecare dintre

aceste elemente emite sunete (care formează melodii), mirosuri (parfumuri) și ape de lumini (culori) minunate. Evident, toți acești termeni sunt improprii, dar reflectă ceea ce nu are corespondență în lumea materială. Concepțiile antichității caracterizate în ziua de astăzi ca fiind fantezii erau destul de explicite atunci când menționau existența în “ceruri” a unui magnific Palat, cu totul și cu totul de cleștar, unde, pe Scaunul de Domnie, locuiește *Cel Bătrân de Zile*.

Uneori, Dumnezeu rămâne Singur cu Sine Însuși. Alteori, dar foarte rar, Dumnezeu este trist sau supărat. Când Dumnezeu este trist, rămâne Singur, iar în jurul Său se formează o imensă Sferă de Foc. Aceasta este Sfânta Mânie a lui Dumnezeu. De când a apărut Oceanul de lumină, Dumnezeu nu și-a manifestat Sfânta Mânie decât până la limitele Palatului Său, niciodată mai departe. În prima etapă a manifestării Sferei de Foc, nu au acces la Dumnezeu nici a doua Persoană care este Iubirea Infinită, nici a treia Persoană care este Strălucirea (Sfântul Duh). Sfera de Foc se topește treptat, iar apoi dispare doar atunci când a doua Persoană, Iubirea Infinită, pășește în interiorul ei.

☞ Iubirea Infinită care este Hristos ☞

A doua Persoană a lui Dumnezeu este Iubirea Infinită. Dumnezeu-Iubirea infinită s-a întrupat în lumea materială, făcându-se om. Oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Dumnezeu-Iubirea Infinită poate să fie alături de Dumnezeu-Tatăl și, simultan, poate să se afle (și să fie observată de oameni, spirite ale naturii sau îngeri) oriunde în cosmos, pe oricare palier, în oricâte locuri dorește. Ea poate fi observată într-o infinitate de locuri, simultan.

Atunci când iese sau intră întru Dumnezeu-Tatăl (în cazul în care Trei devin Unu pentru scurt timp), Dumnezeu-

Iubirea o face prin partea dreaptă, puțin în spate. Dumnezeu-Iubirea nu stă niciodată pe aceeași linie cu Dumnezeu-Tatăl, ci puțin în spate, în partea dreaptă. Iubirea, care este a doua Persoană, nu vorbește niciodată neîntrebată, ci doar atunci când Dumnezeu- Tatăl se întoarce spre ea. Când Dumnezeu-Tatăl manifestă Sfera de Foc, Iubirea Infinită îi temperează Sfânta Mânie.

Iubirea Infinită are o înfățișare relativ identică cu a Tatălui, doar că pare mai tânără. Chipul Tatălui este adesea încordat, cu două cute ce se întrezăresc între sprâncene. Dumnezeu, Tatăl tuturor ființelor, Lucrează Neîncetat și Neobosit în folosul tuturor, iar Grijiile Sale sunt infinite, astfel că Chipul Său este adesea îngândurat, sobru, - dar veșnic Bun și infinit de Înțelegător.

După cum se prezintă în cronică akasha, fizionomia celei de-a doua Persoane de la Început (de când a fost născut de Dumnezeu-Tatăl) este identică cu cea a lui Iisus Hristos întrupat în lumea materială. Ceea ce înseamnă că Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială cu Chipul Său de la Început. Există totuși o diferență între Chipul de la Început și Chipul de după răstignire. Îngerii spun că, înainte de întrupare, Iisus Hristos era "neîncercat" - încă nu-și dovedise Iubirea față de oameni.

După înviere, Iisus Hristos se manifestă, la nivelul lumii eterice, în Trupul de Slavă. Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos emite două luminozități distincte: o luminozitate argintie ce emană de la brâu în sus și o luminozitate de culoarea aramei încinse ce emană de la brâu în jos. Amestecul cele două luminozități generează o luminozitate de culoare aurie - asemănătoare flăcării unei lumânări. Mirosul emis de Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este asemănător pâinii proaspete înmuiate în vin. Sunetul emis este asemănător cu clipocitul cristalin al unui izvor.

După înviere, Iisus Hristos a păstrat Chipul și Înfațișarea din timpul existenței întrupate: are aproape un metru nouăzeci de centimetri înălțime, ține capul aplecat ușor spre dreapta, părul bogat, castaniu spre blond, ce-i cade pe umeri, fruntea perfectă, ochii căprui, cu sclipiri verzi. Are barba mică de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept. În Trupul de Slavă, Iisus Hristos păstrează urmele crucificării. Expresia Feței lui Iisus Hristos este identică cu cea a oamenilor întrupați: uneori râde, alteori zâmbește suav, alteori i se umezesc ochii. Când vorbește cu oamenii decorporați - sau, uneori, cu cei întrupați - are o expresie iubitoare și înțelegătoare, asemănătoare cu cea a unui tată care vorbește cu copilul său. Iisus Hristos nu are nici o locuință (eterică ori de altă natură) în care să locuiască, iar în cei 2000 de ani scurși de la Înviere, nimeni nu l-a văzut decât stând în picioare. Iisus Hristos este prezent adesea în Trupul de Slavă, invizibil percepției obișnuite, acolo unde oamenii au probleme și sunt nedreptățiți: în spitale, la tribunale (acolo unde se distribuie judecata omenească, iar oamenii pot suferi în urma greșelilor săvârșite de semenii lor), în mânăstiri.

Iisus Hristos știe întotdeauna când un om se gândește la El, când un om vorbește despre El și este foarte atent când i se cere ajutorul într-o privință sau în alta. Uneori, în anumite condiții, se manifestă în Trupul de Slavă alături de omul respectiv. Alteori, acționează doar de la distanță.

Iisus Hristos apreciază cel mai mult atitudinea oamenilor față de El. Apreciază, mai ales, când un om comunică cu El în mod direct și sincer, iar în acest caz, comunicarea are aceeași valoare cu destăinuirea sinceră a unui prieten. Iisus Hristos apreciază când un om își deschide inima și sufletul către El, fără să ascundă nimic. Oricum, nici un om nu ar putea să îi ascundă ceva, întrucât Iisus Hristos știe tot ce se petrece la nivelul Terrei aurice. Iisus Hristos

așteaptă, în primul rând, întrebările oamenilor. Întotdeauna răspunde la întrebări, dar răspunsurile Sale sunt foarte rare puse în cuvinte. Răspunsurile lui Iisus Hristos constau în implicarea oamenilor în anumite situații de viață. Răspunsurile lui Iisus Hristos vin în decurs de aproximativ trei zile, iar oamenii trebuie să fie foarte atenți la situațiile de viață în care sunt implicați și să înțeleagă ce anume semnifică. Întotdeauna, în decursul acestor situații de viață, oamenii învață ceva foarte important. De aceea, oamenii trebuie să ceară ajutorul lui Iisus Hristos în mod concret, punând accentul pe o acțiune în curs de desfășurare.

Uneori, dar mai rar, Iisus Hristos vorbește în mod direct cu oamenii. Când oamenii îi aud Vocea, trebuie să fie convinși că Iisus Hristos nu se află departe de ei - ci chiar alături. Vocea Sa este suavă, liniștitoare și foarte profundă - are o dulceață deosebită. Cel care o aude, are impresia că a fost rostită, milimetric, chiar lângă urechile sale. Este ca și cum un om ascultă prin intermediul unor căști stereo care generează un efect de polifonie: fiecare sunet pare a avea adâncime, lățime și înălțime.

Atunci când vorbește în mod direct cu un om, Iisus Hristos folosește numele mic al persoanei respective - cel mai adesea numele prin care este strigat de cei apropiați (sau numele de botez). Iisus Hristos este, de fapt, singura ființă din cosmos care folosește numele mic al unui om întrupat. Îngerii nu folosesc niciodată numele de om încarnat, ei folosesc fie apelația de “fiu al femeii”, fie “numele de suflet”, fie denumirea unei caracteristici a omului respectiv.

De altfel, mulți oameni s-au auzit strigați pe nume cel puțin o dată în viață, fiind absolut singuri. Cel mai adesea, au crezut că au halucinații auditive sau că au auzit vocea inconștientului, fără a se gândi că inconștientul nu-i poate striga pe nume, tocmai pentru că este acel nume.

PRIMORDIUM: ISTORIA TIMPURIE A COSMOSULUI

☞ La început ☞

Cosmosul este creația Unicului Dumnezeu, care este Unul în Ființă, dar întreit ca Persoană. Dumnezeu este Creatorul a tot ce există - a celor văzute și a celor nevăzute.

La început a fost Oceanul de sunet. A urmat Oceanul de miros, iar apoi Oceanul de lumină. Oceanul de miros a apărut ca o enclavă în Oceanul de sunet. Oceanul de lumină a fost creat separat, iar textura sa energetică nu a fost inclusă în Oceanul de sunet. Astfel, se poate spune că, spre deosebire de ceea ce exista anterior, Oceanul de lumină este autonom.

De la apariția Oceanului de lumină și până la apariția palierului cuantic material s-au succedat trei mari cicluri cosmice. Apariția lumii materiale - a palierului cuantic material - și, firește, a Pământului fizic (a actualului Pământ fizic) s-a produs la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic. Primele trei cicluri s-au succedat pe mai multe paliere cuantice - denumite “locuințe” de ființele lumii eterice, “sfere cosmice” sau “lumi” în limbajul oamenilor.

Prima manifestare a cosmosului actual - care este Oceanul de lumină - a avut loc pe palierul cuantic primordial, care a fost creat în momentul în care Unicul

Dumnezeu a rostit **Cuvântul dintru Începuturi**. Primul Cuvânt rostit de Cel etern a fost chiar **Numele Său**. Ființele din lumea eterică denumesc palierul cosmic primordial prin termenul *Halazeth*.

Al doilea palier cosmic este palierul în care Unicul Dumnezeu s-a manifestat în prima sa formă, cea de stea - adică de spirit. Al doilea palier este denumit *Hazaleth*.

Pe al treilea palier cuantic Unicul Dumnezeu, IȘȘ, s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă. Ființele lumii eterice afirmă că, din acel moment, IȘȘ s-a manifestat ca HAUTI. Dumnezeu nemanifestat a devenit Dumnezeu Persoană, fără a înceta să fie ceea ce este. Al treilea palier cosmic este numit *Hakazaleth*.

Pe al treilea palier cuantic denumit *Hakazaleth*, HAUTI (ca ipostază în formă umanoidă a lui IȘȘ) a creat spiritele îngerilor - denumite "stele". Acest eveniment este denumit "aducerea îngerilor în formă de stele". Totodată, pe cel de-al treilea palier cuantic, Dumnezeu a creat spiritele naturii - ființele care au grijă de natură.

După creația "stelor" îngerilor și spiritelor naturii, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic - a patra lume / sferă / locuință, care este numită *Hetithet*. În al patrulea palier cuantic, îngerii și spiritele naturii (care în palierul cuantic anterior erau doar "stele" - adică spirite) au dobândit un duh de formă umanoidă - corpul duh îngeresc. Corpul duh al îngerilor și al spiritelor naturii a fost creat din energia palierului cuantic respectiv. Acesta este motivul pentru care îngerii și spiritele naturii nu cunosc, din propria lor experiență, ceea ce s-a petrecut anterior momentului în care au dobândit duh. Pe când se aflau în al treilea palier cuantic, ca "stele", îngerii și spiritele naturii încă "dormeau". Ei au devenit conștienți doar în momentul în care au dobândit un duh de formă umanoidă - corpul duh îngeresc.

La începutul existenței celui de-al patrulea palier cuantic, Dumnezeu a creat 21 de Îngeri Puri, care alcătuiesc Temelia a tot ce există. Ei sunt denumiți Îngeri ai Realității Formei, Îngeri ai Formei sau Îngeri Creatori de Forme. Prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri, Dumnezeu a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos a fost creat prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri.

Cei 21 de Îngeri Puri nu au corp de formă umanoidă - nu au nici un fel de formă. Se poate spune că trupul lor este format din energia ce a stat la baza formării cosmosului. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este risipit peste tot. Corpurile de formă umanoidă ale tuturor îngerilor și spiritelor naturii - și mai târziu, ale oamenilor - au fost realizate prin intermediul trupurilor lipsite de formă ale Celor 21 de Îngeri Puri.

În acea epocă de început a cosmosului, Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de îngeri și de spirite ale naturii de toate felurile. Îngerii și spiritele naturii erau alcătuiți din “stele” - spirite - și din corpuri duh de formă umanoidă, de o frumusețe fără seamăn. Îngerii se numesc pe ei înșiși Fii ai Flăcării sau Fii ai Luminii. Încă din acele timpuri, îngerii și spiritele naturii au primit “locuințe” de la Dumnezeu. Există astfel o locuință a îngerilor - o imensă sferă cosmică situată pe propriul ei palier cuantic, locuită doar de îngeri - și o locuință a spiritelor naturii. Locuințele îngerilor și ale spiritelor naturii nu fac parte din palierele denumite *Halazeth*, *Hazalet* sau *Hetithet*, fiind situate în afara Oceanului de lumină; ele nu au de-a face cu cosmosul nostru.

Tot în lumea / sfera / locuința numită *Hetithet*, pe al patrulea palier cuantic, dar după o perioadă lungă, răstimp în care cosmosul era populat doar de îngeri și de spirite ale naturii, Dumnezeu a creat oamenii după Chipul și Asemănarea Sa. Acest eveniment este desemnat de către

ființele lumii eterice prin expresia “aducerea oamenilor în formă umanoidă”. Anterior, oamenii erau doar “stele” care dormitau în stare de inconștiență.

Spiritele oamenilor au fost create direct de Dumnezeu într-un palier cuantic despre care nu se poate cunoaște nimic, denumit “Lumea fără formă”. Oamenii au fost “aduși în formă” abia după ce îngerii au dobândit corp de formă umanoidă. Cu toate acestea, creația spiritelor oamenilor a precedat atât apariția tuturor palierelor cuantice, cât și creația spiritelor îngerilor. Deși, ca “stele” - ca spirite -, au fost creați cu mult înaintea apariției Hetithetului, oamenii au fost aduși în formă mult mai târziu.

Primul om, creat de Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa, este denumit Shantiah de către ființele din lumea eterică. Shantiah este Adam primordial, creat cu mult timp înaintea apariției Pământului fizic (Shantiah nu trebuie confundat cu Adam menționat în Vechiul Testament).

După creația primului om, Dumnezeu a mai creat alți nouă oameni. Cei nouă oameni sunt denumiți “Oameni Inițiali” sau “Oameni Primordiali” - pe scurt “Primordiali”. Totuși, cei nouă oameni primordiali nu se ridicau la calitatea (puterea și tăria) primului născut - Shantiah.

După o altă perioadă, Dumnezeu a mai creat alte câteva sute de oameni, dar nici aceștia nu se ridicau la calitatea (puterea și tăria) celor nouă oameni primordiali și, cu atât mai puțin, a lui Shantiah. Începând cu Shantiah și cu cei nouă Primordiali, toți oamenii creați pe cel de-al patrulea palier cuantic, în *Hetithet*, au format prima generație.

Oamenii primei generații erau formați doar din spirit și din corpul duh. Pe atunci nu existau sufletul sau corpurile aurice exterioare. Dintre toți oamenii primei generații, doar Shantiah îl putea vedea pe Dumnezeu. Ceilalți oameni erau insuficient maturizați.

Pe cel de-al patrulea palier cuantic denumit Hetithet s-a produs prima răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, care formează “Ordinea cosmică” sau “Firea lucrurilor”. Principalul protagonist a fost Adam primordial - Shantiah -, care a comis “păcatul originar” sau “păcatul adamic”: neascultarea poruncilor Celui Preaînalt.

Simultan cu Shantiah, doi dintre cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei au nesocotit Poruncile lui Dumnezeu și s-au răzvrătit. Cei doi Îngeri puri care s-au răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu sunt numiți Haill și Than. Împreună, formează o ființă îngerească binară, numită Hallshithan sau Shaitan. La fel ca primul om, Hallshithan a nesocotit poruncile lui Dumnezeu.

O dată cu răzvrătirea lui Shantiah și a lui Hallshithan s-a încheiat primul mare ciclu al cosmosului, în care toate ființele din cosmos respectau poruncile lui Dumnezeu. A urmat o lungă perioadă de nemanifestare.

În răstimpul perioadei de nemanifestare, îngerii și spiritele naturii s-au reîntors în propriile lor locuințe / sfere / paliere cuantice situate în afara Oceanului de lumină.

Perfer: “Strălucirea Strălucirii”

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu a creat un nou palier cuantic (al cincelea palier cuantic) - o nouă locuință / sferă / lume. Această Locuința a fost numită Perfer (“Strălucirea Strălucirii”). Astfel a început al doilea ciclu.

Perferul a fost, de fapt, atât un palier cuantic, cât și o imensă planetă eterică, ce ocupa cu aproximație întregul spațiu ocupat astăzi de sistemul nostru solar. În ciclul al doilea, Dumnezeu a creat din nou lumea. Îngerii și spiritele naturii au revenit din propriile lor “locuințe”. Totodată, pe Perfer, Dumnezeu a creat un prim om, ca și cum nu s-ar fi

întâmplat nimic înainte. Primul om al celei de-a doua generații a fost denumit tot Adam (al doilea Adam). De asemenea, pe Perfer, Dumnezeu a “adus în formă” multe alte spirite de oameni. Nu a fost vorba despre reîntruparea oamenilor din primul ciclu. În al doilea ciclu s-au întrupat alte “stele” - spirite - de oameni, cu un nou tip de corp duh. Ei au format a doua generație de oameni.

În prima perioadă a existenței Perferului, oamenii celei de-a doua generații, îngerii și spiritele naturii au conviețuit o lungă perioadă în Pacea lui Dumnezeu, respectând Ordinea cosmică. Apoi, la fel ca în primul ciclu cosmic, datorită nerespectării poruncilor Celui Preaînalt, s-a produs o nouă răzvrătire: răzvrătirea unui înalt Heruvim Purtător de Lumină, denumit Lux sau Ethathan. Nesocotind poruncile lui Dumnezeu, din Heruvimul Purtător de Lumină, Lux a devenit Prințul întunericului - Lucifer.

Lucifer a fost urmat în răzvrătirea sa de mulți îngeri și spirite ale naturii. În momentul rebeliunii, toate ființele care l-au urmat pe Lucifer și-au schimbat înfățișarea. Ochii lor au devenit negri, fără iris, ca niște găuri negre ce absorb energia și lumina. Toți cei care l-au urmat pe Lucifer au devenit Fii ai întunericului. Totuși, cei care l-au urmat pe Lucifer au reprezentat doar o mică parte din totalul Fiilor Flăcării - o facțiune. Restul îngerilor și spiritelor naturii au continuat să respecte Ordinea cosmică și, implicit, Poruncile lui Dumnezeu. Ei au continuat să fie Fii ai Luminii sau Fii ai Flăcării.

Ulterior, în răzvrătirea sa, Lucifer a antrenat de partea sa un număr mare de oameni din cea de-a doua generație. Chiar și Adam, primul om al celei de-a doua generații, l-a urmat pe Lucifer în răzvrătirea sa. Oamenii respectivi au refuzat, la rândul lor, să respecte Poruncile lui Dumnezeu, astfel că au sfidat Ordinea cosmică.

Răzvrătirea lui Lucifer a declanșat războiul dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului, care s-a perpetuat până în ziua de astăzi. Pe Perfer a avut loc prima mare bătălie, față în față, a acestui război îndelungat dus între cele două categorii de forțe: Fiii Luminii și Fiii întunericului: “Forță contra Forță”. Acesta a fost “prima bătălie din ceruri”. Fiii întunericului au pierdut bătălia, iar planeta Perfer a fost distrusă în întregime prin incendiere. O dată cu incendierea Perferului s-a încheiat existența celei de-a doua generații de oameni. A urmat din nou o lungă perioadă de nemanifestare. După perioada de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic.

În ciclul al treilea a avut loc o nouă creație a lumii. Noua creație a lui Dumnezeu a avut loc pe un nou palier cuantic - al șaselea - denumit *Hazureth*. *Hazurethul* este actualul palier cuantic eteric - lumea eterică. În al treilea ciclu cosmic, îngerii și spiritele naturii s-au reîntors din propriile lor locuințe (sfere), în care se retrăseseră la începutul perioadei de nemanifestare.

Chiar la începutul celui de-al treilea ciclu, Dumnezeu a creat un nou prim om. Primul om creat de Dumnezeu în cel de-al treilea ciclu a fost Adam menționat în Vechiul Testament. De fapt, Vechiul Testament descrie creația oamenilor doar din acest moment al istoriei cosmosului.

Prima parte a celui de-al treilea ciclu s-a desfășurat pe al șaselea palier cuantic - pe *Hazureth*, care este actuala lume eterică. Tot pe *Hazureth*, Dumnezeu a scos o “coastă” (o parte) din Adam și a creat prima femeie: Eva.

După căderea în păcat, Adam și Eva, protopărinții celei de-a treia generații, au fost izgoniți din *Hazureth*. Izgonirea protopărinților Adam și Eva din *Hazureth* a coincis cu apariția lumii materiale și a pământului. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre strămoșul acestuia ceva mai eterat, pe care-l putem denumi Protopământ.

Lumea materială, pe care noi o considerăm a fi singura posibilă, este, de fapt, al șaptelea palier cuantic. Simultan cu apariția palierului material, primii oameni au dobândit trupuri fizice. Vechiul Testament (Geneza; cap. 3; 21) punctează acest moment crucial, precizând faptul că, în momentul izgonirii, Dumnezeu le-a făcut primilor oameni *haine de piele* (“haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele”).

Deși Adam și Eva, protopărinții celei de-a treia generații, au fost creați în Hazureth, ceilalți oameni, în frunte cu primul zămislit Cain, s-au născut pe Protopământ - în al șaptelea palier cuantic. Urmașii lor au format a treia generație de oameni. Prin Adam, oamenilor din cea de-a treia generații li s-au conferit, ca element nou, sufletul (suflet: “suflare de viață”). Oameni celei de-a treia generații erau constituiți așadar din următoarele elemente: spirit, corp duh, suflet și corpul material.

A urmat răspândirea oamenilor din cea de-a treia generație pe suprafața pământului și întemeierea primelor vetre de civilizație. Treptat, tot mai mulți oameni din cea de-a treia generație au ales să făptuiască răul, să se alieze cu Fiii Întunericului și să pășească pe calea întunecată.

Aplecarea spre rău și înfrățirea cu Fiii Întunericului a oamenilor din cea de-a treia generație a declanșat o nouă bătălie ce a opus pe de-o parte Fiii Întunericului, iar de cealaltă parte Fiii Luminii. Acesta a fost cea de-a doua mare “bătălie a cerului”, după cea de pe Perfer. Bătălia s-a desfășurat o perioadă îndelungată. Sfârșitul a fost previzibil: oamenii aliați cu Fiii Întunericului au pierdut bătălia. Acesta a fost ultimul act al celui de-al treilea ciclu cosmic.

La sfârșitul bătăliei dintre Fiii Întunericului și Fiii Luminii, Protopământul a fost pustiit prin retragerea Sfântului Duh din creație. Acest eveniment dramatic este denumit “marea ștergere” de ființele din lumea eterică.

Sfântul Duh, a treia Persoană a Sfintei Treimi, este Cel care conferă viață la tot ce există. Fără activitatea Sa, totul dispare: dispare viața, dispar formele ce servesc drept sălaș vieții. Totuși, “marea ștergere” nu a avut nimic în comun cu perioadele de nemanifestare care au avut loc între ciclurile cosmice anterioare.

După “marea ștergere”, lumea materială a revenit la viață prin acțiunea Sfântului Duh; astfel a început al patrulea ciclu. Totuși, în contextul dat, este oarecum impropriu să se afirme că Protopământul a renăscut la începutul ciclului al patrulea. Protopământul și-a încetat existența o dată cu “marea ștergere”, dar la începutul celui de-al patrulea ciclu totul a fost recreat după alți parametri, astfel că se poate vorbi despre un nou glob cosmic. Noul glob cosmic este Pământul actual, care s-a format, spațial, chiar în locul în care existase Protopământul (într-un fel, se poate vorbi despre o “reîncarnare” a globului terestru).

În al patrulea ciclu cosmic, totul s-a schimbat - atât în ceea ce privește aspectul văzut, cât și în ceea ce privește aspectul nevăzut. După “marea ștergere” nu a mai fost creat un nou palier cuantic, precum în ciclurile anterioare. Totul a fost reconstruit în cadrul palierului cuantic material deja existent, deși, ca alcătuire, ca structură și ca energie, cosmosul actual este diferit de ceea ce a existat în ciclurile anterioare.

Chiar la începutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul fizic a fost inclus într-o sferă aurică, care pornește din miezul globului terestru și se termină undeva la jumătatea distanței dintre Lună și Marte. Tot ce există în spațiul circumscris de această sferă poartă numele de “Terra aurica”. La marginile sale, sfera aurică are o membrană protectoare. Membrana protectoare are doar două porți - una de intrare și alta de ieșire: Poarta Alfa și Poarta Omega.

În al patrulea ciclu cosmic, oamenii s-au încarnat iarăși în lumea materială, formând a patra generație. Aceasta este generația actuală. La fel ca și oamenii generației anterioare, oamenii celei de-a patra generații sunt constituiți din următoarele elemente: spirit, corp duh, suflet și corpul material. Totuși, oamenii celei de-a patra generații au corpul duh diferit de oamenii primelor trei generații.

Treptat, prin continua înmulțire a oamenilor, pe suprafața Pământului au înflorit noi forme de civilizație sub ocrotirea unor înalte ființe spirituale - îngerești sau omenești - pe care le putem desemna prin titulatura generică de "Protectori ai umanității". Unii Protectori s-au întrupat în lumea materială, în timp ce alții au exercitat o activitate civilizatoare fără a avea trup material. Cu timpul, datorită faptului că oamenii celei de-a patra generații, prin liberul lor arbitru, au continuat să săvârșească răul și au pășit iarăși pe calea întunecată, Protectorii umanității au rupt contactul cu palierul material, retrăgându-se în propriile lor "locuințe".

Pe fundalul retragerii Protectorilor, dar și datorită aplecării oamenilor către rău, s-a produs o puternică ofensivă a Fiilor întunericului. Fiii întunericului nu se pot manifesta decât dacă sunt atrași de oamenii întrupați. Prin actele lor îndreptate către rău, oamenii au atras, la fel ca în trecut, Fiii întunericului de diferite categorii, astfel că s-a realizat un proces energetic de tip feedback - conexiune cu dublu sens.

Cu cât oamenii săvârșeau mai multe fapte rele în lumea materială, cu atât influența Fiilor întunericului a devenit mai mare. Cu timpul, s-a realizat o asociere directă între o parte a oamenilor și Fiii întunericului. Alianța fățișă a unei bune părți a celei de-a patra generații de oameni cu Fiii întunericului a declanșat iarăși o depărtare de Ordinea cosmică. În aceste condiții, Fiii întunericului s-au substituit aproape total adevăraților Protectori ai umanității.

Substituirea adevăraților Protectori cu Fiii întunericului a generat o incompatibilitate aurică între oameni și Spiritul Pământului. Consecința era inevitabilă: se profila o nouă “mare ștergere”.

De data aceasta, situația era mult mai gravă decât în trecut. Răutatea rezultată în urma asocierii oamenilor cu Fiii întunericului depășise cele mai sumbre previziuni - condiții în care existența palierului cuantic material și chiar existența oamenilor erau puse în cumpănă.

CETĂȚENII COSMOSULUI

☞ Fiii Luminii vs. Fiii întunericului ☜

Cosmosul - creația lui Dumnezeu - este un uriaș sistem ale cărui legi de funcționare și evoluție în spațiu-timp funcționează după legi stricte; aceste legi pot fi considerate a fi Voința Divină. Totalitatea legilor formează Ordinea cosmosului sau Firea Lucrurilor.

La începutul manifestării cosmosului, Dumnezeu a creat trei mari categorii de **cetățeni ai cosmosului**: spirite ale naturii, îngeri și oameni. Cele trei categorii de ființe au fost create de Dumnezeu pe palierele superioare ale cosmosului.

În actualul stadiu evolutiv, doar oamenii se pot manifesta în palierul cuantic material. Îngerii și spiritele naturii se pot manifesta fie în lumile lor de origine, fie în lumea eterică. Aceste ființe se manifestă în lumea eterică doar pentru a împlini diverse activități fără de care lumea materială nu ar putea exista. Ele însele spun că **coboară** în lumea eterică, pentru a-și îndeplini atribuțiile funcționale. Atunci când se manifestă în lumea eterică, îngerii și spiritele naturii au trup de formă umanoidă constituit chiar din energia palierului cuantic eteric.

Ca principiu de funcționare, trupul de formă umanoidă în care se manifestă aceste ființe la nivelul lumii eterice este întrucâtva asemănător cu trupul fizic al oamenilor din lumea

materială, dar este alcătuit din energia specifică palierului cuantic respectiv. Când se află în lumile / sferile / locuințele lor, îngerii și spiritele naturii se manifestă diferit.

Diferențele de manifestare dintre îngeri, spirite ale naturii și oameni constau în felul energiei din care este alcătuit duhul fiecărei categorii; de asemenea, constau în dispunerea chakrelor, în poziționarea spiritului, în configurarea unor elemente ce țin de fiziologia eterică și de “puterea” și “tăria” pe care le manifestă. Strălucirea duhului de formă umanoidă în care se manifestă aceste ființe poate fi măsurată prin ceea ce noi, oamenii, definim prin temeni precum “intensitate” și “tensiune” atunci când ne referim la o sursă de lumină. În cazul ființelor menționate, cele două caracteristici echivalente intensității și tensiunii se numesc **putere și tărie**.

Strălucirea trupului de lumină a ființelor îngerești este aproape imposibil de descris, fiind dincolo de ceea ce poate concepe un om. Diferența de strălucire a trupului de lumină între oamenii decorporați și ființele îngerești este imensă. În momentul în care un om se află în fața unei asemenea ființe se simte ca un fir de nisip în fața unui deșert sau ca un strop de ploaie în fața oceanului planetar.

Prima mare categorie de cetățeni ai cosmosului este formată așadar din ființele îngerești. Majoritatea ființelor îngerești au trupuri (duhuri) luminoase de formă umanoidă. Fac excepție doar Îngerii Formei sau ai Temeliei, care sunt în număr de 21; deși aceste ființe îngerești sunt creatoare de formă, nu au trupuri de formă umanoidă. Uneori, aceste înalte ființe îngerești creatoare de formă se pot manifesta pe ultimul palier al cosmosului spiritual, prin înfățișarea (ipostaza) unor flăcări ori a unor sfere strălucitoare.

Pentru a înțelege ce este o ființă îngerească creatoare de formă, trebuie deschisă o scurtă paranteză. Actuale,

știința ia în considerare doar ceea ce este vizibil în palierul fizic, vorbind adesea despre “evoluția” materiei. Totuși, materia nu există prin ea însăși, astfel că se poate vorbi despre mai multe fațete ale manifestării cosmice. Materia există datorită faptului că, la nivelul subtil, există o energie cosmică formatoare. Această energie este, pe de-o parte creatoare a materiei, iar de cealaltă parte este creatoare a formei. În consecință, se poate vorbi despre mai multe aspecte ale manifestării cosmice. În primul rând, este vorba despre manifestarea substanței din care este alcătuită lumea - ceea ce noi numim materie. În al doilea rând, este vorba despre manifestarea energiei creatoare de formă. În al treilea rând este vorba despre manifestarea conștiinței ce se întrupează în aceste forme.

Pentru a se manifesta în lumea eterică, ființele îngerești **coboară** din lumile (sferele) îngerești aflate în afara Oceanului de lumină, acolo unde este palierul lor de reședință, pentru a îndeplini activități specifice fără de care lumea materială n-ar putea exista. Ele se sacrifică pentru a se manifesta cât mai aproape de lumea materială. Coborând din palierul cuantice superioare, ființele îngerești se manifestă în trupuri de lumină de o calitate inferioară structurii lor originare doar pentru a ajuta oamenii să existe și să se manifeste în lumea materială. Forma în care ființele îngerești se manifestă în lumea eterică este forma umanoidă - forma standard de manifestare a tuturor ființelor din Terra aurica.

Precum a fost menționat, îngerii se împart în două categorii: de-o parte îngerii care respectă Ordinea cosmică, iar de cealaltă parte cei care se opun Ordinii cosmice (Poruncile lui Dumnezeu). În limbajul oamenilor, îngerii care respectă Poruncile lui Dumnezeu pot fi denumiți **Fii ai Focului** sau **Fii ai Luminii**. Îngerii care nu respectă Ordinea Cosmică pot fi denumiți “Îngeri căzuți” / “răzvrățiți” sau Fii

ai întunericului. În ceea ce privește aspectul, Fiii Luminii au ochii normali cu iris și cristalin, asemănători cu ochii oamenilor, în timp ce Fiii întunericului au ochii negri, lipsiți de iris. În limba folosită în lumea eterică, ființele îngerești care respectă Poruncile lui Dumnezeu sunt desemnate prin termenul **Hemin Hem** - în traducere, “Cei drepți” -, iar cele din a doua categorie sunt numite **Dree** - în traducere: “Cei rupți” sau “Cei desprinși” (“Cei răzvrățiți”).

În acest context, trebuie făcută precizarea că unele ființe îngerești de rang înalt din categoria Fiilor Luminii - de exemplu, ființele îngerești denumite Puteri, Domnii, Serafimi, Heruvimi etc. - au ochii lipsiți de iris, dar culoarea ochilor lor este alta decât culoarea neagră. Ochii acestor înalte ființe îngerești emit văpăi de foc albastru, auriu, galben, portocaliu etc. Este evident faptul că, deși au ochii lipsiți de iris, aceste înalte ființe îngerești nu trebuie confundate cu Fiii întunericului - “Cei cu ochii negri”.

Hemin Hem, Fiii Luminii sau Fiii Focului, sunt ființe care duc la îndeplinire Poruncile lui Dumnezeu și, implicit, care duc la îndeplinire planul de manifestare a lumii, diriguți dintru începuturi de către Dumnezeu. Hemin Hem sunt ajutoarele lui Dumnezeu în ceea ce privește procesul manifestării lumii. Ca înfățișarea sub care se manifestă în lumea eterică și, prin urmare, prin care pot fi observați de oameni, marea majoritate a Fiilor Luminii se manifestă în forme umanoide. Cu excepția Îngerilor Formei menționați anterior, toți Fiii Luminii au trupuri de forme umanoide. Forme umanoide înseamnă forme asemănătoare până la un punct sau chiar identice celor omenești.

Există însă ființe îngerești precum Serafimii și Heruvimii care, deși au forme umanoide, au aripi ori alte particularități pe care oamenii decorporați nu le pot manifesta. În marea lor majoritate, Fiii Luminii sunt mult

mai înalți decât oamenii - înălțimea lor poate atinge aproximativ 2,5 metri -, au chipuri de o frumusețe fără corespondent în lumea materială. Trupul lor de lumină emite o strălucire intensă, în funcție de nivelul evolutiv și de poziția pe care o ocupă în Organigrama cosmică - în Ierarhia Fiilor Luminii. Fiecare Fiu al Luminii (Hemin Hem) are propriul său nume secret, care nu poate fi cunoscut de oameni - are propriul său sunet specific, care nu este altceva decât chintesența ființei sale. Numele prin care sunt cunoscute de oameni sunt doar formulări metaforice.

Înfățișarea sub care se manifestă o ființă îngerească în lumea eterică dezvăluie forul interior și poziția sa ierarhică. Fiecare amănunt ce ține de fizionomie sau de vestimentație, de strălucirea trupului de lumină, de culoare, de sunet ori de miros, de vechime sau de alte caracteristici mai greu de surprins în cuvinte omenești, indică aspecte bine determinate. Aspectul exterior, veșmântul și fizionomia oricărei ființe din ierarhia Fiilor Luminii este codificarea atributelor ființei sale interioare. Este foarte important de cunoscut ansamblul de elemente ce formează aspectul sub care se prezintă ființele îngerești, pentru că este singurul, din punctul de vedere al înțelegerii omenești, care poate arunca o lumină clarificatoare asupra structurii cosmosului. Fiecare om, înainte de a se încarna în lumea materială, a cunoscut în mod direct ființele îngerești. Desigur, în momentul încarnării și, ulterior, în procesul formării personalității terestre, omul a uitat tot ce știa înainte, dar descrierea, chiar și sumară, a ființelor îngerești, în afara rolului de a informa cu privire la aspectul lor exterior, are și rolul de a reaminti printr-un proces sufletesc de *anamneză* - de reamintire - modul lor de manifestare.

Îngerilor din categoria Fiilor Luminii li se opun Fiii întunericului. Fiii întunericului sunt acei îngeri care, într-un

trecut ce se pierde în negura timpului (dar nu și a uitării), s-au răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, care formează Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor. Rezultatul răzvrătirii a fost apariția dezordinii în cosmos și perturbarea Planului lui Dumnezeu. În momentul răzvrătirii, Fiilor întunericului li s-au întunecat ochii și “nu l-au mai văzut pe Dumnezeu”. Fiii întunericului “nu mai pot vedea Adevărul. Adevărul este Dumnezeu”.

Precum a fost menționat, prima răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu s-a produs în primul ciclu al cosmosului; avându-i ca protogoniști principali pe primul om al primei generații, Șantiah, și pe doi dintre cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei. Cei doi Îngeri puri răzvrățiți alcătuiesc o ființă binară denumită Hallshithan sau Shaitan. Ei au fost urmați în răzvrătirea lor de o largă pleiadă de ființe îngerești și de oameni din prima generație.

Hallshithan se poate manifesta sub multiple înfățișări, în diferite forme și ipostaze - unele umanoide, altele neumanoide. În interiorul unei singure apariții shaitanice pare a se manifesta o mulțime de ființe care vociferează pe multiple voci și tonalități - ca și cum o armată de ființe s-ar strânge sub aparența unei singure forme. Ființa shaitanică se manifestă foarte rar în formă umanoidă, iar când se manifestă, are înfățișarea unei femei de o frumusețe tulburătoare. Cel mai adesea se manifestă sub forma unui șarpe (balaur) imens.

Hallshithan nu trebuie însă confundat cu Lucifer. Dacă Hallshithan s-a răzvrătit în primul ciclu al cosmosului, Lucifer - împreună cu îngerii și oamenii care l-au urmat - s-a răzvrătit în cel de-al doilea. Înainte de răzvrătire, Lucifer a fost Primul Heruvim Ocrotitor al oamenilor. Oricum, ființelor luciferice le este foarte frică de cele shaitanice. Dacă ființele luciferice doresc amăgirea și, în cele din urmă,

distrugerea oamenilor care nu le împărtășesc “ideologia”, ființele shaitanice doresc distrugerea integrală a cosmosului - a tot ce are formă. Hallshithan dorește distrugerea tuturor formelor din cosmos, pentru a fi la fel ca la început - când încă nu se revoltase. Prin Hallshithan au fost introduse în cosmos elemente care nu figurau în programul inițial al creației lumilor. Lucifer a căzut, el însuși, sub influența malefică a lui Hallshithan.

Din fericire, sub nici una din ipostaze, cea de femeie și cea de balaur, Hailshithan nu poate fi întâlnit în lumea eterică. El este ținut în afara Terrei aurice de cupola protectoare (care poate fi considerată un “sistem de securitate” eficient) formată prin Puterea lui Dumnezeu la începutul celui de-al patrulea ciclu. Singurii care pot să facă o breșă în “sistemul de securitate” al Terrei aurice sunt doar acei oameni total dezaxați, care fac ritualuri de magie neagră prin care îl invocă direct pe Hallshithan.

Așadar, Hallshithan nu poate pătrunde în Terra aurică decât dacă este invitat prin ritualuri. Când Hallshithan reușește totuși să facă o breșă în cosmos, se aliază toți oamenii decorporați și toți îngerii pentru a-l alunga dincolo de bariera protectoare. Adesea, la efortul comun participă și ființele luciferice !!! În definitiv, este amenințată chiar și existența lor. Oricum, ființele luciferice se țin departe de cele shaitanice, pe care nu le înțeleg și de care se tem.

❧ Spiritele naturii ❧

A doua mare categorie de *cetățeni ai cosmosului* este formată din **spiritele naturii**. Spiritele naturii nu trebuie confundate cu îngerii; spiritele naturii nu sunt îngeri și nu vor deveni vreodată. Rolul spiritelor naturii este legat exclusiv de natură.

De fapt, în lumea eterică, aceste ființe poartă numele de “suflete ale naturii”. Uneori, spiritele naturii mai sunt numite “Legi ale naturii”. Numele lor din lumea eterică este Zaurdari - adică locuitori ai Zaurdariei (Zaurdaria este numele dat lumii eterice de spiritele naturii; uneori, prin Zaurdaria este desemnat Edenul, locul creației primilor oameni).

Natura este animată, are un suflet, iar esența acestui suflet este formată din Zaurdari - ființele care au grijă de ea. Spiritele naturii se îngrijesc de tot ce înseamnă natură - de la apă, aer sau pământ la formele de relief, la vegetație, la ploaie, zăpadă, grindină etc. Dacă nu ar exista spiritele naturii care să lucreze în folosul tuturor, Pământul ar semăna cu solul lunar sau cu solul marțian. Pe corpurile cerești învecinate din sistemul solar nu există viață întrucât nu există spirite ale naturii care să le ocrotească și care să se exprime prin ele.

Numărul spiritelor naturii este imens: miliarde și miliarde de spirite ale naturii, structurate într-o ierarhie impresionantă. Spiritele naturii sunt împărțite în “națiuni”. În funcție de elementul în care se manifestă - pământ, apă, ploaie, zăpadă, vânt, foc, aer, vegetație, munte, câmpie etc. - spiritele naturii pot fi împărțite în mai multe categorii.

Spiritele naturii au formă umanoidă, asemănătoare cu cea a ființelor îngerești. Corpul lor este format din lumină, iar spiritul (steaua) este situat la nivelul gâtului, puțin sub mărul lui Adam (echivalentul mărului lui Adam la oamenii întrupați). Unele spiritele ale naturii au înfățișări preponderent masculine, iar altele au înfățișări preponderent feminine. Cel mai adesea, înălțimea spiritelor naturii nu depășește un metru, deși uneori se pot înfățișa și cu staturi de aproape doi metri. Este foarte interesant faptul că spiritele naturii își pot modifica înfățișarea în timpul “serviciului” -

adică în timpul exercitării atribuțiilor. În funcție de domeniul de activitate și de atribuțiile pe care le au, forma de manifestare a spiritelor naturii suferă o metamorfoză impresionantă: peste trupul lor de lumină se suprapune o altă imagine, legată de elementul în care se manifestă. De exemplu, spiritele naturii de zăpadă par a fi alcătuite de zăpadă, cele de foc par a fi alcătuite din foc, cele de apă par a fi alcătuite din apă, cele de vegetație par a lua forma copacului sau a formei de vegetație pe care o îngrijesc. Acele spirite ale naturii care se îngrijesc de animale, pot împrumuta anumite particularități animaliere, care se contopesc cu forma umanoidă. Când își termină activitatea, în rarele lor momente de repaus, spiritele naturii revin la înfățișarea lor inițială ce pare să le placă cel mai mult, la fel ca acei oameni din lumea materială care își schimbă cu hainele civile veșmintele dn timpul orelor de muncă - militari, polițiști, pompieri, astronauți etc.

În cea mai mare parte a cazurilor, spiritele naturii au înfățișarea unor copii jucăuși și poznași. Totuși, înfățișările adesea bizare ale spiritelor naturii nu trebuie să înșele pe nimeni. Spiritele naturii sunt ființe foarte vechi și foarte puternice, fără de care natura nu ar putea exista.

Spiritele naturii acționează atât în formă umanoidă, cât și în formă neumanoidă. Ca formă umanoidă, spiritele naturii se pot multiplica instantaneu și pot fi observate în foarte multe ipostaze. De exemplu, spiritul naturii care are în îngrijire o pădurice poate fi observat simultan în multe ipostaze. Când se deplasează, poate merge înainte și înapoi, fără a se întoarce corporal. Când se deplasează înapoi, merge cu spatele, cu mare viteză. Totodată, spiritele naturii se manifestă fără formă umanoidă - ca energii. Astfel, un spirit al naturii se poate manifesta sub forma unui imens abur eteric. De exemplu, spiritul unui lac - care ocrotește acel lac -

se poate manifesta ca un abur eteric ce învăluie lacul respectiv, fiind simultan vizibil și sub forma umanoidă a unei făpturi diafane - denumită de tradiția populară silfă sau silfidă.

La fel ca și îngerii, spiritele naturii sunt de două categorii. Prima categorie este formată din zaurdari, spiritele luminoase ale naturii care respectă Poruncile lui Dumnezeu. A doua categorie este formată din spiritele naturii care s-au răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Unele dintre spiritele naturii s-au răzvrătit împreună cu Hallshithan în primul ciclu cosmic, iar altele s-au răzvrătit împreună cu Lucifer în cel de-al doilea ciclu. Toate spiritele naturii care s-au răzvrătit au ochii negri, precum îl au Dree, îngerii căzuți denumiți draci de tradiția populară. Numele spiritelor naturii care s-au răzvrătit este Lorehh. Tradiția populară îi numește demoni. Așadar, din acest punct de vedere, chiar dacă în limbajul curent pot semnifica același lucru, demonii sunt diferiți de draci; demonii sunt spirite întunecate ale naturii, iar dracii sunt îngeri căzuți. Împreună, pot fi desemnați și prin denumirea generică de Fii ai întunericului.

Toate spiritele întunecate ale naturii – Lorehh: demonii cu ochii negri - au fost inițial în slujba cosmosului și se comportau la fel ca și Zaurdarii, spiritele luminoase ale naturii. După răzvrătire, ființele Lorehh și-au schimbat orientarea “ideologică” și de atunci acționează în sensul distrugerii naturii - habitatul tuturor ființelor.

Zaurdarii, spiritele naturii care respectă Poruncile lui Dumnezeu, se manifestă **“în tot ce este viu și nu a murit încă”**. Când un element al naturii moare, Zaurdarii se retrag, iar locul lor este luat de Lorehh. Ființele Lorehh sunt aducătoarele morții: prin acțiunile lor destructive, Lorehh transformă o apă curgătoare într-o baltă urât mirositoare, o cișmea cu apă cristalină într-o cișmea cu apă nepotabilă, un

pom fructifer într-un ciot. Lorehh aduc miasele nefaste și bolile contagioase în lumea vegetală, animală sau omenească. Sub acțiunea lor, vegetația aducătoare de hrană s-a transformat în vegetație stearpă, animalele bune s-au transformat în animale de pradă sau dăunătoare, iar oamenii buni s-au transformat în oameni răi, dispuși oricând să distrugă vegetația și animale în folosul propriu, spre propria lor îmbogățire, care, cel mai adesea, este efemeră.

La nivel uman, influența ființelor Lorehh este extrem de nocivă, fiind legată de exacerbarea sexualității. Cândva, în vechime, ființele Lorehh erau considerate “zeități” ale fertilității și ale sexualității, iar sub oblăduirea lor aveau loc ritualuri orgiastice. Astăzi, când venerarea “zeităților” fertilității și sexualității a fost stopată, iar ritualurile orgiastice au încetat, ființele Lorehh desfășoară aceleași activități prin alte forme.

Principala activitate distructivă a ființelor Lorehh a rămas legată, pe de-o parte de distrugerea naturii și, de celalaltă parte, de exacerbarea sexualității prin “ritualurile” moderne ale societății de consum, în care totul se vinde și se cumpără.

❧ Oamenii ❧

În fine, a treia categorie de cetățeni ai cosmosului este formată din oameni. Oamenii alcătuiesc un regn diferit de cel al îngerilor și de cel al spiritelor naturii.

Omul - ca specie materială - nu a apărut ca rezultat al combinării unor atomi materiali, nici datorită hazardului, “legilor oarbe” ale naturii ori fructificării unei șanse dintr-un miliard, precum afirmă concepția materialistă. Omul nu se trage din maimuță, dar nici maimuța din om. Nu se trag din neamul maimuțelor nici măcar acei oameni care afirmă că se

trag din antropeide. De altfel, diferențele dintre oameni și maimuțele antropeide sunt evidente chiar și în urma cercetării structurii codului genetic ale ambelor specii. O simplă asemănare de formă umanoidă nu poate demonstra înrudirea. Parafrazând vorba de duh a unui contemporan, este ca și cum am conveni că există o relație de înrudire între o cămilă și o arahidă doar pentru simplul fapt că ambele prezintă umflături. Omul nu are nimic în comun cu nici o specie de animale care există astăzi pe Terra.

Forma umanoidă este universală - o au îngerii, spiritele naturii, oamenii. Ipotezele luate în discuție de concepția materialistă ar putea fi valabile doar în cazul în care înțelegerea ființei omului ar fi redusă la analiza trupului material. Evident, omul este, înainte de toate, un spirit, un duh și un suflet, iar istoria sa nu începe o dată cu nașterea în lumea materială, după cum nu se termină la moarte.

Omul nu a fost clonat de extraterestri proveniți de pe alte planete/sisteme solare/galaxii precum afirmă unii cercetători moderni cam exaltați, pentru simplul motiv că Terra aurica nu a fost vizitată niciodată de ființe provenite din exterior. Aceasta nu înseamnă însă că nu există ființe omenești care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate. Aceste ființe omenești există, dar nu provin din exteriorul Terrei aurice, ci chiar din interiorul ei. Ființele omenești care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate - celebrele OZN-uri - își au domiciliul în Terra aurica, mai precis în lumea eterică, ceea ce înseamnă că sunt de-ale casei, nu extraterestre. Aceste ființe sunt oameni ca și noi, cei care ne întrupăm în lumea materială, dar nu fac parte din actuala generație - nu fac parte din a patra generație. Marea majoritate a celor denumiți extraterestri fac parte din a treia generație, care a trăit pe pământ în ciclul anterior (ciclul al treilea, care s-a încheiat prin "marea ștergere").

Asemănarea de formă trupească cu maimuțele antropoide sau o presupusă clonare realizată de ființele extraterestre nu pot explica ceea ce este ființa omului. Omul a fost, este și va fi om - o categorie distinctă de cetățeni ai cosmosului. Omul a fost creat de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa. Omul este Chip Domnesc. La fel ca și Dumnezeu, omul are formă umanoidă.

La începuturi, Dumnezeu a creat omul pur și perfect după Chipul și Asemănarea Sa, pentru a-i fi Preot. Omul, Chipul Domnesc, a fost creat pentru a fi Preot al lui Dumnezeu. Ulterior, datorită unor evenimente dramatice, omul a devenit ceea ce este astăzi: o ființă muritoare, care se întrupează în lumea materială.

Creația omului a necesitat multe pregătiri prealabile. Într-un fel, se poate spune că omul este sinteza creației. Omul este sinteza cosmosului spiritual - a celor ce sunt fiindcă sunt și a celor ce nu sunt fiindcă nu sunt. Ca sinteză a tot ce există, omul este reflectarea cosmosului - este **imago mundi**: cerurile și infernurile și toate palierele cuantice se reflectă în om, care este sinteza tuturor.

Fiind creat după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, omul are un potențial excepțional. Atunci când omul va atinge finele procesului evolutiv, va deveni cea mai desăvârșită ființă din cosmos - va deveni Preot al lui Dumnezeu. Deocamdată, omul încarnat din generația actuală nu este decât la început; omul încarnat nu se poate manifesta conștient decât în lumea materială, iar chakrele sale funcționează doar parțial. În prezent, omul nu are nici o chakră activată complet.

Spre comparație, ființele îngerești au patru chakre activate complet, ceea ce le permite să se manifeste simultan - și aici este redată exact expresia folosită în lumea eterică - "în patru lumi, în patru timpuri și în patru perioade".

Actualmente, doar Iisus Hristos se manifestă simultan **“în șapte lumi, în șapte perioade, în șapte timpuri”**. Înaintea răzvrătirii, Lux-Etathan, ca Prim Veghetor al îngerilor și oamenilor, a fost singura ființă îngerească din ierarhia de atunci a Fiilor Flăcării care avea cinci chakre activate, ceea ce înseamnă că se putea manifesta simultan în **“cinci lumi, cinci timpuri și cinci perioade”**(“lumile” sunt palierele cuantice, iar “timpurile” și “perioadele” sunt unitățile îngeresti de măsurare a timpului). Înaintea răzvrătirii, Lux putea să vadă Fața lui Dumnezeu. După răzvrătire, i-a fost luată această putere, iar legăturile sale cu Cel Preaînalt s-au întrerupt.

Ființele din lumea eterică spun că primul om “programat” să atingă desăvârșirea și să atingă performanța de a se manifesta simultan în **“șase lumi, șase perioade și șase timpuri”**, adică să aibă activate șase chakre (din șapte posibile), a fost **“Cel Alb”** - Șhantiah, primul om al primei generații. Datorită faptului că s-a răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, Șhantiah nu a reușit să accedă la această performanță. **“Sufletul lui Șhantiah a murit timpuriu”**, spun spiritele naturii. Eșecul lui Șhantiah constituie păcatul originar, datorită căruia, actualmente, întreaga umanitate se află pe drumul pe care se află.

În virtutea planului evolutiv instituit de către Dumnezeu, oamenii trebuie să depășească păcatul originar - faza în care Șhantiah, primul om, s-a poticnit - și să-și activeze toate cele șase chakre (din șapte posibile), pentru a ființa simultan în **“șase lumi (paliere cuantice), șase perioade și șase timpuri (unități îngeresti de măsurare a timpului)”**. În final, omul va trebui să-și activeze și a șaptea chakră. Doar astfel, ființa omenească va putea atinge desăvârșirea sau, pentru a folosi expresia folosită în lumea eterică, va deveni Preot al Dumnezeului Celui Viu. Atunci când va atinge

finele procesului evolutiv, omul va stăpâni universul atât temporal - va ființa simultan în “șapte perioade” -, cât și spațial, “șapte lumi / sfere / locuințe”. Prin activarea celei de-a șaptea chakre, omul va deveni contemporan cu Dumnezeu - va ființa în Timpul lui Dumnezeu, care este Eternitatea - și va locui în aceeași Locuință cu El.

Eșecul lui Shantiah - păcatul originar - a declanșat o reacție în lanț. Ființele din lumea eterică afirmă că, **“atunci când a fost creat omul (primul om), o parte dintre ființele îngerești au (între)văzut capacitățile pe care le va (putea) atinge în momentul în care va deveni desăvârșit, înțelegând implicit și faptul că vor fi depășite ca putere, astfel că s-au împotrivit dorinței lui Dumnezeu, HAUTI, Marele Tată, Creatorul lumii”**, considerând că li s-a făcut o nedreptate. În acel moment s-a pornit **“marea sfadă între Fiii Flăcării”**. O parte dintre Fiii Flăcării a ales să respecte Planul lui Dumnezeu, iar cealaltă parte s-a opus acestuia. Îngerii care au continuat să respecte Planul lui Dumnezeu sunt **“Cei drepți”** (Hemin Hem), iar cei care nu s-au supus voinței lui HAUTI sunt **“Cei rebeli”** (Dree), Fiii întunericului.

Fiii întunericului nu mai respectă Poruncile Celui Preaînalt, astfel că nesocotesc planul de evoluție instituit de Dumnezeu. Fiii întunericului nici nu înțeleg omul, neștiind pur și simplu ce este iubirea, iar influența lor în lumea oamenilor este motivată doar de elementul pe care-l stăpânesc: intelectul pur, sec, fără nici un fel de altă motivație, al cărui corolar este orgoliul. Fiii întunericului sunt uimiți când întâlnesc în lumea oamenilor un comportament ce are la bază iubirea. Ei nu înțeleg nici multe dintre trăsăturile de comportament ale oamenilor, în care râsul, bucuria, plânsul, tristețea și, bineînțeles, iubirea, determină acțiunile lor în lumea materială.

NOUL NAȘTE SCHIMBAREA

☞ Metamorfozele cosmosului ☞

Cosmosul - atât aspectul văzut, cât și aspectul nevăzut - este creația Unicului Dumnezeu. De asemenea, toate ființele din cosmos sunt creații ale Unicului Dumnezeu.

După cum a fost menționat, din momentul creației și până în prezent, cosmosul a cunoscut mai multe prefaceri - mai multe metamorfoze. De-a lungul metamorfozelor sale, cosmosul a cunoscut distrugeri și reconstrucții succesive.

Metamorfozele cosmosului s-au desfășurat pe șapte paliere cuantice diferite, de-a lungul a patru perioade de timp denumite cicluri. Creația propriu-zisă, care corespunde cu momentul în care IȘȘ, Unicul Dumnezeu, care este Etern și Fără Formă, a rostit Cuvântul dintru Începuturi, s-a produs în palierul cuantic primordial - sfera sau locuința denumită *Halazeth*. O dată cu formarea sferei sau a locuinței *Halazeth*, a început primul ciclu al cosmosului. Primul ciclu a continuat pe al doilea palier cuantic, denumit *Hazaleth*, apoi pe al treilea palier, denumit *Hakazaleth* și, ulterior, pe al patrulea denumit *Hetiteth*.

De-a lungul primului ciclu, desfășurat succesiv pe patru paliere cuantice, Dumnezeu a creat spiritele și trupurile (corpurile duh) de formă umanoidă ale spiritelor naturii, îngerilor și oamenilor (prima generație de oameni). La

sfârșitul primului ciclu s-a produs revolta simultană a lui Shantiah - Adam primordial - și a lui Hallshithan (cei doi Îngeri Puri care s-au răzvrătit).

Al doilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al cincelea palier cuantic, în sfera sau locuința numită Perfer. În ciclul al doilea, Dumnezeu a creat a doua generație de oameni. Pe Perfer a avut loc revolta lui Lucifer și prima mare bătălie din ceruri. De atunci, se poate vorbi despre existența Fiilor întunericului, adică a acelor Fii ai Flăcării care s-au răzvrătit împotriva Ordinii instituite de Dumnezeu.

Al treilea ciclu al cosmosului s-a desfășurat pe al șaselea și pe al șaptelea palier cuantic. În al treilea ciclu al cosmosului a apărut a treia generație de oameni. Prima parte a celui de-al treilea ciclu s-a desfășurat pe al șaselea palier cuantic, iar a doua parte s-a desfășurat pe cel de-al șaptelea palier. Al șaselea palier cuantic se numește *Hazureth* și este actuala lume eterică. Al șaptelea palier cuantic este palierul material. Pe al șaptelea palier cuantic, dar în al treilea ciclu cosmic, a apărut Pământul material. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre Protopământ.

La începutul celui de-al treilea ciclu, Protopământul era mult mai mare, ca dimensiuni, decât Pământul actual și mai eterizat - în sensul că procesul solidificării era abia la început. Luna era foarte apropiată de Protopământ, iar Soarele avea culoarea verde (așa era văzut de ființele încarnate). Al treilea ciclu cosmic s-a încheiat prin “marea ștergere”, iar Protopământul și-a încetat existența.

După “marea ștergere” a început al patrulea ciclu. Protopământul a dispărut, dar palierul cuantic material a continuat să existe. Pe ruinele Protopământului a apărut Pământul în actuala sa înfățișare.

Nu se poate ști ce s-a întâmplat cu primele trei paliere cuantice - *Halazeth*, *Hazaleth*, *Hetitet*. Ele există, dar nu mai

sunt locuite. În schimb, deși incendiată la finalul ciclului al doilea, imensa planetă Perfer este încă vizibilă în al cincelea palier cuantic, dar este inaccesibilă. Ea încă arde și va arde în veșnicie, ca și cum abia s-ar fi încheiat cruntul război dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului. Perferul este încă o planetă fumegândă, părăsită de toți, dar rămasă undeva la limita eternității, acolo unde timpul este suspendat. La rândul său, *Hazureth*, al șaselea palier cuantic, există și va exista pentru totdeauna. *Hazureth-ul* este actuala lume eterică.

De-a lungul celor patru cicluri s-au succedat patru generații de oameni. Fiecare generație a avut propriul tip de corp duh. Prima generație de oameni a fost creată în primul ciclu al cosmosului. Primul om creat de Dumnezeu a fost Shantiah - Adam primordial. Shantiah a fost prototipul tuturor oamenilor - omul arhetipal. După Shantiah, Dumnezeu a mai creat încă nouă oameni, denumiți Primordiali. Primii zece oameni - cei nouă Primordiali, împreună cu Shantiah - au constituit temelia primei generații de oameni. Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au fost creați alte câteva sute de oameni (numărul lor nu a depășit o mie). Toți oamenii primei generații au fost androgini. Ei erau formați din spirit și din corp duh.

La sfârșitul primului ciclu s-a produs prima mare perioadă de nemanifestare, răstimp în care corpurile duh ale oamenilor au fost retrase din circuitul evoluției. Totuși, au fost retrase doar corpurile duh ale oamenilor ce formau grosul primei generații. Datorită caracteristicilor ființiale înalte, atât Shantiah, cât și cei nouă oameni primordiali, au reușit să supraviețuiască perioadei de nemanifestare. Lor li s-au adăugat alte câteva sute de oameni din prima generație, care au supraviețuit perioadei de nemanifestare.

Același fenomen s-a produs și la sfârșitul celui de-al al doilea ciclu cosmic, când au supraviețuit perioadei de

nemanifestare o parte dintre oamenii celei de-a doua generații - nu mai mult de câteva sute. Astfel, la începutul celui de-al treilea ciclu, imediat după a doua perioadă de nemanifestare, deși pământul era “pustiu și gol” (pentru a folosi formularea Vechiului Testament), încă existau, undeva în cosmos, Primordiali din prima și din a doua generație.

Numărul Primordialilor din primele două generații care au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare nu este prea mare. De-o parte, pot fi luați în calcul Shantiah, cei nouă Primordiali și câteva sute de oameni din prima generație. De cealaltă parte, pot fi luați în calcul oamenii celei de-a doua generații, al căror număr nu depășește, de asemenea, câteva sute. În total, numărul oamenilor din primele două generații care au supraviețuit, în formă umanoidă, perioadelor de nemanifestare, nu depășește o mie.

Între oamenii primordialii din primele două generații, care au supraviețuit perioadelor de nemanifestare există diferențe importante de calitate - de putere și tărie. Cei din prima generație sunt mult mai puternici decât cei din a doua generație. Cei mai puternici dintre toți sunt oamenii din prima generație: Shantiah și cei nouă Primordiali. Toți ceilalți oameni din primele două generații au fost retrași din circuitul evolutiv. Desigur, n-au dispărut definitiv nici oamenii care au fost retrași în timpul perioadelor de nemanifestare. În cosmos nimeni nu piere. Oamenii retrași din circuitul evolutiv și-au pierdut duhul de formă umanoidă, dar ca ca spirite, au continuat să existe în “Lumea fără formă”.

La fel ca și ființele îngerești, oamenii care au supraviețuit perioadelor de nemanifestare pot fi împărțiți în mai multe categorii. Criteriul de departajare are la bază modul în care au înțeles să respecte Poruncile lui Dumnezeu. Prima categorie este formată din acei oameni care au înțeles

să respecte Poruncile lui Dumnezeu, astfel că nu s-au răzvrătit niciodată. Ei sunt denumiți **Cei vii** sau, pe scurt, **Primordiali ai Luminii**. Numărul Primordialilor Luminii nu este prea mare: câteva sute din prima generație și câteva sute din a doua generație. În total, nu par a depăși șase-șapte sute. Ei au supraviețuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi.

A doua categorie este formată din acei oameni care s-au răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Oamenii din această categorie s-au aliat cu Shantiah, cu Halshithan și cu Lucifer; ei sunt denumiți **Primordiali ai întunericului**. Și ei au supraviețuit, în corpul duh originar formă umanoidă, până în ziua de astăzi. Numărul lor este de aproximativ două sute.

În fine, există și o categorie a oamenilor primordialii - cea mai puțin numeroasă -, care nu s-a aliat cu nici o tabără. Ei sunt denumiți **Primordiali independenți**. Numărul lor este, în ziua de astăzi, de aproximativ o sută. De-a lungul timpului, o parte dintre ei au migrat în categoria Primordialilor Luminii.

Cele trei categorii de Primordiali care au supraviețuit perioadelor de nemanifestare au pus bazele unor **Centre de Putere**. Lor li s-au alăturat, ulterior, oameni din generațiile a treia și a patra.

Oamenii din generația a treia și a patra care s-au aliat Primordialilor Luminii formează **sămânța cea bună**. Împreună, au întemeiat **Centrul de Putere al Luminii**, care este situat undeva în Transilvania de astăzi.

În schimb, oamenii din generația a treia și a patra, care s-au aliat cu Primordialii întunericului, formează **sămânța cea rea**. Ei s-au aliat cu îngerii și cu spiritele naturii din ierarhia Fiilor întunericului - Lorehh și Dree. Împreună, ei au întemeiat **Centrul de Putere al întunericului**, care este situat în Iraqul de astăzi.

Oamenii din generația a treia și a patra, care s-au aliat Primordialilor independenți, au întemeiat **Centrul de Putere independent**, care este situat în apropierea Polului Nord. Ei nu sunt aliați nici cu Fiii Luminii, nici cu Fiii întunericului.

❧ Soarta Celor răzvrățiți ❧

Toate ființele care s-au opus Poruncilor lui Dumnezeu, au devenit “Cel rău”. Ele n-au mai văzut adevărul, astfel că ochii lor au devenit negri.

Până la răzvrătirea “Celui rău”, nu a existat ceva **nou** în cosmos, nu a existat schimbare, după cum nu a existat “eterna devenire”. Totul sălășuia, identic cu sine, în pacea divină - **pax divina**. Noul, schimbarea și “eterna devenire” au intrat în existență prin intermediul “Celui Rău”. Așadar, la începutul celui de-al treilea ciclu, răul deja exista, fiind manifestat de ființele care s-au răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu: îngeri căzuți (Dree), spirite întunecate ale naturii (Lorehh) și Primordiali ai întunericului.

Dacă nu s-ar fi produs răzvrătirea lui Halshithan și a lui Shantiah, nu ar fi existat necesitatea formării unor noi paliere cuantice, iar ființele ar fi trăit etern pe primul palier cuantic în Pacea lui Dumnezeu. După fiecare răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu existau doar două opțiuni: prima era continuitatea creației, iar a doua era distrugerea sa.

De altfel, foarte mulți oameni se întreabă astăzi de ce răul este tolerat și de ce, în trecut, au existat atâtea reculuri evolutive. Răspunsul este foarte simplu: Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, astfel încât, prin natura Sa, nu poate distruge ceea ce a creat. Dumnezeu este continuitatea creației. Dacă Dumnezeu i-ar fi distrus încă de la început pe Cei răi, care i-au nesocotit Poruncile, ar fi acționat împotriva naturii Sale, a cărei

principală caracteristică este continuitatea creației. Binele înseamnă perpetuarea creației, iar răul înseamnă distrugerea creației. Dumnezeu nu poate distruge ceea ce a creat; nu a făcut-o și nu o va face niciodată. Teoretic, s-ar putea spune că, în orice moment, Dumnezeu are puterea de a distruge cosmosul, la fel cum are puterea de a crea altul perfect, dar această acțiune ar fi opusă naturii Sale. Dacă ar realiza o astfel de acțiune, s-ar transforma în opusul Său, ceea ce este imposibil. Pe de altă parte, trebuie remarcat faptul că Dumnezeu a conferit liberul arbitru fiecărei ființe create de El însuși. Dumnezeu nu a dorit să construiască un cosmos pentru sclavi sau pentru zombi, ci pentru ființe libere. Oferindu-le încă de la început liberul arbitru, Dumnezeu nu a distrus nici o ființă - om, înger, spirit al naturii -, care a ales să se manifeste în afara Legilor Sale.

Toate puterile și caracteristicile oricărei ființe din cosmos - om, înger, spirit al naturii - vin de la Dumnezeu. Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, iar ființele care acționează diferit se despart de El și aleg **altceva**. Alegând **altceva** prin liberul arbitru, ființele se despart de Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a spus, încă de la început, tuturor ființelor din cosmos: “**Dacă veți pleca de lângă Mine, veți muri negreșit**”.

Acest îndemn, repetat și primilor oameni în Eden, a fost consemnat de Vechiul Testament astfel: “**Să nu mâncați din el** (textul biblic se referă la rodul pomului din mijlocul grădinii Edenului), **și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți**” (Geneza, cap 3; 3). A muri, în acest sens, are o conotație diferită de cea acordată în lumea materială. A muri are semnificația de a nu mai fi viu. Sensul nu se referă însă la moartea trupească, întrucât ființele din cosmosul spiritual nu au trupuri materiale. De altfel, nici protopărinții nu aveau trupuri materiale în Eden. Ființele din lumea eterică fac de

multe ori o afirmație foarte importantă. Ele afirmă că **“Dumnezeu este Unicul Viu. Cine se lipește cu sufletul de El rămâne viu, iar cel care se desparte de El, moare”**.

Calea prin care o ființă se poate despărți de Dumnezeu, este săvârșirea unei acțiuni contrare Poruncilor lui Dumnezeu. Orice acțiune a unei ființe, neconformă cu Poruncile lui Dumnezeu, este numită păcat. Când o ființă se desparte de Dumnezeu, păcătuiește și alege moartea. Alegând păcatul și moartea, ființele nu mai sunt vii.

Ființele din lumea eterică mai afirmă că Dumnezeu are două Cărți: **Cartea celor vii** și **Cartea celor morți**. Actualmente, în **Cartea celor Vii** nu mai este înscris nici un nume de (corp duh de) om. Ceea ce înseamnă că, pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt morți. Dumnezeu și-a pierdut fiii săi luminoși, creați după Chipul și Asemănarea Sa. Toți oamenii sunt astăzi înscriși în **Cartea celor morți**. Tot în **Cartea celor morți** sunt înscrise ființele Dree și Lorehh, care au nesocotit Poruncile lui Dumnezeu.

În momentul în care o ființă - omenească sau îngerească - alege altceva decât ceea ce este conform cu Poruncile lui Dumnezeu, păcătuiește și moare; pierde, de asemenea, posibilitatea de a mai trăi alături de Dumnezeu.

Pentru Cei răzvrățiți există două posibilități: fie să dispară efectiv din cosmos, fie să continue să ființeze. Alegând să existe în continuare, Cei răzvrățiți nu mai pot rămâne alături de Dumnezeu, în palierul Său - în Locuința Sa. Atunci, Dumnezeu, care este Bunătatea Infinită, a construit un alt palier cuantic, special pentru aceste ființe.

Astfel s-au petrecut lucrurile la cumpăna dintre primul și al doilea ciclu cosmic. Shantiah și Halshithan nu au ascultat de Poruncile lui Dumnezeu, au nesocotit Legile care formează Firea lucrurilor, s-au despărțit de Dumnezeu, au gustat din fructul păcatului și au murit - n-au mai fost vii.

Prin răzvrătirea lor, aceste ființe au introdus ceva **nou** în cosmos - ceva ce n-a existat anterior. Ființele din lumea eterică spun că **noul naște schimbarea**.

❧ Noua Locuință ❧

În momentul apariției “noului” și a “schimbării” - care reprezintă temeiul declanșării “eternei deveniri” -, ființele răzvrătite n-au mai fost în rezonanță cu palierul cuantic în care își desfășurau existența.

Astfel, a apărut necesitatea construirii unei noi lumi / sfere / locuințe / palier cuantic, care să fie în rezonanță cu ceea ce au devenit ființele răzvrătite. Un palier cuantic se formează doar în momentul în care apare necesitatea existenței sale. Acesta este motivul pentru care la sfârșitul primului ciclu a apărut necesitatea constituirii unui nou palier cuantic, care să devină reședința “celor morți” - a Celui rău. Noul palier cuantic a fost Perferul, iar o dată cu apariția acestuia a început al doilea ciclu cosmic.

Același proces s-a desfășurat și la începutul celui de-al treilea ciclu, după a doua perioadă de nemanifestare. La începutul celui de-al treilea ciclu a avut loc o nouă creație a lumii. Noua creație s-a produs pe un nou palier cuantic, denumit *Hazureth*. Pe noul palier cuantic a avut și loc o nouă creație a omului. Primul om al celei de-a treia generații a fost Adam menționat în Vechiul Testament. Ulterior, din Adam a fost creată Eva.

Hazuretul este actuala lume eterică, iar undeva, chiar în centrul său, se află Edenul. Edenul este locul în care au fost creați protopărinții Adam și Eva și li s-a insuflat suflet - “suflarea de viață” - direct de către Domnul Dumnezeu. Actualmente, nici o ființă omenească nu poate pătrunde în Eden. Edenul ar trebui să arate ca și cum protopărinții l-ar fi

părăsit de câteva clipe. Dacă, în viitor, va pătrunde vreun om în Eden, ar trebui să observe urmele proaspete ale pașilor lui Adam și ale Evei.

În Eden, protopărinții nu au avut corpuri materiale, ci trupuri alcătuite din energia palierului cuantic eteric al *Hazureth-ului*. După săvârșirea păcatului original, Adam și Eva au fost izgoniți din Eden datorită faptului că, din punctul de vedere al structurii aurice, n-au mai fost în rezonanță cu palierul cuantic eteric. Atunci, a fost construită lumea materială, care este al șaptelea palier cuantic. Astfel a apărut noua “locuință” a oamenilor - Protopământul.

Palierul cuantic material, noua “locuință” situată pe al șaptelea palier cuantic, nu figura în planul inițial al Creatorului Lumii. Locul tuturor oamenilor ar fi trebuit să fie în Edenul *Hazureth-ului*. Lumea eterică este adevăratul cosmos al oamenilor. Protopământul a apărut doar datorită păcatului primilor oameni.

După strămutarea în noua “locuință” (al șaptelea palier cuantic), Adam și Eva au avut urmași: fii și fiice, care au devenit temelia celei de a treia generații. Primii născuți (în palierul cuantic material) au fost Cain, Abel și, ulterior, Set. Ulterior, Adam și Eva au avut “fii și fiice” ale căror nume nu au fost menționate în Vechiul Testament. Primul eveniment dramatic desfășurat în noua “locuință” - palierul material - a fost uciderea lui Abel de către Cain.

Astfel a apărut iarăși “noul”. Abel a fost primul mort (fizic) din istoria cosmosului. După moartea fizică, Abel nu s-au mai putut întoarce în Edenul eteric. Abel nu era în rezonanță energetică-spirituală cu Edenul eteric, astfel încât, după moarte, nu a mai avut unde să se ducă. În consecință, a fost creat un nou palier cuantic în care să meargă urmașul lui Adam și al Evei după pragul morții. Până la Abel nu mai murise nimeni din punct de vedere fizic.

Noul palier cuantic, apărut în momentul în care a murit Abel, este ceea ce se înțelege astăzi prin “lumea de dincolo”. Abel a fost primul locatar al “lumii de dincolo”.

Această metamorfoză cosmică, desfășurată chiar la începutul existenței lumii materiale, indică un aspect extrem de important: universul se modifică - se transformă - în funcție de comportamentul oamenilor. Prin acțiunile lor, oamenii modifică neîncetat structura cosmosului. **Cosmosul suferă o neîncetată expansiune cuantică, în funcție de comportamentul oamenilor. Ceea ce este în interior se reflectă în exterior. Ceea ce se petrece la nivelul microcosmosului care este omul, este apoi reflectat la nivelul macrocosmosului. Aceasta este legea fundamentală a cosmosului.**

Istoria morții fizice a început așadar o dată cu Abel. Prin moartea lui Abel, a apărut necesitatea construirii unui nou palier cuantic, în care să meargă ființele omenești după ce trec prin poarta morții. Noul palier cuantic, care a fost creat imediat după moartea lui Abel, este actuala lume infraeterică (palierul cuantic infraeteric). În succesiunea creației, palierul cuantic infraeteric este al optulea palier cuantic. Palierul cuantic infraeteric este situat între palierul material și palierul eteric. Într-un fel, se poate considera că palierul cuantic infraeteric este interfața planului material.

Înainte de morții lui Abel palierul cuantic infraeteric nu exista - nu avea nici o rațiune de a exista datorită faptului că nu existau ființe care să îl populeze. Abel a fost primul locuitor al palierului cuantic infraeteric - prima “fantomă” din istoria lumii. În palierul cuantic infraeteric, Abel, primul mort din istorie, fiul lui Adam și al Evei, a inaugurat un “regat”, denumit **Regatul morților vii**. În Regatul morților vii au pătruns, după Abel, toți oamenii care au murit în condiții similare: au fost nedreptățiți ori au fost asasinați.

După moartea lui Abel, fratele său Cain a trăit mulți ani, dar când a venit sorocul morții nu a putut ajunge tot în Regatul morților vii. Cain nu a putut pătrunde în același palier cuantic ca și fratele său datorită faptei sale din timpul vieții. Astfel, s-a născut iarăși **noul**. Moartea lui Cain a generat apariția unui nou palier - a unui palier cuantic care nu existase anterior. Primul locatar al acestui nou palier cuantic a fost Cain. Noul palier cuantic poartă numele de **iad**. În succesiunea creației, iadul poate fi considerat al nouălea palier cuantic.

Astfel, ceea ce este desemnat prin numele generic “lumea de dincolo”, este o zonă complexă, care trebuie cercetată diferențiat, nu ca un tot unitar. “Lumea de dincolo” a apărut ca urmare a unui lung șir de evenimente dramatice. Mai mult decât atât: “lumea de dincolo” a suferit mai multe metamorfoze de-a lungul timpului. Totuși, “lumea de dincolo” care exista în acea perioadă nu trebuie identificată cu actuala lume astrală (“lumea duhurilor” în întocmirea prezentă). La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, încă nu exista lumea astrală. Ea a apărut mult mai târziu.

Precum se poate vorbi despre metamorfozele cosmosului spiritual ori despre transformările lumii materiale, tot astfel se poate vorbi despre metamorfozele “lumii de dincolo”. Aceste metamorfoze sunt legate, în mod legic, de metamorfozele structurilor aurice ale oamenilor. De asemenea, sunt în legătură directă cu evenimentele istoriei oamenilor întrupați.

☞ Centrele de putere ☞

Locul izgonirii protopărinților Adam și Eva din Edenul eteric pe Pământul fizic, poate fi localizat cu relativă exactitate undeva între fluviile Tigru și Eufrat, pe teritorul

Mesopotamiei de odinioară, în Iraquel de astăzi. Acolo s-au născut Cain și Abel. Tot în acel spațiu delimitat de fluviile Tigru și Eufrat s-au înmulțit oamenii în lumea materială, iar de acolo s-au risipit pe toată suprafața pământului.

Adam a trăit foarte mult timp în lumea materială. Poate că durata vieții sale, estimată de Vechiul Testament la 930 de ani, nu spune astăzi nimic, dar în acea epocă erau alte condiții de existență în habitatul terestru.

“Cel rău” - Primordialii întunericului, îngerii căzuți și spiritele întunecate ale naturii - a interferat cu palierul material chiar în acele locuri situate între Tigru și Eufrat. Și acolo a rămas până în ziua de astăzi. Acolo cei întunecați au întemeiat Centrul de Putere al întunericului.

Influența “Celui rău” asupra urmașilor lui Adam a fost aproape imediată. Dată fiind durata matusalemică a existenței lor trupești, de-a lungul unei singure existențe întrupate, urmașii protopărinților au devenit tot mai răi, fapt ce l-a îngrozit pe Adam. În prima perioadă de după izgonirea protopărinților din Edenul eteric, pământul material avea un decor paradisiac. Ulterior, într-un răstimp destul de scurt, datorită comportamentului defectuos al oamenilor, mediul terestru a suferit o transformare accentuată. Ceea ce s-a petrecut la nivelul microcosmosului a fost reflectat la nivelul macrocosmosului.

În paradisul terestru al primilor oameni - care, inițial, a fost o copie materială a celui eteric - nu exista decât vegetație hrănitore, nu existau decât animale supuse omului, nu existau decât ape dulci. După ce răul s-a împregant treptat în structura lumii materiale, mediul a început să se schimbe. Au apărut bălți urât mirositoare și mlaștini, au apărut animale de pradă, au apărut plante otrăvitoare, marile fluvii de odinioară au dispărut, iar în locul lor au apărut mările interioare și lacurile.

Văzând cum urmașii săi cad pradă influenței malefice a Celui rău, Adam împreună cu Eva și cu cei apropiați au migrat de pe teritoriul Mesopotamiei în locurile înalte (**înalte**: mai sus de Ecuator), pășind **pe alte uscatuiri și pe alte ape**. După o lungă perioadă de pribegie, Adam s-a oprit în nord, în locurile **înalte**, într-un teritoriu situat în Dobrogea de astăzi. Văzând felul în care urmașii săi au căzut pradă ispitelor de tot felul, văzând și felul în care au fost amăgiți, într-un acces de disperare Adam a jelit îndelung, și-a smuls părul și și-a pus țărână în cap. Eva și cei apropiați au strâns părul lui Adam amestecat cu pământ într-un vas din lut și l-au ascuns undeva, într-un loc tainic.

În Dobrogea, la îndemnul lui Adam și sub supravegherea Primordialilor Luminii, a fost întemeiat un Centru de Putere secundar al Luminii (Centrul de Putere principal al Luminii fusese deja întemeiat în Transilvania de Primordialii Luminii). Centrul de Putere din Dobrogea a fost întemeiat ca reacție la întemeierea Centrului de Putere al întunericului situat în zona Irakului de astăzi, între Tigru și Eufrat. Cu binecuvântarea lui Adam și sub supravegherea Primordialilor Luminii, în Centrul de Putere din Dobrogea, urmașii apropiați ai protopărinților au pus bazele primei filosofii transcendente care avea la bază credința în Dumnezeu.

Din Centrul de Putere din Dobrogea au fost trimise iscoade la "câmpie" - în zonele populate din partea de sud a globului -, pentru a ține sub observație manifestarea Fiilor întunericului printre oameni. Primordialii Luminii nu cunoșteau decât binele, dar urmașii fizici ai lui Adam au trebuit să învețe formele de manifestare ale răului, pentru a-l putea combate. Astfel, de-a lungul timpului, s-a ajuns la coagularea unei noi categorii de oameni întrupați: oameni care știau tainele binelui, dar știau și tainele răului. Acești

oameni, urmași ai lui Adam și ai Evei, plecau adesea din Centrul de Putere din Dobrogea, și se amestecau printre “neamuri”, pentru a-i învăța să facă binele. Majoritatea urmașilor lui Adam din Centrul de Putere din Dobrogea aveau puteri spirituale excepționale (*siddhisuri*). Ei erau obligați să respecte anumite reguli - dintre care cea a castității era de o importanță deosebită. Era interzis pentru ei să se “amestece” cu neamurile de la câmpie. Totuși, în generațiile ce au urmat, unii dintre ei și-au luat soții, iar alții și-au luat “țiiitoare” dintre neamurile de la câmpie.

Într-o bună zi, pe când încă trăia Adam, unul dintre cei mai importanți oameni din Centrul de Putere din Dobrogea - care știa atât tainele binelui, cât și tainele răului - a avut o țiiitoare dintre “neamuri”, cu care a făcut un copil de parte bărbătească. El nu a știut că are un copil cu acea țiiitoare; la momentul respectiv, i-a fost ascunsă nașterea copilului. Prin acest fapt, acest personaj important a încălcat o regulă foarte strictă, cunoscută pe atunci ca fiind “taina împreunării între partea bărbătească și partea femeiască”. Fiind procreat printr-un adulter - ceea ce a fost evitat secole de-a rândul de oamenii din Centrul de Putere din Dobrogea -, copilul a fost diferit, ca structură spirituală, de tatăl său. Copilul de parte bărbătească a moștenit puterile spirituale excepționale ale tatălui său și a cunoscut atât tainele binelui, cât și tainele răului. În urma dobândirii puterilor spirituale, la maturitate el a devenit un om “cu două fețe”. El este cunoscut sub numele **Iannus** - “Cel cu două fețe”.

Devenit matur, Iannus s-a rupt de Centrul de Putere din Dobrogea, a părăsit ținuturile dobrogene și a poposit la **câmpie**, chiar în locurile situate între Tigru și Eufrat, acolo unde era situat Centrul de Putere al întunericului. Totuși, în teritoriul dintre Tigru și Eufrat, deși a fost ispitit în nenumărate feluri, Iannus nu a aderat la Centrul de Putere al

întunericului, ci și-a format propriul său Centru de Putere, în care a pus bazele unui nou mod de a fi - a creat o nouă filozofie de viață. Această filosofie de viață, ce are la bază un fragil echilibru între bine și rău, încearcă să combată răul prin folosirea forței, adică tot prin ceva rău. În acest fel, deși se începe prin a se face binele, în cele din urmă se ajunge tot la făptuirea răului. Iannus a avut fiii și fiice - mai ales fiice.

Prin împreunarea fiicelor sale cu bărbați aleși dintre “neamuri” s-au născut progeneruri cu însușiri aurice deosebite. Progenerurile acestora au devenit conducători și regi - baza aristocrației de mai târziu.

☞ Cele trei Regate ☜

Așadar, în prima parte a ciclului al treilea, oamenii s-au grupat în jurul unor Centre de Putere. Cel mai important Centru de Putere a fost cel al Primordialilor Luminii din Transilvania. Primordialii Luminii nu făptuiau decât binele. Al doilea Centru de Putere a fost întemeiat în Dobrogea de fiii și fiicele lui Adam din generația a treia, care făceau parte din “sămânța cea bună”. Oamenii din “sămânța cea bună” cunoașteau atât binele, cât și răul, dar făceau doar binele.

Lor li s-au opus Primordialii întunericului și oamenii din generația a treia din “sămânța cea rea”. Primordialii întunericului și oamenii din “sămânța cea rea” făceau, evident, doar răul, fiind afiliați Centrului de Putere al întunericului, care este situat, în corespondență cu palierul lumii materiale, între Tigru și Eufrat. În spatele lor au stat, permanent, ființele Lorehh și Dree.

La rândul lor, urmașii lui Iannus au pus bazele Centrului de Putere al lui Iannus. Locul acestui centru de putere este situat, ca proiecție în lumea materială, tot în zona dintre Tigru și Eufrat. Urmașii lui Iannus, “Cel cu două

fețe”, au format ulterior o clasă socială separată: aristocrația. Ei cunoșteau binele, dar făceau atât răul, cât și binele. De fapt, porneau de la bine, pentru a ajunge la rău - doreau să facă binele, dar ajungeau să facă răul (“drumul spre iad este pavat cu intenții bune”).

La mijoc, chiar în epicentrul bătăliei dintre Centrele de putere, s-au aflat, din vechime și până în prezent, oamenii obișnuiți, desemnați adesea prin termenul “oameni căldicei”. Ei au oscilat mereu între bine și rău, devenind, cel mai adesea, fie unelte oarbe ale răului, fie victime ale răului. Amăgiți de diverși conducători sau învățatori de ocazie, marea masă a oamenilor căldicei a plătit un tribut cumplit de-a lungul mileniilor de istorie. Tributul lor de suferință s-a desfășurat fără încetare atât în lumea materială, cât și în lumea de dincolo.

Chiar și după întemeierea Centrelor de Putere, o lungă perioadă de timp, oamenii obișnuiți de pe suprafața pământului au fost educați și civilizați de Educatori. Unii dintre Educatori au fost Primordiali ai Luminii, alții au fost îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. De fapt, primii Educatori ai oamenilor din generația a treia au fost Primordiali ai Luminii. Treptat, cu sprijinul Primordialilor Luminii (dar și cu sprijinul oamenilor primordiali independenți), oamenii celei de-a treia generații au construit o civilizație înfloritoare. Date fiind caracteristicile de atunci ale Protopământului, această formă de civilizație era diferită de cea actuală. În acea perioadă, Protopământul nu era atât de solidificat precum în ziua de astăzi, astfel că civilizația oamenilor celei de-a treia generații avea la bază manipularea energiilor din natură. Cu alte cuvinte, era o civilizație bazată pe folosirea unor puteri spirituale excepționale (denumite *siddhis*).

Treptat, sub influența benefică a Educatorilor, umanitatea s-a grupat în trei mari Regate. Primul Regat

cuprindea aproape întregul teritoriu al Europei și avea două centre spirituale importante. Primul se afla pe actualul teritoriu al României, prin Dobrogea, iar al doilea centru se afla undeva în vestul Spaniei. Al doilea Regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic. Al treilea mare Regat se întindea în Africa. Principalul său centru spiritual se afla în Etiopia de astăzi.

În a doua parte a existenței Protopământului, chiar la apogeul celor trei mari Regate, o parte dintre oamenii generației a treia (“căldiceii”) s-au complăcut din ce în ce mai mult în făptuirea răului. Prin faptele lor rele, oamenii generației a treia au ales păcatul și moartea, aliindu-se astfel cu ființele care au făcut aceeași alegere în ciclurile cosmice anterioare: Shantiah, Primordialii întunericului, Halshithan, Lucifer, Dree, Lorehh etc.

Faptele rele, situate în afara legilor cosmice, ale oamenilor din generația a treia au reprezentat calea prin care Cel rău a dobândit putere și tărie. Dobândind putere și tărie, Cel rău s-a amestecat tot mai mult în existența materială a oamenilor celei de-a treia generații. În consecință, principalii Educatori ai umanității - Primordialii Luminii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, chiar și oamenii primordialii independenți - au întrerupt contactul cu lumea oamenilor.

Pentru ca o ființă îngerească sau chiar o ființă omenească decorporată să păstreze contactul cu palierul material este necesar să aibă un **capăt de pod** în lumea materială. “Capătul de pod” este constituit, firește, din oameni întrupați. Fără sprijinul unor oameni întrupați, nici o ființă îngerească sau omenească decorporată nu își poate exercita influența asupra lumii materiale. Așa s-au petrecut evenimentele și în perioada de apogeu a celor trei Regate.

Datorită faptului că oamenii s-au aliat, prin exercitarea liberului lor arbitru, cu Cel rău, Educatorii nu au mai putut

ajuta umanitatea. După retragerea Educatorilor, populația ce forma cele trei Regate s-a scindat în mod dramatic. De-o parte s-au situat oamenii din “sămânța cea bună”, care încă erau aliați cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și cu Primordialii Luminii. Ei formau o minoritate. Treptat, oamenii din “sămânța cea bună” s-au retras în diferite locuri strategice, în jurul propriilor centre spirituale, care erau situate departe de locurile populate, pe înălțimi sau în locurile pustii. Numărul lor a devenit din ce în ce mai mic. Ulterior, centrele lor spirituale au fost ocultate. De cealaltă parte - de fapt, la polul opus - , s-au situat oamenii care s-au aliat cu ființele Dree, Lorehh și cu Primordialii întunericii. Nici oamenii din această categorie nu erau prea numeroși, dar influența lor era foarte mare. În fine, cei care aparțineau de Centrul de Putere al lui Iannus - aristocrația - s-au grupat în funcțiile de propriile interese. La mijloc s-a aflat în continuare marea masă a populației, oamenii obișnuiți care pot fi considerați “căldicei” la fel ca oamenii obișnuiți din ziua de astăzi.

De fapt, evenimentele care se desfășoară în ziua de astăzi nu sunt noi sub soare; ceea ce se întâmplă în prezent, s-a întâmplat de multe ori până acum - alți actori, aceleași măști. Se poate spune că, de-o parte se aflau asupritorii, de cealaltă parte se aflau protectorii, iar la mijloc oamenii obișnuiți. Și, la fel ca în ziua de astăzi, asupritorii cu chipuri de lupi au îmbracat blana mieluşeiilor blânzi, până când au reușit să-i îmbrobodească pe cei naivi și creduli.

Treptat, la mijlocul celui de-al treilea ciclu, răul a făcut breșe adânci în lumea oamenilor, astfel că domnia Celor răi s-a extins, acoperind aproape întreaga civilizație a celor trei Regate. Asuprirea oamenilor de către semenii lor a atins cote inimaginabile. Pas cu pas, asupritorii - oamenii încarnați care s-au pus, prin exercitarea liberului arbitru, la dispoziția Celui

Rău - au impus celorlalți oameni, “căldiceilor” care formau grosul populației, un nou model existențial. Acest model existențial a avut la bază venerarea unor Primordiali ai întunericului, a unor ființe îngerești din categoria Dree sau a unor spirite întunecate ale naturii din categoria Lorehh, cărora li s-au construit temple și lăcașuri de cult. În aceste temple, oamenii obișnuiți au început să se închine și să se prosterneze în fața ființelor întunecate.

De cele mai multe ori, aceste ființe reușeau să se materializeze și să fie văzute de oamenii obișnuiți, care erau convinși că au în față zei binevoitori. Firește, zeii “binevoitori” îi ajutau pe oameni în demersurile și acțiunile pe care le întreprindeau în lumea materială. Obținerea ajutorului presupunea aderarea prealabilă la zeii “binevoitori”, în cadrul unor ritualuri complexe, desfășurate în temple. Ritualurile desfășurate în acea vreme aveau la bază diferite sacrificii de animale sau chiar umane, în urma cărora sângele victimelor se scurgea pe pământ.

Astfel, pentru prima oară în cosmosul lui Dumnezeu și în istoria lumilor, s-a produs o stratificare piramidală a populației. La vârful piramidei sociale se situa tagma asupritorilor. În schimb, marea masă a populației era obligată să muncească în folosul templelor; în fond, oamenii erau obligați să muncească în folosul zeului “binevoitor”, care era invocat zilnic de casta preoților.

În urma unor ritualuri de acceptare de către zeii “binevoitori” - care era un fel de botez luciferic -, oamenilor li se confereau anumite însemne ale sclaviei. Aceste însemne ale sclaviei erau atât materiale, cât și aurice. Din punct de vedere trupesc, însemnele sclaviei erau reflectate în veșminte, tatuaje, podoabe etc. Podoabele constau fie în inele (zale) puse la buric, sfârcuri, urechi, nas, fie în tatuaje. Din punct de vedere auric, însemnele sclaviei erau formate din

mici amprente, care erau puse la nivelul corpului sufletului oamenilor încarnați. Această amprente aurice poartă numele de peceți. Pecețile aurice erau puse uneori în dreptul inimii, altele în spatele urechii, în dreptul buricului, pe piept etc - în funcție de caracteristicile zeului. Prin intermediul peceților, între omul respectiv și zeu se realiza, prin simfonie, o legătură energetică durabilă. Această legătură aurică se perpetua și după moartea fizică.

Acesta a fost procesul prin care oamenii obișnuiți ai celei de-a treia generații au devenit sclavi ai ființelor întunecate. Întregul proces s-a desfășurat prin intermediul acelor oameni care formau “sămânța cea rea”. Deveniți sclavi, oamenii obișnuiți - “căldiceii” -, trebuiau să respecte fără crâcnire poruncile zeilor, rostite prin gura preoților, regilor și a celorlalți conducători.

În momentul în care primul om a devenit sclav auric, a început epoca sclavagistă (atât din punct de vedere economico-social, cât și sufletesc-spiritual).

EPOCA SCLAVAGISTĂ

☞ Regatul morților vii ☞

Epoca sclaviei spirituale a oamenilor a durat de la mijlocul ciclului al treilea - când a avut loc apogeul celor trei Regate - și până la răstignirea lui Iisus Hristos, care a avut loc în ciclul al patrulea.

O dată cu începutul epocii sclavagiste, oamenii “căldicei” au devenit sclavi - atât sclavi materiali, cât, mai ales, sclavi spirituali ai zeilor. Toți oamenii căldicei, care au fost botezați prin ritualuri, au continuat să rămână sclavi și după moartea trupească datorită legăturii energetice cu zeii luciferici, legături întărite prin pecețile ce li se puneau pe corpul sufletesc. După moarte, oamenii deveniți sclavi - care deja formau marea masă a populației - nu puteau ajunge în lumea eterică, acolo unde nu mai putea ajunge nimeni, astfel că aveau doar două posibilități: fie să ajungă Regatul morților vii, fie să ajungă în iad. În Regatul morților vii ajungeau doar oamenii care treceau prin evenimente similare cu Abel: erau nedreptățiți ori erau uciși (deveneau victime). În schimb, datorită existenței peceții sclaviei pusă la nivelul corpului sufletului, majoritatea oamenilor, mai ales cei “căldicei”, ajungeau după moarte în iad.

Precum a fost menționat, Regatul morților vii a fost inaugurat de către Abel, primul mort. Denumirea de “Regat

al morților vii” nu este defel o metaforă, ci exprimă în mod explicit structura aurică a oamenilor care ajungeau acolo. Un mort este un om căruia i-a murit corpul fizic și sufletul. Oamenii cărora le murea sufletul - inclusiv cei cărora sufletul le era furat de Fiii întunericului - ajungeau în iad. Fiindu-le furat sufletul, acești oameni nu mai aveau “amintirea a toate” (nu aveau memoria existenței trupești). În schimb, oamenii din Regatul morților vii păstrau încă “amintirea a toate”, semn că sufletul lor (corpul sufletului) nu a fost furat de Fiii întunericului imediat după momentul decesului. Oamenii care ajungeau în Regatul morților vii erau “vii” în sensul că aveau “amintirea a toate” și își păstrau indentitatea după moarte. Deși erau lipsiți de trup material, ei erau “morți vii”.

Ca structură aurică, morții vii erau formați din spirit, corpul duh și corpul sufletului. Ei aveau înfățișarea unor fantome albicioase. Aveau chipuri idealizate, păstrau veșmintele și semnalmentele fiziologice din momentul morții. Dacă aveau răni, acestea păreau cicatrizate, nu deschise precum în cazul oamenilor care ajungeau în iad. Datorită caracteristicilor structurii lor aurice, morții vii se puteau manifesta atât în lumea lor, cât și în lumea materială - la fel ca stafiile și strigoii din ziua de astăzi.

Actualul palier cuantic infraeteric este doar o reminiscență a vechiului Regat al morților vii. Palierul infraeteric, ca reminiscență a Regatul morților vii, este diferit de palierul eteric. Într-un fel, palierul infraeteric face parte din palierul cuantic material, deși este invizibil percepției obișnuite. În acest palier nu se vede soarele, nu există alternața zi/noapte, dar există o luminozitate lăptoasă, care asigură o bună vizibilitate. Din palierul cuantic infraeteric se vede, ca printr-un geam, lumea materială.

Regatul morților vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărțită în două mari etape. Prima

etapă s-a desfășurat de la moartea lui Abel (care s-a produs la începutul ciclului al treilea) până aproape de epoca întrupării lui Iisus Hristos. După timpul actual, această etapă a durat până în jurul anului 1000 (sau chiar până în jurul anului 650) înainte de întruparea lui Iisus Hristos. A doua etapă s-a desfășurat între anul 650 și anul 30/33 al erei creștine.

În prima etapă - care se întinde pe parcursul ciclului al treilea și pe parcursul primei părți a celui de-al patrulea ciclu - cei care pătrundeau în Regatul morților vii se manifestau cât se poate de pașnic. De fapt, după moartea trupească, aici au pătruns Adam, Eva și o parte dintre fiii și fiicele lor. Tot în prima parte a istoriei sale, datorită faptului că numărul morților vii s-a mărit considerabil, Regatul morților vii a fost împărțit în patru mari zone geografice, astfel că se poate vorbi despre patru regate ale morților vii.

Datorită faptului că se manifestau adesea în lumea materială printr-o aparență de trup fizic, morții vii erau observați de oamenii întrupați și chiar li se cerea ajutorul.

Oamenii întrupați știau foarte bine cu cine au de-a face, astfel că nu-i confundau cu cei vii. Morții vii îi ajutau pe oameni să se vindece cu ajutorul unor leacuri numai de ei știute. Oamenii întrupați îi numeau **vraci** sau **tămăduitori**. Deși aveau puterea de a face răul, morții vii făceau doar binele. În acea vreme, morții vii erau denumiți **altaizi**.

☞ Găurile de vierme denumite iaduri ☜

Totuși, doar o mică parte dintre oameni ajungeau după moarte în Regatul morților vii; marea majoritate a oamenilor ajungeau după moarte în iad, unde deveneau sclavi. Calea spre iad a fost deschisă de către Cain.

Datorită naturii faptei sale, în momentul morții sale trupești, Cain a făcut joncțiunea dintre palierul cuantic al

lunii materiale și palierul cuantic al Fiilor întunericului. Astfel, Cain a creat un culoar spațio-temporal - o gaură de vierme numită iad, de forma unei pâlnii - între palierul cuantic material și palierul cuantic al ființelor luciferice. De fapt, Cain a deschis doar primul și cel mai adânc nivel al iadului - iadul cel mare. Urmașii săi au deschis alte nivele ale iadului, în funcție de natura faptelor rele pe care le-au comis, dar și de natura Fiilor întunericului cărora le-au devenit sclavi. În total, în epoca sclaviei spirituale - de-a lungul celui de-al treilea și a celui de-al patrulea ciclu până la răstignirea lui Iisus Hristos - au fost create 76 de găuri de vierme spațio-temporale, care pot fi considerate a fi niveluri sau regate ale iadului - sau, pe scurt, iaduri.

Între cele 76 de găuri spațio-temporale nu existau căi de comunicare; fiecare dintre ele era independent. Mai mult decât atât, cele 76 regate ale iadului - sau iaduri mai mici - se războiau neîncetat între ele, pentru cucerirea a cât mai multor suflete. Pe pământ se războiau preoții și războinicii, iar dincolo de palierul fizic se războiau zeii întunecați, ființele Lorehh, Dree și Primordialii întunericului.

O gaură de vierme - un regat al iadului - are o poartă foarte strâmtă, care se continuă printr-un tunel foarte îngust, prin care poate pătrunde o singură persoană. După ce omul pătrunde înăuntru, peisajul se deschide progresiv, ca o pâlnie. Dincolo de tunel, iadul se prezintă ca o lume infinită, plană, fără cer - ca o lume inversată. Cerul este ca un hău aflat deasupra capetelor oamenilor care își duc existența acolo. Fiecare regat al iadului are un conducător. Totuși, conducătorul unui regat al iadului nu este o ființă din categoria Dree sau Lorehh, ci un Primordial al întunericului din primele două generații. De fapt, se poate vorbi despre o conducere bicefală: Primordialul este dublat de o ființă Dree sau Lorehh. Din staff-ul Primordialului fac parte numeroși

oameni din “sămânța cea rea”. Oamenii din staff-ul conducătorului pot fi denumiți **amăgitori** datorită faptului că, atunci când se întrupează în lumea materială, se manifestă ca “sămânța rea”. Ei sunt cei care dau tonul nedreptăților din lumea fizică. Restul populației, “căldiceii”, doar îi imită; “căldiceii” intră în categoria amăgiților. Astăzi, în lumea materială, la o sută de oameni “căldiceii” (amăgiți) există doar unul sau doi amăgitori “de profesie”.

Iadul nu trebuie confundat cu palierul cuantic al ființelor luciferice, Dree. Palierul cuantic al ființelor luciferice are cinci subniveluri (subpaliere), fiind situat într-o altă zonă decât iadul; el este format dintr-o altă energie. Iadul, sau, mai corect spus, iadurile sunt acele găuri de vierme care doar fac legătura dintre palierul material și palierul cuantic al ființelor luciferice Dree.

Fiecare gaură de vierme numită iad este formată din trei zone principale. Prima zonă este cea “rezidențială”, în mijlocul căreia se află palatul conducătorului regatului respectiv și al ajutoarelor sale - Primordiali ai întunericului, ființe Dree sau Lorehh. În a doua zonă locuiesc oamenii din “sămânța cea rea” - asupritorii de profesie, o parte din preoții templelor, unii războinicii, unii regi etc. În palate fastuoase și într-un peisaj mirific, reprezentanții de frunte ai acestora se bucurau de o existență postmortem îmbelșugată. În a treia zonă a iadului trăiau sclavii de rînd - oamenii care au fost “căldiceii” în răstimpul existenței trupești. Ei își duceau existența post-mortem în condiții mizere, într-un fel de mocirlă, învăluită în pâcle groase, printre trunchiuri de copaci retezați, vegetație stearpă etc. Peste tot persistau mirosuri grele și culori întunecate.

Precum a fost menționat, oamenii “căldiceii” au devenit sclavi în urma aplicării peceții aurice. Unii au aderat la zeii întunecați (luciferici) doar prin intermediul vocii, alții din

inimă (din convingere). Totuși, exista o diferență esențială între oamenii care aveau din inimă și oamenii care aveau doar în mod formal, prin intermediul vocii. Prima categorie ajungea în zonele plăcute ale iadului, în zona a doua. În schimb, a treia categorie ajungea în zona a treia a iadului (“talpa iadului”). Din nefericire, chiar și cei care au devenit sclavi prin intermediul vocii - care au mințit pentru a supraviețui, care au aderat de frică, pentru a-și crește copiii, pentru a trăi în condiții relativ decente - ajungeau, după moarte tot în iad, datorită existenței peceții aurice aplicată la nivelul corpului sufletului. Sclavia a fost un principiu diabolic, prin intermediul căruia oamenii cumsecade - “căldiceii” - au ajuns în iaduri.

Pentru a desluși tainele procesului prin care oamenii cumsecade (“căldiceii”) au ajuns în iad, trebuie reliefat, pe scurt, procesul auric al morții. La moarte, structurile aurice exterioare - corpul astral, corpul mental etc - sunt resorbite în suflet, mai precis în corpul sufletului. La scurt timp după aceea, energiile modulate energetic-informațional din corpul sufletului sunt aspirate în corpul duh, care își continuă, în mod autonom, existența post-mortem.

O perioadă variabilă de timp după acest proces, la nivelul corpului duh rămâne imprimată o **image** remanentă a corpului sufletului - de fapt, a fizionomiei omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). De exemplu, dacă un om a murit cu hainele sfâșiate și cu o rană pe frunte păstrează această **image** și după moarte, indiferent cu ce veșminte a fost înmormântat sau indiferent de înfrumusețările cosmetice care au fost aplicate cadavrului.

După cum se poate remarca, este vorba doar despre o **image** formată dintr-o energie karmică specifică, ce se imprimă în corpul duh, nu despre corpul sufletului propriu-zis, care dispare la scurt timp după moarte. În condiții

normale, această **imagine** se șterge după o perioadă petrecută de corpul duh în lumea de dincolo. Treptat, în lumea de dincolo, imaginea fizionomică a ultimei existențe trupești se estompează, iar corpul duh dobândește o imagine care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care omul le-a avut de-a lungul reîncarnărilor sale. După momentul morții, când transferul energiilor modulate informațional din corpul sufletului în corpul duh nu este încheiat, omul se află într-o situație foarte delicată. Omul încă nu este încă centrat complet în corpul duh, iar conținutul informațional se află încă la nivelul corpului sufletului. Chiar în acele momente delicate, Fiii întunericului pot fura corpul sufletului.

Furtul se produce datorită rezonanței energetice dintre pecetea aplicată la nivelul corpului sufletului și structura aurică a Fiilor întunericului din categoria Dree sau Lorehh. Fiii întunericului fură fie porțiuni din corpul sufletului, fie corpul sufletului integral. De fapt, ceea ce-i interesează cel mai mult pe Fiii întunericului este o anumită parte a corpului sufletului unui om și anume “inima ființei sufletești”. “Inima ființei sufletești” este “amintirea a toate”, locul unde sunt stocate experiențele omului în lumea materială. Fiindu-i furat sufletul (corpul sufletului) împreună cu “inima ființei sufletești” (care este “amintirea a toate”), omul devine un fel de zombi. Firește, corpul sufletului nu este omul însuși, ci este ca un palton, dar în acel palton se află portmoneul ce conține tot avutul existențial acumulat de un om de-a lungul vieții. Portmoneul omului este chiar “inima ființei sufletești”.

Imediat după furtul “inimii ființei sufletești”, omul rămâne un corp duh acoperit cu o energie remanentă care păstrează imaginea holografică a corpului sufletului - imaginea omului din momentul morții. În acele momente, omul nu are încă capacitățile corpului duh. Dacă-i este furat sufletul chiar în acele momente, omul este făcut șah-mat și,

în consecință, pătrunde automat în iad. Pur și simplu, este aspirat cu viteză în iad, fără posibilitatea de a se mai opune. Chiar în secunda pătrunderii în iad, omul pălește; **imaginea de suflet** devine o umbră palidă datorită faptului că i-a fost furată “inima ființei sufletești” care conține “amintirea a toate”. Fără “amintirea a toate”, omul devine zombi: își pierde memoria, își pierde identitatea, uită absolut tot ce știa înainte, uită de existența sa întrupată; uită că, la origine este un corp duh, uită de faptul că există Dumnezeu, uită că trebuia să devină Preot al Dumnezeului Celui Viu. Omul devine o umbră. În antichitate era o maximă, pe care astăzi mulți exegeți o interpretează ca pe o banală figură de stil: **decât o umbră în iad, mai bine cerșetor pe pământ**. Din păcate, această maximă reflecta, *ad litteram*, cum nu se poate mai clar, ce se întâmpla cu oamenii cărora le era furat sufletul - mai precis, “inima ființei sufletului”.

Ceea ce pățesc oamenii căldicei în adâncurile iadului, ca locuitori ai zonei a treia, depășește orice imaginație. Deveniți umbre fără identitate, oamenii au senzația că s-au născut în momentul în care au pătruns în iad. Oricum, nici nu-și amintesc că a existat ceva înainte de a pătrunde acolo. În iad, oamenii se văd, dintr-o dată, într-un ținut dezolant, în malștini, în nămol sau în ținuturi aride, brăzdate de fulgere sau biciuite de ploii foarte violente. Jur împrejur, există doar cioturi de copaci, pământ crăpat, iarbă arsă. Uneori resimt un frig năpraznic, alteori resimt o umezeală pătrunzătoare, ce le dă o senzație de îngheț interior. Deasupra se întinde un cer negru, ca un hău imens, care ucide și ultima fărâmbă de speranță. În iad nu există nici un fel de speranță, pentru că nu există Dumnezeu. În iad există doar opusul caracteristicilor lui Dumnezeu. Dumnezeu este viața.

Trupul în care se manifestă oamenii care ajung în iad este de plâns; au aceleași haine în care au murit. Deși este

vorba doar despre **imaginea** corpului sufletului care reflectă aspectul vestimentar și fizionomia cu care au murit, pentru oamenii din iad este vorba despre o realitate: ei au trup echivalent trupului material, în care simt durerea mai acut decât o ființă din lumea materială. Ei au imprimat pe trup, ca imagine reziduală, aceleași răni ce le-au cauzat moartea. Unii oameni sunt răniți de sabie sau de alte obiecte ascuțite, alții au țărushi înfipti în diferite locuri ale trupului. Rănilor nu se mai închid, iar din ele curge nu sânge, ci un fel de puroi.

Imediat după ce pătrund prin gura ca o pânză a iadului - Poarta iadului - , oamenii sclavi sunt legați cu lanțuri grele la mâini și la picioare de niște ființe înspăimântătoare: Gardienii iadului. Gardienii iadului sunt ființe luciferice din cele mai decăzute, cu aspecte fizionomice adesea înfiorătoare. Legați cu lanțuri de terefianții Gardieni ai iadului, în grupuri compacte oamenii sclavi sunt puși la muncă silnică. Concomitent, sunt biciuiți și înjurați, sunt umiliți și adesea călcați în picioare (la propriu), de către Gardienii iadului. Nu există dimineață, amiază sau seară, astfel că munca este permanentă: nu se oprește nici un moment. Cu oamenii din iad nu se poate discuta, întrucât nu înțeleg nimic: sunt total abrutizați, inerți în durerea lor fără sfârșit. Sunt umbre vrednice de plâns. Biciuiți neîncetat, cu lanțuri grele la mâini și la picioare, oamenii construiesc cetăți, poduri sau alte construcții, pe care apoi le dărâmă.

Oamenii ajunși în iad au permanent o foame și o sete mistuitoare: nu există apă sau hrană. Singura apă pe care o beau este cea de pe cioturile copacilor, singura hrană este cea aruncată cu dispreț de Gardienii iadului, dar aceea este total insuficientă. Firește, oamenii n-au nevoie de hrană ori de apă; au doar senzații ce generează o suferință imensă. În iad, foamea și setea sunt scrise întotdeauna cu majuscule. Gardienii iadului plimbă adesea hrană și apă în batjocură

prin fața oamenilor care pătrund în iad. În batjocură și în scop “educativ”. În iad, oamenii sunt “educați” să facă rău aproapelui. “Principiul iadului” este următorul: “să faci rău aproapelui, pentru ca tu să trăiești bine”.

Oamenii care respectă “principiul iadului” sunt imediat ridicați în “rang”: li se pune în mână un bici și sunt puși supraveghetori peste semeni de-ai lor. În schimbul acestei activități li se fac promisiuni: vor avea apă și băutură pe săturate. Uneori, li se arată, pentru un răstimp foarte scurt, zona a doua a iadului, în care se găsesc de toate, din belșug, cu promisiunea că vor ajunge acolo doar dacă vor coopera.

Privit de sus, iadul este o zonă sumbră, foarte întinsă, în care locuiesc miliarde și miliarde de suflete omenești. De peste tot se aude un sunet format din tângurile neîntrerupte ale miliardelor de suflete torturate.

În iad lipsește speranța, lipsește lumina, lipsește viața, rănilile nu se închid, totul emană un miros pestilential. În iad lipsește Sursa vieții, luminii și speranței: Dumnezeu.

❧ Învățătorii ❧

Iadul nu ar trebui să existe; tot astfel, nici palierele cuantice ale Fiilor întunerice nu ar trebui să existe. Într-un fel, se poate spune că iadul nu are realitate ontologică, deși există.

Cosmosul și Fiii Luminii există datorită faptului că sunt constituiți din energia Sfântului Duh. Fiii Luminii și oamenii arată “normal” în lumea de dincolo, datorită faptului că sunt permanent în conexiune cu Dumnezeu și cu energia vie a Strălucirii (Luminii) lui Dumnezeu, care este Sfântul Duh. În schimb, nici iadul, nici palierele cuantice ale Fiilor întunericii nu sunt formate din energia vie a Sfântului Duh, așa cum sunt formate celelalte paliere. Totuși există.

Dar ce le face să existe ? Prin ce forțe pot fi menținute în stare de funcțiune ? Deși această întrebare pare a fi extrem de complicată, constituind un mare mister, răspunsul este cât se poate de simplu: atât iadul, cât și palierele cuantice ale Fiilor întunericului nu au la bază aportul energetic dumnezeiesc - energia Sfântului Duh -, ci energia oamenilor sclavi. Acesta este adevăratul motiv pentru care Fiii întunericului fură corpul sufletului oamenilor, inclusiv “inima ființei sufletului”, care este “amintirea a toate”. Fiii întunericului, care sunt morți, revin la viață datorită energiei generate de corpul sufletului oamenilor. Ajunși în iad, oamenii mor, iar Fiii întunericului învie. Fiii întunericului își mențin existența trupului de formă umanoidă și par vii cu ajutorul energiei extrase din corpul sufletului oamenilor care ajung pe mâinile lor. Prin propriile puteri, Fiii întunericului n-ar putea exista nici o clipă în cosmosul lui Dumnezeu. Ei s-ar disipa în neant, iar forma lor umanoidă s-ar destructura imediat. Păcatul înseamnă moartea și, în final, dispariția din cosmos.

Fiii întunericului arată urât (distorsionat) ca aspect, datorită faptului că au un imens deficit de energie (de putere și tărie). Pentru a-și potoli foamea de energie, ei fură neîncetat sufletele oamenilor. Dacă nu și-ar trimite neîncetat mesagerii, care sunt oameni din “sămânța cea rea”, în lumea materială pentru a-i amăgi pe oamenii “căldicei”, Fiii întunericului ar dispărea din cosmos. Pentru a supraviețui în cosmos, ei videază de energie sufletele oamenilor din iad, care devin astfel ca niște umbre lipsite de conștiință și de identitate. Iadul nu este altceva, pentru Fiii întunericului, decât o imensă clinică de întinerire și de înfrumusețare, în detrimentul oamenilor care le devin victime.

Fiii întunericului și oamenii din sămânța cea rea devin astfel vampiri energetici. Vampirii fizici, cei care se

presupune că se hrănesc cu sângele victimelor, nu există; probabil că mitul vampirului avid de sânge proaspăt a proliferat în epoca actuală datorită faptului că este mult mai comod de explicat celor obișnuiți cu concepțiile materialiste. În schimb există vampiri energetici. Fiii întunericului distrug neîncetat viața oamenilor, pentru a supraviețui în cosmos.

Acesta este principiul de manifestare al răului.

Fiii întunericului au tot interesul ca oamenii din lumea materială să nu-și descopere potențialitățile - puterile dumenzeiești de Preoți în devenire ai lui Dumnezeu. Ei vor să profite de puterile potențiale ale oamenilor, pentru a le folosi în scopuri proprii.

Cei mai importanți oameni din iad sunt cei care pot fi denumiți Învățători. Ei formează o categorie foarte mică de oameni, cam zece la un milion, care prin exercitarea liberului arbitru, aleg să devină educatori ai semenilor lor aflați în iad. Învățătorii sunt oameni evoluți, care au ajuns în iad, în urma unor evenimente ceva mai speciale. Majoritatea dintre ei au ajuns în iad datorită faptului că, aflați în lumea materială, au fost copleșiți de nedreptățile unor semeni de-ai lor și au ales să se răzbune în mod personal. Totuși, ca amploare, răzbunarea lor a transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngeresc, în sensul că acțiunile lor distructive nu au fost influențate de nici o altă ființă - nici chiar de Fiii întunericului. Și ca putere, răzbunările lor au transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngeresc.

Un om devenit învățător în iad are ca antecedent karmic o răzbunare absolută, de mare amploare, realizată prin puterile ființei proprii. Prin răzbunare absolută se înțelege crima. În cazul acestor oameni, răzbunarea absolută se realizează conștient. În această categorie intră oamenii care se răzbună în mod absolut, prin crimă, în urma unui acces necontrolat de furie, pe un număr mare de oameni.

Tot în această categorie pot intra oamenii care, fiind nedreptățiți de un semen, îl blestemă pe acesta printr-o formulă de tipul: “praful și pulberea să se aleagă de tine și de familia ta”. Emisia de energie negativă din timpul blestemului este atât de puternică, încât declanșează o acțiune distructivă. Datorită forței acestei energii, atât persoana care-i făcuse nedreptatea, cât și familia sa, mor până în seara zilei respective. Este ca și cum furia intensă a trezit în omul respectiv o capacitate / putere spirituală - *siddhis* - care a acționat într-un scop distructiv.

În viața de zi cu zi, astfel de stări de furie sunt destul de dese, dar, de regulă, nu provoacă efecte distructive. În general, dacă au drept subiect o persoană motivată, ele pot cauza perturbări serioase ale aurei celor vizați, iar în cazul în care se folosesc blesteme, pot produce accidente. Cu cât emisia de furie este mai intensă, cu atât efectele sunt mai dramatice. Există însă persoane a căror furie atinge un nivel atât de profund, încât prin rostirea unor injurii sau blesteme declanșează efecte imediate. Emisia de furie este atât de mare în momentul răzbumării absolute, încât transcende atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngerilor căzuți. O astfel de capacitate au avut-o doar oamenii primelor două generații - în special Shantiah -, care porunceau naturii să crească doar prin intermediul rostirii unor cuvinte. Acest tip de răzbumare absolută poate fi realizată prin trei mijloace: prin folosirea voinței (sunetul contra nedreptății); prin folosirea faptei (lumina contra nedreptății); prin folosirea gândului (mirosul contra nedreptății).

După moarte, ajunși în iad cu asemenea antecedente, fiind încărcăți cu o energie remanentă de ordin distructiv, oamenii din această categorie se schimbă și devin Învățători. Ei devin atât de puternici, încât nu pot fi legați sau supuși de Gardienii luciferici ai iadului, dar nici de gradele ierarhice

înalte ale Fiilor întunericului. Datorită puterilor pe care le au, Învățătorii pot să-i contacteze chiar pe conducătorii iadului, pe Primordialii întunericului, pe spiritele întunecate ale naturii sau pe ființele luciferice de grad înalt, de care adesea își bat joc. Învățătorii sunt singurele ființe din iad care se pot lupta de la egal la egal cu orice ființă luciferică din categoria Dree. Ajunși în iad, Învățătorii înțeleg că au greșit, dar nu doresc să mai plece de acolo. Prin aceasta, Învățătorii vor, într-un fel, să-și răscumpere greșelile comise, astfel încât devin eliberatori ai oamenilor din iad.

Cu oamenii care deja sunt în zona a treia a iadului, Învățătorii nu au ce face; nimeni nu se poate înțelege cu ei, sunt umbre lipsite de înțelegere și de conștiință. Atunci atenția Învățătorilor se îndreaptă asupra acelor oameni care abia pătrund pe Poarta iadului - în special asupra acelor oameni cu care sunt în rezonanță aurică. Datorită puterilor de care dispun, Învățătorii simt imediat când pătrunde un nou venit și nu-i lasă pe Gardienii iadului să se “ocupe” de el. O dată intrat în mâinile Gardienilor iadului, orice om devine o umbră cu care nu se mai poate înțelege nimeni. Firește, Învățătorii nu-i pot salva pe toți noi veniții care pătrund în iad. Totuși, treptat, Învățătorii își formează o “bază de instrucție” stabilă, formată din ce în ce mai mulți noi veniți în iad, care de acum înainte vor forma armata lor personală.

Armata unui Învățător este formată din trei grupuri principale. Primul grup este format din războinici, al doilea grup este format din predicatori, iar al treilea grup este format din marea masă a oamenilor. Sub conducerea Învățătorului, predicatorii îi învață pe noii sosiți elementele de bază: cine sunt ei cu adevărat și cine este Dumnezeu; ce este iadul, cine-l conduce și cum au ajuns acolo; cum pot să supraviețuiască în continuare în iad, fără să înnebunească în condițiile absenței lui Dumnezeu. În sfârșit, îi învață cum să

se reîntoarce la lumină, în lumile “de deasupra”. În cele din urmă, cunoscând adevărul, oamenii astfel educați devin liberi - nu mai sunt sclavii nimănui.

Deși se luptă permanent cu Fiii întunericului și cu Gardienii iadului, căroră adesea le trag bății strașnice, aducând prejudicii majore trupurilor de formă umanoidă ale acestora, cei aflați sub conducerea Învățătorilor au o mare compasiune pentru toate aceste ființe. Ei dobândesc o mare compasiune pentru Fiii întunericului, pentru spiritele întunecate ale naturii și pentru Primordialii întunericului (aici nu este însă vorba despre “simpatia” călău - victimă, ci despre un sentiment mult mai profund).

Încetul cu încetul, sub conducerea Învățătorilor are loc reeducarea oamenilor din iad astfel salvați, până când, din întunecată, **imaginea** lor devine luminoasă. În momentul în care **imaginea** devine luminoasă, se realizează un flash energetic între omul în cauză și Poarta iadului, care se deschide instantaneu ca și cum ar avea un dispozitiv cu senzori. În acel moment, devenit liber, omul astfel salvat de Învățători iese din iad, iar porțile se închid în urma sa. De fapt, iadul îl ejectează afară instantaneu pe acel om, datorită diferenței de potențial.

Învățătorii sunt singurele ființe luminoase (cu imaginea luminoasă), care nu vor să iasă din iad. Înverșunarea lor este atât de mare încât rămân acolo perioade foarte lungi de timp. Visul lor este să distrugă definitiv iadul și să scoată de acolo toate sufletele captive.

Lozinca Învățătorilor este “**Împreună (noi, oamenii), prin puterea noastră, vom învinge**”, iar salutul lor se realizează prin ridicarea ambelor mâini deasupra capului, cu pumnii strânși (pumnul strâns, ridicat în sus, este semnul Victoriei și aparține Îngerului Mihail; în cosmos, Îngerul Mihail este - reprezintă - Victoria).

RENAȘTEREA PĂMÂNTULUI

Supraviețuitorii

Ciclul al treilea s-a încheiat printr-o mare bătălie dusă de Fiii întunericului, aliați cu oamenii din “sămânța cea rea”, împotriva Fiilor Luminii și a oamenilor din “sămânța cea bună”. Pe pământ s-au luptat oamenii, iar în cer s-au luptat “zeii”. Imediat după război, a urmat ceea ce ființele din lumea eterică numesc “marea ștergere”.

“Marea ștergere” nu trebuie confundată cu perioadele de nemanifestare dintre ciclurile cosmice. La “marea ștergere”, Sfântul Duh s-a retras din creație, astfel că pământul a devenit pustiu și gol. La “marea ștergere” a dispărut materia vie. Nu a subzistat decât o imensă sferă aurică care era de fapt scheletul auric al pământului - ca emanație a Spiritului pământului sau, mai precis, a Îngerului Formei care menține structura aurică a globului terestru. Echivalând în ani actuali, “mare ștergere” a durat aproximativ 9000 de ani.

La “marea ștergere”, Protopământul și-a încheiat existența, dar palierul cuantic material a continuat să existe. După “marea ștergere”, sub acțiunea Sfântului Duh, s-a născut Pământul actual. De fapt, după “marea ștergere” a avut loc o nouă creație. Noua creație a avut la bază *patternurile* energeticoinformaționale stocate în memoria

planetei - în memoria Îngerului Formei. Astfel s-a format Pământul actual și a început ciclul al patrulea. Într-un fel, Pământul actual poate fi considerat “reîncarnarea” Protopământului tocmai datorită faptului că a avut la bază aceleași arhetipuri (patternuri) de forme. Totuși, este vorba despre o planetă complet nouă.

“Marea ștergere” a afectat doar palierul cuantic material, nu și celelalte paliere cuantice, care au rămas intacte. Dacă în locul “marii ștergeri” s-ar fi desfășurat o perioadă de nemanifestare ar fi fost afectate toate celelalte paliere cuantice. În răstimpul “marii ștergeri”, palierul cuantic eteric, iadul (iadurile), palierele cuantice ale ființelor luciferice și Regatul morților vii (palierul infraeteric) au rămas intacte. Oamenii surprinși în lumea materială de marea ștergere, au fost retrași din circuitul evolutiv. Corpurile duh au fost “șterse”, iar oamenii respectivi au redevenit spirite, fiind retrași în “Lumea fără formă”.

Și de această dată au existat mai multe categorii de oameni care au supraviețuit, în corp duh, mării ștergeri. Prima categorie a fost formată din Primordialii Luminii, care, oricum, au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, începând din primul ciclu cosmic. Au supraviețuit, de asemenea, Primordialii independenți și Primordialii întunericii, care se aflau în răstimpul “marii ștergeri” în propriile lor zone transfizice de reședință. A doua categorie de supraviețuitori a fost formată din oamenii “căldicei” (sclavii) din generația a treia care, în momentul declanșării “marii ștergeri”, se aflau în iad. A treia categorie a fost formată din oamenii generației a treia care formau “sămânța cea rea”, și care, în momentul declanșării “marii ștergeri”, se aflau în palierele cuantice luciferice. A patra categorie a fost formată din oamenii care, în momentul declanșării “marii ștergeri”, se aflau în Regatul morților vii.

În fine, a cincea categorie de supraviețuitori a fost formată din acei oameni care au participat direct, aflați în trup fizic, la bătălia dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului - fie de o parte, fie de alta a baricadei - și care s-au refugiat strategic în lumea eterică, cu puțin înaintea declanșării “marii ștergeri”. Oamenii din această categorie se împart în două clase. Prima clasă este formată din oamenii “neutri”, care au constituit, la nivelul lumii eterice, comunități închise, în care desfășoară o existență pașnică, nebeligerantă. A doua clasă este formată din oamenii prometeici. Numele lor eteric este *ment*.

În prima perioadă a existenței sale, Pământul era un paradis. Totul era nou și perfect. După revenirea pământului la viață, nu a fost nevoie de o nouă creație a omului. Primele ființe umane care s-au manifestat în lumea materială au fost Primordialii Luminii. Primordialii Luminii sunt ființe umane perfecte, nemurdărite de păcat, din primele două generații. Ca structură aurică, Primordialii Luminii sunt alcătuiți din spirit și corp duh. Primordialii Luminii din prima generație - care au fost contemporani cu Shantiah - sunt de două feluri: neîmpărțiți (androgini) și împărțiți (sexuați: bărbați și femei). În schimb, Primordialii Luminii din cea de-a doua generație sunt sexuați. Majoritatea dintre ei sunt bărbați.

Imediat după creația globului terestru care redevenise un paradis, Primordialii Luminii au fost atrași, în mod natural, prin sintonie, în noua lume, astfel încât au fost primii ei locuitori. Ei au trăit în acel paradis o lungă perioadă de timp. În mod firesc, Primordialii Luminii au avut fii și fiice. Inițial, fiii și fiicele Primordialilor Luminii au fost spirite pure provenite din “Lumea fără formă”. Aceste spirite pure au primit corpuri duh noi, devenind baza celei de-a patra generații. La fel de firesc, fiii și fiicele Primordialilor Luminii au avut, la rândul lor, progenituri.

Totuși, din păcate, progeniturile acestora n-au putut să se mențină prea mult timp la nivelul de puritate al părinților, astfel că, cu timpul, s-au manifestat în dezacord cu Poruncile lui Dumnezeu ce formează Ordinea cosmosului sau Firea lucrurilor. Prin manifestarea lor în dezacord cu Firea lucrurilor, progeniturile au provocat iarăși modificarea habitatului terestru - la fel cum s-a întâmplat la începutul ciclului al treilea. Astfel, istoria s-a repetat. Prin acțiunile progeniturilor, cosmosul a suferit o nouă expansiune cuantică, dar și o materializare accentuată. Ceea ce este în interior s-a reflectat în exterior. Astfel, s-a pus iarăși în mișcare imensul malaxor cosmic al cărui principiu este “eterna devenire”.

Prin nesocotirea repetată a legilor ce formează Firea lucrurilor, progeniturile au adus la viață - au atras la încarnare - ființe omenești potrivit principiului sintoniei: cine se aseamănă se adună. În consecință, în loc să vină la întrupare, în continuare, spirite inocente din “Lumea fără formă”, s-au întrupat oameni din iad și din Regatul morților vii. Astfel, s-a făcut iarăși joncțiunea cu trecutul, iar paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu și-a încheiat existența. În consecință, Pământul a cunoscut o materializare din ce în ce mai accentuată.

Paralel cu materializarea tot mai accentuată a globului terestru, Primordialii Luminii s-au retras din lume. Ei au rămas puri, astfel că n-au mai avut teren de manifestare și puncte comune cu lumea oamenilor. Totuși, ei n-au ales să pătrundă în lumea eterică (în palierul cuantic eteric), ci au preferat să rămână la granița lumii materiale. Ei se află și astăzi la nivelul lumii materiale, dar sunt invizibili. Primordialii Luminii locuiesc în locurile pustii - unde predomină frigul extrem sau căldura excesivă -, dar nu interferează cu oamenii. Unii dintre ei stau “pe ape”.

Structura trupului lor de lumină este foarte înaltă din punct de vedere vibratoriu, astfel că nu sunt observați de ființele din lumea eterică, dar nici de cele din lumea materială. Oamenii celei de-a patra generații, indiferent dacă sunt sau nu în trup material, nu se pot ridica la nivelul lor energetic, astfel că nu-i pot observa.

Doar în situații excepționale, Primordialii Luminii se pot manifesta la nivelul lumii materiale, printr-o materializare tainică. Atunci când se manifestă în palierul material, trupul lor luminează pe timp de noapte precum un neon. Pe timp de ziă au un aspect marmorean.

☞ Oamenii prometeici ☜

O altă categorie importantă de oameni care a supraviețuit “marii ștergeri” este formată din oamenii prometeici, denumiți în lumea eterică **ment**.

La sfârșitul ciclului al treilea, oamenii prometeici au participat direct, aflați în trup fizic, la bătălia dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului; de fapt, ei au fost aliați cu Fiii întunericului. Chiar înainte de “marea ștergere”, oamenii prometeici au descoperit porțile de pătrundere din palierul material în palierul eteric și au rămas acolo. Oamenii prometeici sunt denumiți “extraterestri” de unii istorici moderni datorită faptului că se deplasează cu ajutorul unor “obiecte zburătoare neidentificate” – celebrele OZN-uri.

În lumea eterică, oamenii prometeici au construit o civilizație bazată pe tehnologie eterică. De asemenea, în lumea eterică, oamenii prometeici au constituit un Centru de Putere propriu. Oamenii prometeici nu sunt aliați cu Fiii Luminii, dar nici cu Fiii întunericului, ai căror dușmani declarați sunt. De fapt, oamenii prometeici sunt cei mai mari dușmani ai Fiilor întunericului.

În timpul bătăliei de la sfârșitul celei de-al treilea ciclu, oamenii prometeici au fost aliați cu Fiii întunericului. În ultima fază a bătăliei, oamenii prometeici și-au dat seama că au fost mințiți de Fiii întunericului și s-au retras în lumea eterică prin porțile menționate. Și în ziua de astăzi, Fiii întunericului îi acuză de trădare pe oamenii prometeici. La rândul lor, oamenii prometeici îi acuză pe Fiii întunericului de minciună. Actualmente, oamenii prometeici nu sunt aliați cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminei sau cu Primordialii Luminei, ci cu o altă categorie de ființe. Aceste ființe pot fi denumite semizei, întrucât s-au născut în urma împerecherii dintre oamenii întrupați și vechii zei.

Așadar, cei denumiți “extratereștrii” de istoricii moderni, care nu sunt alții decât oamenii prometeici, au apărut în istorie doar la începutul celui de-al patrulea ciclu, după “marea ștergere”. De-a lungul ciclului al patrulea ei și-au perfecționat în mod continuu tehnologia eterică, astfel că, în ziua de astăzi, se pot manifesta la nivelul lumii materiale prin intermediul obiectelor zburătoare neidentificate (OZN). Mulți dintre ei se manifestă în trup de formă umanoidă (care nu este însă un trup fizic propriu-zis) chiar la nivelul lumii materiale, unii dintre ei fiind probabil acei misterioși “oameni în negru” - *men in black*.

Oamenii prometeici nu trebuie confundați nici cu Educatorii umanității din ciclul al treilea - Primordialii Luminei -, după cum nu trebuie confundați nici cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminei. În ciclul al treilea, oamenii prometeici erau întrupați în lumea materială și implicați în procesul palingeneziei cosmice. Abia după “marea ștergere”, după s-au refugiat în lumea eterică, oamenii prometeici au devenit ceea ce sunt în ziua de astăzi. În perioada de început a celui de-al patrulea ciclu cosmic, o parte dintre oamenii prometeici (denumiți “constructori” sau “creatori de forme”)

au acționat în sensul civilizării oamenilor de atunci - oamenii celei de-a patra generații. Totuși, rolul lor în civilizarea oamenilor nu a fost atât de mare precum se crede astăzi.

În antichitate, existența oamenilor prometeici era destul de cunoscută, dar nu au fost prea des menționați în vechile scrieri. În antichitate, oamenii prometeici erau numiți **călători** sau **pelerini** datorită faptului că erau adesea înveșmântați în negru, dar nimeni nu-i confunda cu zeii, așa cum procedează istoricii moderni, într-un mod destul de naiv. Oamenii prometeici sunt la fel de tereștri ca și noi, oamenii care ne încarnăm actualmente în lumea materială.

Așadar, cei denumiți “extratereștri” nu provin de pe alte sisteme solare sau galaxii - sunt pur și simplu, oameni din cea de-a treia generație. În prezent, oamenii prometeici se deplasează în continuare cu ajutorul OZN-urilor eterice și folosesc instrumente tehnologice de natură eterică. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și oamenii primordiali - indiferent din ce categorie - nu au nevoie să se deplaseze sau să acționeze cu ajutorul OZN-urilor. Puterile lor ființiale le sunt de ajuns.

La începutul ciclului al patrulea, oamenii prometeici din palierul eteric și-au făcut un capăt de pod în palierul material, pe continentul denumit astăzi de oameni Atlantida, iar de spiritele naturii Hlisa-Veh. Trebuie menționat că, în acea perioadă de timp, configurația continentelor era diferită de cea actuală. Continentul propriu-zis Atlantida se întindea în nordul Oceanului Atlantic de astăzi, undeva în apropierea Groenlandei. Folosirea denumirii Atlantida naște mereu confuzii. Unii istorici moderni situează Atlantida în mijlocul Oceanului Atlantic, alții o situează în apropierea Mării Negre, alții în Antile, alții o situează în Marea Egee etc. De fapt, au cu toții dreptate. Ceea ce astăzi poartă numele de Atlantida nu se referă în mod strict la un continent, la o țară sau la un perimetru strict delimitat, ci mai degrabă la o

epocă. Se știe, de altfel, că arheologii moderni desemnează epocile trecute cu ajutorul unor denumiri de locuri geografice. Astfel, ei vorbesc despre epoca aurignaciană, despre epoca solutreană sau despre epoca magdaleniană, folosind denumirile locațiilor unde au fost descoperite, pentru prima oară, materiale arheologice cu anumite caracteristici. Ar fi, bineînțeles, o eroare să considerăm că vestigiile cu aceste caracteristici au fost folosite doar în acele perimetre. Caracteristicile respective sunt comune unei anumite epoci, care s-a desfășurat pe întregul glob terestru.

Același lucru se poate spune și despre Atlantida. Continentul astăzi dispărut, Atlantida, era doar unul din locurile unde s-a desfășurat istoria celei de-a patra generații. Atlantida propriu-zisă era un continent brăzdat de munți înalți, pe vârfurile cărora fumegau vulcani. Ulterior, Atlantida s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic, datorită unei activități vulcanice intense. Totuși, în afara aceluși perimetru situat în nordul Oceanului Atlantic, existau multe alte locuri ce prezentau cam aceleași caracteristici - de exemplu, pe litoralul Mării Negre, chiar în apropierea gurilor Dunării, în insulele din Marea Egee, în nordul Africii, în Orientul Apropiat, în Extremul Orient, în America de Sud, în vestul și nordul Europei etc. De aceea, este mult mai corectă folosirea expresiei *epocă atlanteeană*, în care poate fi inclusă activitatea desfășurată de oameni atât în continentul Atlantida, cât și în celelalte locații.

Așadar, istoria umanității a fost mult mai complexă decât este prezentată de istoriografia modernă, care nu ia în considerare decât rămășițele materiale ale trecutului. Totodată, istoria umanității este mult mai complexă decât încearcă să demonstreze cei care au ca idee fixă presupusa intervenție perpetuă a unor “extraterestri” în istorie.

AL UNSPREZECELEA MORT

✿ Înainte și după potop ✿

În prima epocă a existenței continentului Atlantida, Primordialii Luminii încă se manifestau în lumea oamenilor. Sub ocrotirea lor, au înflorit civilizații spirituale și materiale avansate. Ulterior, când au început să se întrupeze tot mai mulți oameni proveniți din iaduri și din Regatul morților vii, Primordialii Luminii s-au retras.

În epocile următoare, datorită influenței crescânde a Fiilor întunericului, a apărut - la fel ca în ciclurile anterioare - o incompatibilitate energetică între umanitate și Pământul material. Noxele aurice rezultate în urma comportamentului defectuos al oamenilor s-au adunat iarăși în mod primejdios, creând un dezechilibru major între oameni și Spiritul Pământului. Datorită incompatibilității aurice, spre mijlocul celei de-al patrulea ciclu s-a produs un mare diluviu. Acesta a fost potopul din perioada vieții lui Noe. În răstimpul diluviului, pe fundalul evenimentelor desfășurate în lumea materială, a avut loc un (nou) mare război în ceruri. De data aceasta, adversarii Fiilor Luminii au fost spiritele întunecate ale naturii de apă (Lorehh de apă). Revărsările incredibile de ape din lumea materială au constituit doar interfața unor bătălii între îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și spiritele întunecate ale naturii de apă (Lorehh de apă).

După diluviu, pământul a fost repopulat, iar oamenii generației a patra și-au reluat viața. Pe pământul repopulat, unii dintre oamenii celei de-a patra generații au ales să trăiască la Miazănoapte, în timp ce alții au ales să trăiască la Miazăzi. Miazăziua este situată la poli, iar Miazănoaptea este situată la ecuator. Unii au ales să locuiască la câmpie, alții au ales să locuiască pe înălțimi. Unii au ales să respecte Poruncile lui Dumnezeu, iar alții au ales să se însoțească iarăși cu Fiii Întunericului.

Astfel, și după diluviu, istoria s-a repetat. Prin alianța unei bune părți a populației cu Fiii Întunericului, dar și pe fundalul exacerbării tendinței oamenilor din “sămânța cea rea” de a-și domina semenii, s-a accentuat sclavia spirituală a oamenilor, umplerea iadurilor și a Regatului morților vii. În acea perioadă oamenii se întrupau direct din iad și din Regatul morților vii, trăiau în lumea materială, făceau cam același fapte rele și se reîntorceau de unde au venit, într-un perpetuum mobile în care nimeni nu învăța nimic.

Pentru a fi evitată o nouă “mare ștergere”, încă de la mijlocul celui de-al patrulea ciclu au venit în sprijinul oamenilor patru înalte ființe îngerești lipsite de formă umanoidă din ierarhia Fiilor Luminii, iar pământul a fost împărțit în patru mari zone aurice, fiecare zonă corespunzând unei regiuni din lumea materială. Ființele îngerești lipsite de formă umanoidă care au venit în ajutorul oamenilor sunt desemnate de ființele din lumea eterică prin titulatura de Prinț. Prințul este o ființă îngerească lipsită de formă umanoidă; trupul său spiritual este disipat, ca un abur energetic, în întreaga zonă care i-a fost atribuită, iar aura sa circumscrie granițele acesteia.

Cele patru zone sau regiuni sunt următoarele: regiunea Orientului apropiat, regiunea Extremului Orient, regiunea Americii centrale și de sud, regiunea Daciei. Astfel, regiunea

Orientului apropiat - Egipt, Mesopotamia, Persia, Fenicia - a intrat sub ocrotirea Prințului Orientului; regiunea Extremului Orient a intrat sub ocrotirea Prințului Phaderon, regiunea Americii centrale și de sud a intrat sub ocrotirea Prințului Lametu; regiunea Daciei a intrat sub ocrotirea Prințului Ișșhion. Primii trei dintre Prinții menționați nu mai sunt astăzi în exercițiul funcțiunii. O dată cu formarea națiunilor moderne, locul lor a fost luat de alți Prinți, care domnesc peste regiuni mult mai mici. Dintre cei patru Prinți inițiali, doar Ișșhion, Prințul Daciei mai este în exercițiul funcțiunii. Ișșhion, devenit astăzi Prințul Poporului Român, este cel mai vechi dintre Prinții popoarelor de astăzi.

Fiecare dintre cele patru regiuni terestre conduse de un Prinț - sau, mai corect spus, circumscrise de aura acestora -, avea o contraparte la nivelul Regatului morților vii. Astfel s-au format patru Regate ale morților vii mai mici, fiecare fiind constituit în teritoriul auriu circumscris de Prințul respectiv. Cele patru regate mai mici erau autonome; ființele omenești defuncte nu puteau trece dintr-un regat în altul.

La un moment dat, în ceruri, s-a luat decizia ca cele patru Regate ale morților vii să devină “zone de carantină”. Sufletele oamenilor care au devenit victime în lumea fizică puteau pătrunde nestingerite în Regatul morților vii, dar nu mai putea ieși de acolo - nu se mai puteau reîncarna în lumea materială. Acesta a fost momentul în care s-a blocat procesul încarnării oamenilor din cele patru Regate ale morților vii în lumea materială.

Regatul morților vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărțită în două mari epoci. Prima epocă s-a desfășurat de la moartea lui Abel (care a avut loc în ciclul al treilea) până prin anul 1000 sau 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos. A doua epocă s-a desfășurat între anul 650 și anul 30/33 al erei creștine.

În prima epocă - care se întinde atât în ciclul al treilea, cât și în ciclul al patrulea, până prin anul 1000 înaintea întrupării lui Iisus Hristos - cei care pătrundeau în Regatul morților vii se manifestau cât se poate de pașnic. Ei erau numiți **altaizi**. În jurul anului 1000 sau în jurul 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, s-a petrecut însă un eveniment dramatic, care s-a concretizat printr-o scindare a morților vii.

Cauza principală a constituit-o activitatea unui singur om, care poate fi considerat “al unsprezecelea mort”. Acest om a pătruns în Regatul morților vii în ciclul al treilea, la scurt timp după Abel, fiind probabil ucis de un semen de-al său. Cronologic, el a fost al unsprezecelea mort ajuns în Regatul morților vii. Acest om a rămas în Regatul morților vii o lungă perioadă de timp fără a se mai întrupa în lumea materială. În toată această perioadă, el a păstrat dorința de a se răzbuna pe cei care l-au ucis. De fapt, starea mentală în care acest om a murit a fost perpetuată de-a lungul întregii sale existențe postmortem. Acest fenomen se produce foarte des la defuncții care au fost uciși. Mulți oameni din această categorie mor supărați, fiind animați de o dorință intensă de răzbunare și cad într-o stare existențială nefastă, ce pare a se prelungi la infinit.

În jurul anului 1000 sau 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, al unsprezecelea mort din Regatul morților vii a suferit o metamorfoză bruscă datorată amplificării sentimentului de răzbunare. Dorința sa de răzbunare s-a concretizat printr-o revoltă la care s-au alăturat alți oameni din aceeași categorie. Astfel, sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, s-a constituit o nouă castă (grupare) de morți vii. Morții vii din această nouă castă au primit numele de **cerceri**. Scopul principal al acestei grupări de morți vii a fost distrugerea neîntârziată a oamenilor din “sămânța cea rea”, a ființelor Dree și a Primordialilor întunericului.

Mulți oameni din Regatul morților vii au aderat la această schimbare de politică, devenind, la rândul lor, cerceri. În schimb, altaizii, oamenii care nu au dorit să se răz bune, s-au retras undeva în partea de nord - în regiunea corespondentă cu partea de nord a globului terestru: partea de nord a Rusiei de astăzi, în vecinătatea cercului artic.

Sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, cercerii au pornit incursiuni de pedepsire împotriva templelor zeilor întunecați (Primordialii întunericului) și, firește, împotriva oamenilor din “sămânța cea rea”, a ființelor luciferice Dree și a spiritelor întunecate ale naturii, Lorehh.

Datorită faptului că morții vii erau extrem de puternici - morții vii beneficiau de puterile corpului sufletului combinate cu cele ale corpului duh - armata lor a provocat imense stricăciuni templelor și a cauzat imense prejudicii ființelor luciferice sau luciferizate. Armata cercerilor a devenit aproape invincibilă datorită faptului că avea tăria și puterea de a se lupta de la egal la egal cu demonii luciferici.

Morții vii din infraetericul de altădată se puteau manifesta în lumea materială doar o dată cu venirea nopții, astfel că oamenii întrupați erau îngoziți de “fantomele” ce bântuiau nemiloase dealurile, văile, cătunele și satele. Oamenii întrupați nu prea înțelegeau motivațiile acestei vaste operațiuni de pedepsire, datorită faptului că, deși îi observau adesea pe cei din Regatul morților vii - mai ales în nopțile cu lună -, nu-i vedeau pe zeii luciferici, pe Primordialii întunericului sau pe ființele Dree și Lorehh. În consecință, vorbeau adesea cu groază despre războiul dintre zeii “binevoitori” ai templelor unde erau arondați spiritual și fantomele războinice.

În acest război nemilos au căzut multe victime din rândul oamenilor întrupați. Precum se întâmplă și în prezent, oamenii obișnuiți din acea epocă - mai ales cei “căldicei” -,

au devenit “pagube colaterale”. Pe acest fundal al războiului generalizat, tot mai multe dintre victimele Fiilor întrunicului care ajungeau în Regatul morților vii în calitate de victime aveau la noua armată a cercherilor. Imediat ce ajungeau în Regatul morților vii, cei uciși în lumea materială se răzbunau pe cei rămași în palierul material, ceea ce a generat o confuzie și o groază de mari proporții.

Mare parte dintre evenimentele istorice desfășurate în lumea materială între anul 1000 (650) și anul 33 al erei creștine pot fi interpretate în funcție de acest sistem de referință. Distrugerile de temple, de palate, de orașe (cum a fost, de exemplu, orașul Ninive), precum și uciderea atâtor oameni nevinovați, au avut ca punct de pornire ofensiva fără precedent a morților vii din casta cercherilor, ajutați - firește - și de mulți oameni întrupați, împotriva demonilor luciferici.

Pe pământ s-au luptat oamenii, iar în spatele lor, nevăzut, s-au luptat zeii, morții vii, fantomele, Primordialii întrunicului, ființele Dree și Lorehh.

❧ Războiul perpetuu ❧

Așadar, la fel ca în ciclul al treilea, și în ciclul al patrulea sclavagismul s-a perpetuat pe fundalul unei divizări fără precedent a societății omenești, atât pe pământ, cât și în lumea de dincolo.

Prin aderarea la templele zeilor întunecați - care erau Primordiali căzuți în mrejele Celui rău încă din primul ciclu al cosmosului -, oamenii s-au divizat continuu în tabere, grupuri și grupulețe, astfel că atât societatea oamenilor întrupați, cât și cea a oamenilor decorporați a cunoscut o fărâmițare și o atomizare continuă. Procesul divizării sociale și spirituale a oamenilor a fost următorul. Fiecare zeu

întunecat își forma un fel de staff conducător în lumea terestră, format din oameni întrupați. La început, oamenii care formau staff-ul unui zeu luciferic făceau parte din “sămânța cea rea”. Ei proveneau fie din zonele superioare ale iadurilor, fie direct din palierele cuantice luciferice.

Astfel, în prima fază a acestui proces, oamenii din “sămânța cea rea” au atras diferiți oameni “căldicei”, pe care i-au educat în spiritul propriilor învățături. Ajutați de acești oameni căldicei, ei au construit temple sau lăcașuri de cult, în care, în urma unor ritualuri complexe, realizau spargerea palierelor cuantice, chemându-și magic stăpânii - zeii cei falși. Prin aceste ritualuri, zeii cei falși se puteau manifesta în lumea materială și, uneori, erau vizibili oamenilor obișnuiți.

În a doua fază, oamenii din “sămânța cea rea” îi inițiau pe oamenii “căldicei” în temple, numindu-i “preoți” sau “inițiați” ai zeului. În urma acestor inițieri, oamenii care anterior au fost căldicei obțineau puteri “magice”. Ei dobândeau și o anumită formă de clarvedere, dar această formă de clarvedere nu era bazată pe dezvoltarea propriilor capacități ființiale, ci pe faptul că zeul însuși era “puternic în ei”. În cazul acestor forme incipiente de clarvedere obținute în urma unor ritualuri magice, oamenii “inițiați” deveneau posedăți: zeul respectiv își lăsa o amprentă aurică pe corpul lor sufletesc. Uneori, se ajungea până acolo încât aura zeului învăluia în totalitate corpul sufletului omului, ceea ce echivala cu “vinderea” sufletului. Acest fenomen poartă astăzi poartă numele de posedare.

Din păcate, oamenii deveniți preoți-inițiați nici nu-și dădeau seama de acest fapt. Zeul obținea astfel o influență aproape totală asupra lor, iar ei deveneau simple instrumente. Preoții-inițiați **făceau după cuvântul zeului** (expresie folosită des de ființele din lumea eterică) și se conformau în totalitate dorinței acestuia.

De altfel, tipul de clarvedere obținut printr-o astfel de inițiere era doar parțială. Preoții-inițiați nu puteau să-l vadă prin clarvedere decât pe zeul patron sub ocrotirea cărora se inițiaseră, nu și pe alți zei datorită faptului că puterile lor nu proveneau din interior, din dezvoltarea propriilor caracteristici ființiale. Astfel că vedeau doar ceea ce trebuiau să vadă. Zeul erau observat de preoții-inițiați doar de la distanță, astfel că nici nu remarcău faptul că are ochii negri. Tot astfel, preoții-inițiați nu știau prea multe cu privire la structura cosmosului spiritual. Știau doar ce le spunea zeul. Firește, zeul în cauză explica preoților și, prin intermediul lor, simplilor enoriași, faptul că el însuși a creat universul și pe om, că el este cel care aduce abundență în lumea oamenilor și că, în consecință, oamenii trebuia să asculte de el - să facă după cuvântul său. Totodată, zeul prezenta preoților-inițiați “curtea” sa, formată fie din zei mai mici din punct de vedere ierarhic, fie din oamenii care formau “sămânța cea rea”.

Preoților-inițiați li se mai promitea că, dacă vor face întocmai cum li se spune, vor deveni bogați în viața fizică. Ceea ce se și întâmpla. Totodată, li se promitea că, după moarte, vor ajunge în zona tuturor plăcerilor - în “paradis”. La rândul lor, enoriașilor - oamenii “căldicei” care aderau de bună voie la templul zeului - li se promitea bunăstarea atât în lumea terestră, cât și după moarte. Nu li se spunea însă că prețul este sclavia. După ce era construit templul zeului protector, comunitățile din jur erau aservite acestuia. Toți membri comunități erau botezați în numele zeului protector, devenind sclavi.

Membrilor de rând li se aplicau sigiliile de sclavi, atât la nivel fizic (prin veșminte, podoabe, tatuaje etc), cât și la nivelul corpului sufletesc (prin peceti luciferice). Treptat, comunitățile au început să fie stratificate ierarhic. În vârful

piramidei, s-au situat preoții-inițiați. Pe treapta următoare erau cei care dețineau puterea politică - regele și nobilii. Urmau războinicii, care erau educați săucidă și, în cele din urmă, plebea - oamenii de rând, “căldiceii”.

Chiar dacă, din punct vedere formal - juridic, cum spunem noi astăzi -, aveau statutul social de oameni liberi, oamenii de rând erau sclavi. În lumea materială, ei erau obligați să muncească pe domeniile templului, nu se puteau strămuta dintr-un loc în altul, iar după moarte îngroșau numărul celor din iad.

O dată cu formarea capetelor de pod în lumea materială care erau templele și după educarea oligarhiei conducătoare, a început războiul dintre zeii întunecați. Una din caracteristicile principale ale zeilor întunecați era concurența acerbă. Cu cât un zeu avea în lumea materială mai mulți enoriași care să facă după cuvântul său, cu atât creștea în putere și tărie. Puterea și tăria unui zeu erau date de calitatea ofrandelor pe care le primea și de calitatea oamenilor care i se închinau. Pentru a crește în putere și tărie, un zeu avea nevoie de cât mai multe suflete sclave de oameni, astfel încât trupul său energetic să fie cât mai “viu”.

Astfel, zeii reveneau treptat la viață, iar oamenii mureau. Oamenii deveniți sclavi, începând cu preoții-inițiați, cu regii și cu războinicii nu mai erau vii, chiar dacă își desfășurau viața trupească în condiții confortabile.

După moartea fizică, datorită existenței pecetii aurice, oamenii erau vidați energetic, le era furat corpul sufletului și păstrați în gaura de vierme numită iad - în una dintre cele trei zone ale iadului. Preoții, nobilii și cei mai răsăriți dintre războinici erau duși în primele două zone - de obicei locuiau în cea de-a doua zonă. Ei nici nu prea știau - li se ascundea - ce se întâmplă cu oamenii obișnuiți; aceștia din urmă, deși nu făptuiseră răul în existența trupească, ajungeau în cea de-a

treia zonă a iadului doar datorită existenței peceteii aurice a zeului. De regulă, datorită rezonanței energetice, oamenii ce primiseră într-o existență anterioară pecetea unui zeu se încarnau cam în aceleași comunități. În acea perioadă, procesul reîntrupării în lumea materială era destul de rapid. El avea la bază principiul sintoniei: cine se aseamănă, se adună. Acesta a fost, într-adevăr un proces diabolic de menținere a oamenilor în stare de sclavie continuă, care s-a menținut o lungă perioadă de timp - atât în cel de-al treilea ciclu, cât și în al patrulea ciclu. În anumite locuri de pe planetă, el continuă și în ziua de astăzi.

Totuși, procesul cu adevărat diabolic abia începea. Pentru a deveni puternici, zeii întunecați au început să se lupte între ei. Firește, în lumea zeilor întunecați nu există prietenie sau camaraderie, întrajutorare sau alianțe, astfel că, după etapa de întemeiere a unui teritoriu, a început etapa de expansiune.

Ordinul de expansiune venea prompt de la zeii întunecați prin intermediul preoților-inițiați și prin intermediul regilor. Regele sau preotul avea un vis noaptea, iar dimineața îl comunica mulțimii: “Zeul mi-a cerut să cucerim teritoriul inamicilor noștri. Megeți așadar în teritoriul lor și cuceriiți-l. Ucideți fără milă bătrânii, bărbații, femeile, copiii născuți și copiii nenăscuți. Pătrundeți în templele lor și tăiați capetele preoților, scoateți-le inimile din piepturi, dărâmați zidurile, sfărâmați statuile zeilor - dușmanii zeului nostru - cioplite de mână de om. Atunci zeul nostru va fi tare în voi și voi veți fi tari în el, și vă va da în stăpânire pământurile, turmele și bogățiile inamicilor. Veți rămâne pe pământurile lor și veți naște fii și fiice, iar sămânța voastră se va înmulți nemăsurat și voi veți fi în zeu și zeul va rămâne de-a pururi fi în voi. Dar nu uitați, răstimp de trei ani, primii născuți pe aceste pământuri, care vor fi din

sămânța voastră, să mi le jertfiți mie și numai mie. Vlăstarele nou născute răstimp de trei ani vor fi jertfite așa cum poruncesc eu - fie parte bărbătească, fie parte femeiască. Faceți după cuvântul meu. Eu voi fi în voi și voi veți fi în mine și vă voi da stăpânirea peste întregul pământul - peste oameni, peste locuitorii de sub pământ, peste locuitorii de la suprafață, peste locuitorii de sub ape și peste locuitorii din văzduh”. Așa glăsuia, prin gura preoților, un astfel de zeu întunecat.

Așadar, procesul era destul de simplu. Mai întâi trebuiau distruse templele, trebuiau sparte statuile zeilor inamici și uciși preoții. Apoi trebuia distrusă “forța vie a inamicului”: femeile, copiii, bărbații, bătrânii. Foarte puțini erau lăsați în viață pentru a deveni robi. Fiind ucise în mod ritualic, victimele deveneau sclavii zeului biruitor și după moarte, astfel că îngroșau rândurile celor din zona a treia a iadului. Era interzis cu desăvârșire ca bărbații cuceritori să se împreuneze, în primii trei ani, cu femeile din teritoriile cucerite. Trebuia ca influența aurică a zeului inamic să înceteze pe teritoriul cucerit. Așadar, măsura profilactică era ca, mutându-se pe teritoriul “inamic”, în habitatul impregant auric de zeul advers, cuceritorii nu trebuiau să procezeze răstimp de trei ani. De aceea, în antichitate, exista obiceiul ca primii născuți să fie sacrificați zeului. Toți copiii care se nășteau imediat după cucerirea unui teritoriu erau sacrificați zeului, care știa foarte bine ce să facă cu ei.

După trei ani, răstimp în care se reconstruia totul, viața își lua cursul normal, iar comunitatea își continua existența - firește, până la proxima cucerire sau până când, la rândul ei, devenea victima altor triburi conduse de zei mult mai puternici ca putere și tărie.

Astfel, în toată această perioadă de timp, s-a perpetuat un război continuu atât în ceruri, cât și pe pământ. În ceruri

s-au înfruntat zeii întunecați, iar pe pământ s-au înfruntat oamenii. Fiecare război din lumea materială avea o contraparte nevăzută. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi trebuit să observe, deasupra capetelor oamenilor ce se înfruntau sângeros pe pământ, ființe de formă umanoidă sau, uneori, fără formă umanoidă - unele se manifestau ca niște vârtejuri de foc, de aer sau de fum - care se înfruntă nemilos la nivel infraeteric sau eteric.

Când lumea materială a devenit un teritoriu controlat aproape în totalitate de forțele răului - de Primordialii întunericului, de ființele luciferice, de spiritele întunecate ale naturii și de oamenii din “sămânța cea rea” -, când Regatele morților vii deveniseră ca o imensă rană vie, iar iadurile erau deja pline și colcăiau de virușii aurici ai faptelor abominabile produse în lumea materială, a doua Persoană a Sfintei Treimi - Iisus Hristos care este Iubirea Nesfârșită - s-a încarnat în lumea oamenilor.

Iisus Hristos s-a întrupat în Palestina, care era situată în arealul auric condus de Prințul Orientului apropiat, întrucât, în acea regiune, oamenii atinseseră cote inimaginabile de răutate, iar noxele aurice se acumulaseră în mod dramatic. În acea zonă ar fi trebuit să izbucnească un mare cataclism, care, cu siguranță, ar fi culminat printr-o nouă “ștergere”, în urma căreia umanitatea trebuia iarăși retrasă din circuitul evolutiv.

Ca un fulger, Duhul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a traversat toate palierele cuantice, întrupându-se prin Fecioara Maria. Toate etapele existenței lui Iisus Hristos în lumea materială - nașterea, viața, pildele, persecutarea, răstignirea, moartea, învierea - au modificat din temelii tot ce existase anterior.

CÂNTAREA CE NOUĂ

☞ Iisus din Nazarteh – Regele iudeilor ☞

Deasupra crucii pe care a fost răstignit Iisus Hristos era atârnată o tăbliță pe care era scris: **Iisus din Nazareth, Regele iudeilor**. Această inscripție nu a fost scrisă de un evreu, ci de un roman, iar acel roman avea o mare stimă pentru Iisus din Nazareth.

Preoții evrei (care nu trebuie confundați cu poporul evreu, care trăia în condiții de exploatare cruntă), aveau interesul major ca totul să se termine cât mai repede. Ei au fost deranjați încă de la început de prezența, inoportună pentru ei, a lui Iisus Hristos. Încă de la primele minuni și vindecări ale lui Iisus Hristos, făcute foarte devreme, în copilărie, preoții iudei au dorit să scape cât mai repede de un “concurrent” pe care-l considerau periculos.

De mai multe secole, cam de la ultimii mari profeți, preoții iudei nu mai ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu și nu mai erau în comuniune cu El. Acest fapt a fost confirmat de reacția lui Iisus Hristos, atunci când a răsturnat mesele negustorilor din Templul lui Solomon. Totul devenise negoț.

De la dispariția fizică a marilor profeți, religia iudaică a intrat într-un con de umbră. Preoții deveniseră uneltele asupririi, iar populația - evreii de rând - trăia în cele mai grele condiții. Preoții cuceriseră privilegiile economice

imense, împărțind puterea cu regalitatea. În acest context, pentru preoțime, cucerirea Iudeii de către legiunile romane a fost o catastrofă nu numai din punct de vedere religios, ci mai ales economic. Profiturile obținute trebuiau împărțite cu puterea ocupantă.

În perioada vieții trupești a lui Iisus Hristos, Ierusalimul arăta dezolant. La fel ca întreaga Iudee. Vremurile de glorie din timpul Regelui Solomon păliseră. În afara Templului și a locuințelor aristocrației, care erau curate chiar și după standardele actuale, casele evreilor de rând erau mizere. La rândul său, poporul evreu arăta prost hrănit. Era o diferență imensă între aspectul fizic al aristocrațiilor evrei sau al ocupanților romani, care arătau înfloritor, erau solizi și bine hrăniți, și aspectul fizic al evreilor de rând. Majoritatea evreilor de rând erau slabi, veșnic înfomețați, aveau veșmintele sărăcicioase și mizere. Mulți dintre ei erau roși de boli trupești. Majoritatea nu aveau decât un singur schimb de veșminte, formate din două, trei piese vestimentare, iar sandalele erau, cel mai adesea, uzate.

Între evrei și romani era o dușmănie aprigă nu numai datorită faptului că unii erau asupriți, iar ceilalți asupritori. Romanii nu-i înțelegeau defel pe aristocrații evrei. Când au cucerit Iudeea, romanii au avut impresia că au pătruns într-un haos total. I-a întâmpinat o mizerie cruntă, pe care n-o mai întâlneră în nici un teritoriu ocupat. Comparativ cu Iudeea, oamenii din ținuturile cucerite din romani - inclusiv sclavii - trăiau după standarde relativ înalte.

Romanii erau foarte pragmatici: îi interesa doar profitul - tributul -, dar nu înțelegeau de ce aristocrația iudaică, susținută atât de rege cât și de preoțime, își lăsa supușii într-o astfel de sărăcie lucie. Romanii nu aveau nevoie de sclavi bolnavi, roși de boli - inclusiv de boli venerice -, de bube oribile și de diferite beteșuguri. Romanii aveau nevoie de

oameni sănătoși, care să muncească pentru ca tributul să fie trimis la timp împăratului. “Pax romana” era bazată pe principii pragmatice: pentru ca imperiul să prospere, supușii împăratului trebuiau să aibă un standard de viață adecvat.

Romanii erau mereu la pândă. Nu știau ce forme vor îmbrăca intrigile aristocrației, revoltele și răscoalele erau tot mai dese, iar pretențiile preoțimii iudaice erau adesea neinterpretabile după sistemul de gândire roman. Astfel că tensiunile dintre ocupanții romani și supușii evrei luau formele cele mai neașteptate.

Pe acest fundal, Iisus Hristos a desfășurat o vie activitate de-a lungul drumurilor prăfuite ale vechii Palestine, dar nu a întâmpinat vreo opoziție din partea romanilor. De fapt, de-a lungul întregii Sale existențe trupești, până la procesul în urma căruia a fost răstignit, Iisus Hristos nu a avut de întâmpinat greutăți din partea romanilor. Nici nu avea de ce. Romanii - care-l cunoșteau fie direct, fie din auzite - nutreau o vădită simpatie pentru Iisus Hristos.

Prin Puterile Sale Dumnezești, Iisus Hristos vindeca orice om care venea la El. Chiar și cei care doar îl atingeau, erau vindecați aproape instantaneu. În prezența lui Iisus Hristos, bolile erau vindecate, iar odihna sufletului se înstăpânea peste toți. Oamenii nu mai simțeau ura și neputința ce le măcina sufletul, nu mai simțeau foamea sau setea, și îl urmau oriunde. În urma Sa se formau mulțimi impresionante: fiecare dorea să fie vindecat, să fie tămăduit, să fie iertat, să nu mai resimtă ura feroce pe care o generează foamea. Toți cei care se apropiau de El resimțeau o pace sufletească adâncă - pacea adevărată a sufletului. Iisus Hristos îi învăța pe oameni despre Unicul Dumnezeu și despre Împărăția Sa. Oamenilor nu li se mai vorbise nicicând despre astfel de lucruri, mai ales că învățăturile erau însoțite de trăiri specifice. În prezența Sa, totul părea un vis frumos.

“Dați Cezarului ce-i al Cezarului”, le spunea Iisus Hristos celor care-l ascultau, astfel că oamenii care ajungeau în apropierea Sa, nu se mai împotriveau nimănui. Mulți dintre asupritorii romani aveau robi și roabe, care fuseseră vindecați sau ajutați, într-un fel sau altul, de bărbatul înalt, care vorbea șoptit, cu o voce dulce ca mierea, astfel că fama Sa ajunsese până departe. De aceea, pragmaticii romani au înțeles foarte repede faptul că ceea ce-i învâța Iisus Hristos pe oameni nu intră în contradicție cu politica lor. Dimpotrivă. Astfel, au început să-L simpatizeze.

Romanilor nu le păsa la cine se roagă cei care-l urmau pe Iisus Hristos, în condițiile în care, ei înșiși, aveau foarte mulți zei pe care-i invocau. Atâta timp cât oamenii munceau pentru a-și plăti tributul și nu desfășurau activități ostile, nu era nici o problemă. De aceea, romanii spuneau adesea, împreună cu evreii de rând: iată un adevărat Rege al iudeilor. Dacă El ar fi Regele iudeilor, am fi și noi mai liniștiți.

Firește, Iisus Hristos își vedea de activitatea Sa și nu lua în considerare astfel de vorbe cu iz politic. El a spus, de multe ori, că Împărăția Sa nu este în lumea aceasta, dar cine mai avea urechi să-L audă în acele vremuri tulburi ?!

Așadar, problemele n-au venit din partea romanilor, ci din partea preoților iudei. După ce a fost prins, Iisus Hristos a fost bătut și maltratată oribil de preoții iudei. Nu romanii l-au maltratată într-atât încât a devenit aproape de nerecunoscut, ci preoții iudei. După ce L-au bătut cu pumnii, cu palmele, cu lanțurile, cu scuturile, cu mânerul spadelor sau cu funia, atât în seara în care L-au prins, cât și înainte de a-l prezenta în fața lui Irod, torționarii au avut parte de o uriașă surpriză. Această surpriză au avut-o, în special, torționarii direcți, care - datorită faptului că erau posedați de ființele luciferice - aveau cunoașterea distrugerii trupești, adică a afectării iremediabile a organelor trupești.

Surpriza cea mai mare a torționarilor venit însă în momentul în care și-au dat seama că, aproape peste noapte, rănilor Sale tind să se vindece și să se cicatrizeze. Unii dintre bătăuși au fugit, speriați de moarte de o asemenea întorsătură, alții au continuat să-l bată în mod bestial, în speranța distrugerii sale fizice - ceea ce voiau de fapt atât ființele luciferice, cât și cozile lor de topor din lumea materială. Abia după ce și-au dat seama că nu-l pot distruge fizic, preoții evrei l-au adus în fața procuratorului roman, Pilat din Pont, pentru a fi "judecat".

Pilat nici nu a vrut să audă de așa ceva. Pilat din Pont avea o uriașă aversiune împotriva preoților evrei care se ucideau între ei și își ucideau supușii după bunul lor plac, astfel că nici nu a vrut să aibă de-a face cu ei. Pilat era soldat, nu bătăuș, iar soldații ucideau din necesitate, în războaiele în care erau trimiși. De altfel, întrebându-și subordonații, Pilat a aflat că Omul care i-a fost adus spre judecare nu a conspirat împotriva romanilor; dimpotrivă, vindeca oamenii prin piețe și îi îndemna că dea Cezarului ce este al său.

Iisus Hristos a refuzat propunerile venite din partea lui Pilat din Pont, care la rândul său, nu înțelegea de ce refuză să se apere sau să facă vreun gest împotriva celor care-i doreau moartea. Mai cu seamă că, datorită bătăilor crunte la care a fost supus din partea acoliților preoților evrei, dar și datorită biciurii la care a fost supus din partea soldaților romani, Iisus Hristos era plin de răni pe tot corpul.

Soldaților romani, cu multe bătălii la activ, nu le venea să creadă că Omul acela încă stătea în picioare, dar mai ales, nu le venea să creadă că poate rezista la pierderea unei cantități atât de mare de sânge. Nu înțelegeau cum de poate pierde sânge în mod continuu și cum se refac țesuturile atât de repede. Un om obișnuit nu ar fi rezistat unor astfel de

suplicii, oricât de solid și de rezistent ar fi fost. Pe toată perioada supliciuului, Iisus Hristos nu a scos nici un sunet. Nu s-a împotrivit, a răbdat și a suportat totul fără o șoaptă.

Atunci când a fost întrebat ceva, Iisus Hristos a răspuns deschis, fără ocolișuri, celor care-L torturau. Iisus Hristos nu a spus decât Adevărul.

❧ Ziua cea mai lungă a istoriei ❧

Ziua cea mai lungă a istoriei umanității; miezul zilei. Viața pământească a Celui răstignit se încheiase.

S-a sfârșit.

Capul Celui răstignit era căzut în față, iar bărbia atinsese pieptul. Barba mică, de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept abia se mai distingeau de la baza crucii pe care suferise supremul supliciu. Părul bogat, castaniu spre blond, era năclăit de sudoare și sânge; îi acoperea fruntea și fața. Ochii căprui, cu sclipiri verzi, deveniseră ficși. La rădăcina nasului se distingea o umflătură. La mâini și la picioare, urmele cuielor au lăsat urme înfiorătoare. Cuietele, pur și simplu, i-au despicat palmele în mod îngrozitor. Fruntea era sfâșiată de nouă cicatrice, provenite de la cununa de spini - patru în partea dreaptă a tâmplei, patru în partea din față a frunții. Ultima cicatrice cobora de pe frunte până sub ochiul stâng - ceea ce înseamnă că ochiul stâng a fost afectat aproape total.

Supliciuul răstignirii a fost înfricoșător pentru Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, care este Iubirea Infinită. Constituția trupului de carne al lui Iisus Hristos a fost fragilă, iar sensibilitatea Sa a fost mult peste ce își poate imagina un om. Durerile au fost amplificate la maximum, datorită sensibilității Sale. De la Facerea Lumii, nici o altă ființă omenească întrupată nu a mai suferit un supliciu atât

de înfricoșător. Nici când o ființă întrupată nu a mai suferit un asemenea supliciu. În lumea materială, norii negri păreau foarte apropiați de pământ - atât de apropiați, cum n-au mai fost niciodată. Dădeau impresia că vor să atingă vârful crucii pe care fusese crucificat Iisus Hristos.

S-a sfârșit.

Iisus Hristos cunoscuse, în scurta Sa existență trupească, toate nedreptățile la care au fost supuși oamenii: frigul, foamea, maltratarea, batjocura, uciderea. În momentul în care a survenit moartea pe cruce, s-a făcut cutremur mare, atât pe pământ, cât și în ceruri.

Apoi, imediat după săvârșirea din viața trupească, Duhul Său a ieșit, ca un abur diafan, din trupul încă atârnat pe cruce. Duhul lui Iisus Hristos - corpul duh de formă umanoidă cu care se întrupase în lumea materială - avea o minunată culoare argintie.

Duhul lui Iisus Hristos a coborât încet, de la înălțimea trupului atârnat pe cruce, ca un fulg, pe sol. În momentul în care Duhul lui Iisus Hristos a atins solul, palierele cuantice au fost sparte, iar armatele de îngeri din ierarhia Fiilor Luminei și de spirite luminoase ale naturii (Zaurdarii) s-au revărsat în toate zărilor. Toți ca unul, Fiii Luminei și Zaurdarii, în frunte cu Principii lor conducători, s-au înfățișat în fața crucii pe care Fiul lui Dumnezeu suferise supremul supliciu.

Datorită expansiunii răului în lumea oamenilor, de timpuri și perioade, Fiii Luminei nu mai coborâseră pentru a-i ajuta pe frații lor - oamenii. Răutatea oamenilor i-a împiedicat să penetreze palierele cuantice, astfel că Fiii Luminei n-au mai avut "capete de pod" în lumea materială. Ei nici măcar nu mai erau în sintonie cu oamenii - nu mai puteau corespunde cu ceea ce deveniseră oamenii în lumea materială.

Imediat după ce Fiii Luminii și spiritele luminoase ale naturii s-au adunat, Iisus Hristos le-a ținut un lung discurs, în care a explicat tuturor modul în care vor fi eliberați oamenii de sub sclavia Celui rău. Apoi, după ce s-a adresat celor prezenți, Iisus Hristos a pătruns în iaduri.

Datorită radiației formidabile a Duhului Său, tot ce era în iaduri s-a destructurat. Sub influența Duhului lui Iisus Hristos, care a acționat ca un foc purificator, mediul înfricoșător al iadurilor s-a transformat. Mediul iadului în care adăstau oameni inerți și lipsiți de conștiință, adică mlaștinile urât mirositoare, cioturile de copaci, aburii și toate celelalte elemente au fost destructurate la contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos. În urma trecerii Duhului Său, peisajul iadurilor s-a recompus de la sine: în locul mlaștinilor și ținuturilor dezolante au apărut pomi fructiferi, vegetație abundentă, râuri cristaline. Cu fiecare pas pe care Duhul lui Iisus Hristos îl făcea în iaduri, totul renăștea, iar paradisul de odinioară se forma pretutindeni. Minunăția creației lui Dumnezeu a luat locul înfricoșătoarelor peisaje ale iadului.

Pe măsură ce Duhul lui Iisus Hristos a parcurs zonele iadului - găurile de vierme -, sufletele oamenilor, indiferent de generație, au început să lumineze, iar “amintirea a toate” le-a revenit instantaneu. La contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos, oamenii sclavi din iaduri au revenit la viață. La trecerea Sa, lanțurile s-au rupt și au căzut. Apoi, Iisus Hristos a mers în Regatele morților vii și i-a izbăvit pe toți morții vii.

Revenindu-le amintirea a toate, toți oamenii sclavi din iaduri și din Regatul morților vii l-au recunoscut atunci pe Iisus Hristos ca fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Atunci, instantaneu, doar la contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos, toți oamenii au cunoscut Adevărul. Adevărul absolut, pe care l-au cunoscut oamenii salvați din

iaduri și din Regatul morților vii, se referă la două aspecte esențiale. Primul aspect se referă la Dumnezeu: Dumnezeu - Creatorul cerului și al pământului, al celor văzute și al celor nevăzute - este Unul, dar se manifestă prin trei Persoane, fără a înceta să fie ceea ce este. Al doilea aspect se referă la om: omul este Preot al lui Dumnezeu Celui Viu, nu sclav, așa cum l-au făcut să creadă învățătorii falși și zeii întunecați - care sunt “dumnezei falși”.

Iisus Hristos nu le-a adresat nici un reproș oamenilor din iad. În iad, Iisus Hristos nu a adresat decât trei întrebări. Fiecare întrebare a pus-o de trei ori. Cele trei întrebări au fost puse doar Primordialilor întunericului (oamenii primordialii din primele două generații), care conduceau iadurile. Ființelor luciferice din categoria Dree sau spiritelor întunecate ale naturii din categoria Lorehh, Iisus Hristos nu le-a adresat nici un cuvânt și nici o privire.

Iată cele trei întrebări adresate de Iisus Hristos Primordialilor întunecați, datorită cărora miliarde de oameni obișnuiți au ajuns în iaduri: “- **Pentru ce ți-ai întunecat inima ? Ce ai făcut cu frații tăi mai mici în putere și tărie, pe care ți i-am dat să-i ocrotești ? Ce ai făcut cu moștenirea Mea, cu Duhurile Mele Slujitoare (îngerii și spiritele naturii) și cu creația Mea minunată.**” Apoi, adresându-se tot Primordialilor întunecați, Iisus Hristos a adăugat: “- **Întoarce-te de la nedreptățile tale și vei trăi !**”

Toate aceste întrebări și îndemnuri au fost puse la singular. Iisus Hristos s-a adresat astfel, în felul Său, fiecărui om în parte. În loc să se întoarcă la viață și să fie iertați, așa cum le spusese Iisus Hristos, Primordialii întunericului, împreună cu ființele luciferice și cu spiritele întunecate ale naturii - Dree și Lorehh - au fugit din Fața Sa și s-au ascuns în palierile cuantice ale ființelor luciferice. Foarte puțini au acceptat iertarea lui Iisus Hristos.

De fapt, încă din momentul întrupării lui Iisus Hristos, s-a iscat neliniște printre Primordialii întunericului, printre ființele luciferice și printre spiritele întunecate ale naturii - Dree și Lorehh. Unii dintre ei au crezut că s-a întrupat unul dintre Primordialii Luminii. Au fost și din cei care au crezut că s-a întrupat Shantiah - primul om. Alții bănuiau că s-a produs o trădare în rândurile lor și că s-a întrupat unul din Primordialii întunericului. Alții au crezut că s-a întrupat un Preot al lui Dumnezeu (un om desăvârșit) despre a cărui existență nu știau. Toți și-au dat însă seama că ființa care se întrupase în lumea materială era mai puternică decât tot ce văzuseră până atunci. Ființa care se întrupase avea un corp duh (un duh) de o puritate neîntâlnită până atunci în cosmos - un corp duh pur și perfect, nemurdărit de păcat. Nu se mai întrupase vreodată o astfel de ființă. Cam așa ar fi trebuit să se prezinte primul om, Shantiah, dacă nu s-ar fi revoltat. Într-un mod relativ asemănător se prezenta structura duhurilor Primordialilor Luminii din prima generație.

Lucifericii - oameni, îngeri și spirite ale naturii - au fost uimiți și de faptul că, de la naștere până la moarte, ființa perfectă care s-a întrupat în lumea materială - Preotul lui Dumnezeu, așa cum conveniseră în cele din urmă să o numească - nu a fost ajutată de nici un înger din ierarhia Fiilor Luminii. În jurul lui Iisus Hristos, de la naștere până la moartea prin răstignire, nu a fost prezent niciun Fiu al Luminii și niciun spirit luminos al naturii. Iisus Hristos s-a manifestat în mod autonom, ca Dumnezeu făcut om. Lucifericii erau nedumeriți, mai ales de titulatura pe care a folosit-o Iisus Hristos, atunci când se referea la Sine: “Fiul lui Dumnezeu”.

- “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, atunci spune să se facă cutare lucru, să vedem dacă este adevărat”, încercau lucifericii să-L ispitească pe Iisus Hristos.

Lucifericii nu pricepeau nici în ruptul capului de ce, având o putere și o tărie atât de mare, Iisus Hristos nu dorește să stăpânească, El însuși, lumea. Nu pricepeau nici de ce o ființă cu o asemenea putere și tărie nu-i distruge pe ei, pentru a le lua locul. Lucifericii erau uimiți, dar și speriați. Ei rupseseră de mult timp contactul cu Dumnezeu și cu Fiii Luminii, astfel că nu știau ce se mai pregătește pe nivelurile elevate ale cosmosului. Abia după moartea prin răstignire, ființele luciferice au înțeles că cel pe care au încercat să-L ispitească în repetate rânduri este a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Nesfârșită, căreia oamenii i-au dat numele Iisus Hristos. De asemenea, lucifericii și toți Cei întunecați nu au înțeles de ce, de-a lungul existenței sale în lumea materială, Iisus Hristos nu a făcut uz, în sens negativ, de Puterile Dumnezeiești.

Cei întunecați, amăgiți ei înșiși de propriile lor fapte, nu puteau pricepe faptul că, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos nu-și poate distruge propria Sa creație. De fapt, Dumnezeu nu s-a manifestat niciodată ca distrugător al propriei Sale creații. Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor ființelor create din cosmosul Său. Distrugerile succesive, perioadele de nemanifestare și “ștergerile” s-au datorat liberului arbitru al ființelor, nu lui Dumnezeu. În momentul în care o ființă din cosmos a ales o altă cale decât de a fi împreună cu Dumnezeu, nu a fost distrusă, ci i s-a construit un nou palier cuantic, în care să locuiască. Noul palier cuantic nu putea fi decât în acord cu ceea ce a devenit ființa respectivă - cu sunetul, mirosul și culoarea sa.

De altfel, nici după răstignire, Iisus Hristos nu a manifestat, în sens negativ, Puterile Sale Dumnezeiești. Nu a dorit să facă acest lucru în Cosmosul Său, în fața ființelor cărora El Însuși le-a conferit liberul arbitru.

Imediat după ce sufletele oamenilor din iad și din Regatul morților vii au început să lumineze și le-a revenit “amintirea a toate”, toți cei salvați au adus mulțumiri lui Iisus Hristos, care este Iubirea Nesfârșită. Atunci, chiar în adâncurile iadului, s-a auzit pentru prima dată **Cântarea cea nouă**.

Cântarea cea nouă a fost compusă chiar atunci de oameni salvați din sclavie. În **Cântarea ce nouă** era descrisă toată istoria oamenilor de la începuturi până la eliberarea din sclavie. Tot atunci, fiind conținut în Cântare, s-a auzit, spus de oamenii din iad, formula ce stă la temelia noii lumi: **“Facă-se Voia Ta precum în ceruri și pe pământ”**. Auzind aceste cuvinte, Iisus Hristos i-a întrebat atunci pe oamenii eliberați din iad și din Regatul morților vii: **“De ce ați spus aceste cuvinte ?”** Iar ei au răspuns: **“Pentru că, prin Tine, ni s-au deschis ochii și am cunoscut Adevărul. Tu ești Singurul Dumnezeu. Noi suntem mai mulți decât cei care doresc distrugerea noastră și a creației Tale. Iată-ne, suntem cu toții aici. Învață-ne ce să facem. De acum înainte vom face după Cuvântul Tău !”** Această cerere a fost adresată lui Iisus Hristos, la unison, de toți oamenii eliberați din iaduri și din Regatul morților vii - miliarde și miliarde de ființe omenești eliberate din sclavie.

Oamenii care, în acel moment, se aflau în lumea materială erau doar o părticică din totalul oamenilor (sub 0,1%); oamenii din “sămânța cea rea” formau o altă minoritate (probabil sub 0000000,1%), astfel încât oamenii din iaduri și din Regatul morților vii formau majoritatea zdrobitoare. Astfel, majoritatea zdrobitoare a oamenilor i-a conferit lui Iisus Hristos Puterea și Autoritatea supremă în ceruri și pe pământ.

Firește, ca Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos are Puterea și Autoritatea Supremă (Dumnezeiască). Dar Iisus

Hristos nu a dorit să-și folosească Autoritatea și Puterea Sa Dumnezeiească pentru a acționa împotriva celor care aleg răul, prin exercitarea liberului lor arbitru. Dacă Dumnezeu și-ar fi exercitat Autoritatea și Puterea Sa Dumnezeiească totul s-ar fi terminat cu mult timp în urmă, chiar în secunda în care s-a răzvrătit primul înger sau om. Dumnezeu ar fi eliminat tot ce exista, iar apoi ar fi creat un nou cosmos, mult mai frumos, și toate ar fi fost bune înaintea Sa. Dar, în acest caz, ar fi acționat împotriva naturii Sale - ceea ce este imposibil.

Așadar, conferind Puterea și Autoritatea lui Iisus Hristos, majoritatea zdrobită a oamenilor s-a pus sub cărmuirea și ocrotirea Sa. Atunci s-a format **Adunarea cea mare**.

☞ Marea taină a învierii ☜

În cele trei zile cât a coborât în iad și în Regatul morților vii, Iisus Hristos S-a manifestat în Duhul Său Dumnezeiesc, de culoare argintie.

Totuși, pe parcursul celor trei zile cât a stat în iad și în Regatul morților vii, Duhul lui Iisus Hristos a suferit o transformare semnificativă. În urma luării asupra Sa a tuturor nedreptăților suferite de oameni încă de la Facerea Lumii, Duhul lui Iisus Hristos s-a acoperit cu o energie care are o culoare asemănătoare metalului topit - culoarea aramei -, asemănătoare cu cea a soarelui la răsărit. Acesta a fost prima etapă a formării Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos. Etapa a doua s-a desfășurat când Duhul lui Iisus Hristos a revenit, la sfârșitul celor trei zile, în propriul Său mormânt, acolo unde se afla trupul înfășurat în giulgiu.

În mormânt a avut loc marea taină a învierii trupului fizic al lui Iisus Hristos. În mormânt, Duhul

Dumnezeiesc al lui Iisus Hristos și-a reluat trupul, l-a înviat și s-a manifestat prin intermediul său. În urma simbiozei dintre corpul duh, corpul sufletului și trupul fizic s-a format Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos. Fiind alcătuit pe baza corpului fizic înviat, se poate spune că Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este material. Datorită faptului că Dumnezeirea lui Iisus Hristos este prezentă atât în trupul fizic, cât și în Duhul Său, Trupul de Slavă este invizibil.

Din momentul învierii, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos s-a acoperit cu toți oamenii din Terra aurica - trecuți, prezenți și viitori. Într-un fel, se poate spune că sufletele tuturor oamenilor s-au proiectat energetic (holografic) la nivelul Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos. Ca proiecție la nivelul Trupului de Slavă, fiecare om este reprezentat printr-o steluță (pixel). Unii oameni s-au proiectat energetic în zona picioarelor, alții s-au proiectat în zona brâului, alții - mult mai puțini - în partea superioară.

În ziua de astăzi, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este acoperit cu trei mari categorii de oameni: neinițiații, mângâietorii și luptătorii (cei care acționează în lumea materială în sensul valorilor creștine). Neinițiații sunt reprezentați prin culoarea metalului topit; locul lor este în zona inferioară a Trupului de Slavă. Mângâietorii sunt reprezentați în zona trunchiului și a brâului, iar luptătorii în zona superioară a Trupului de Slavă. Din secunda în care sufletele oamenilor s-au proiectat energetic la nivelul Trupului de Slavă, Iisus Hristos a devenit Domnul sufletelor din Terra aurica. De 2000 de ani, când se naște sau moare fizic un om, el se naște și moare **întru** Hristos. Astfel, Iisus Hristos a luat asupra Sa păcatele oamenilor.

Tot în momentul formării Trupului de Slavă, a fost inaugurat un nou palier cuantic: palierul cuantic personal al

Sufletului lui Iisus Hristos, acolo unde oamenii pot pătrunde cu propriul lor corp sufletesc în timpul somnului. Toți oamenii care, de-a lungul secolelor, l-au recunoscut pe Iisus Hristos ca Domn (ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat) și care și-au proiectat sufletul propriu în Trupul Său de Slavă, formează **Adunarea cea mare a Sufletului lui Iisus Hristos**.

Adunarea cea mare este alcătuită doar din oamenii care se află în lumea materială. Când trec în lumea de dincolo, oamenii nu mai au corpuri ale sufletului, dar nu dispar, ca proiecție, din Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos și deci nu mai fac parte din Adunarea cea mare. Ei rămân acolo în mod potențial, până ce revin în trup material.

Adunarea cea mare s-a coagulat treptat, pe parcursul unei perioade destul de lungi. Bazele au fost puse în momentul în care oamenii sclavi au fost eliberați din iaduri și din Regatul morților vii, dar inaugurarea “oficială” a avut loc puțin mai târziu, în momentul asasinării Apostolului Ștefan - primul martir creștin. Prin moartea sa, Apostolul Ștefan a deschis, de facto, Adunarea cea mare.

La început, imediat după înviere, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos era acoperit aproape integral cu o peliculă energetică de culoarea metalului topit - reprezentarea holografică a tuturor sufletelor de oameni, care, în acel moment, erau “neinițiați”. În primele secole creștine toți oamenii erau, evident, “neinițiați”. După aproximativ 500 de ani, sufletele oamenilor s-au transformat datorită faptului că au pătruns în mod repetat, în timpul somnului, în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos - în palierul Său cuantic sufletesc -, și în Adunarea cea mare. De fapt, prin pătrunderea în Adunarea cea mare, oamenii au parte de o nouă formă de inițiere; această inițiere se face individualizat, cu fiecare om în parte, personal, de către Iisus Hristos.

În urma inițierii treptate a oamenilor, s-au format celelalte două categorii: “mângâietorii” și “luptătorii”. Datorită înmulțirii “mângâietorilor” și a “luptătorilor”, partea superioară a Trupului de Slavă a dobândit treptat culoarea argintie, asemănându-se oarecum cu culoarea pe care o avea Duhul lui Iisus Hristos înainte de a coborî în iad.

Ultima transformare cromatică a Trupului de Slavă s-a produs în jurul anului 1900. Actualmente, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos emite două luminozități distincte: partea inferioară emite o luminozitate de culoarea metalului topit, iar partea superioară emite o luminozitate argintie. Privite de la departe, cele două luminozități formează culoarea aurie, asemănătoare cu flacăra unei lumânări.

Adunarea cea mare este modelul formării sistemului democratic în lumea materială. Adunarea cea mare funcționează pe baza unei majorități simple. Dacă o ființă omenească dorește să facă ceva în lumea materială, mai întâi spune intențiile sale tuturor celorlalți oameni în Adunarea cea mare, iar dacă jumătate plus unu sunt de acord, poate să pună în aplicare intenția. Iisus Hristos nu intervine în nici un fel în procesul decizional. Fenomenul se desfășoară în timpul somnului, când oamenii pătrund în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Acest sistem a fost introdus imediat după moartea apostolului Ștefan și a fost perpetuat neabătut. La orice problemă importantă ce privește întreaga umanitate sunt întrebați - în mod democratic, după cum spunem noi astăzi - toți oamenii din Adunarea cea mare.

Firește, singurii care nu pot întreba sau răspunde sunt oamenii care la nivelul corpului sufletului au culoarea metalului topit (aici este vorba despre culoarea corpului sufletului, nu a corpului duh); oamenii din această categorie nu sunt conștienți când pătrund în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos.

“IATĂ MAMA TA!”

☞ Efectele jertfei pe cruce ☞

Efectele jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos au fost multiple; ele au provocat transformări profunde la nivelul structurii aurice a oamenilor. Totodată, ele au reverberat de-a lungul și de-a latul cosmosului spiritual, provocând transformări semnificative.

Un rol decisiv în propagarea impulsului lui Iisus Hristos l-a avut Fecioara Maria, a cărei metamorfoză aurică, petrecută în “ziua cea mai lungă” a istoriei umanității - ziua răstignirii lui Iisus Hristos -, a declanșat implementarea unor noi potențialități aurice care s-au transmis ulterior la toți oamenii care s-au întrupat după aceea.

Înainte de toate, nu trebuie pierdut din vedere faptul că prin faptul că l-a născut, în mod tainic, pe Iisus Hristos, structura aurică a Fecioarei Maria era oricum diferită de cea a celorlalți oameni. Fecioara Maria l-a născut pe Iisus Hristos cu aportul Sfântului Duh, rămânând fecioară. După imaculata concepțiune, structura ființială a Fecioarei Maria a rămas impregantă de Sfântul Duh.

Transformarea aurică a Fecioarei Maria s-a produs în trei etape. Prima etapă a avut loc chiar în momentele răstignirii lui Iisus Hristos, când structura aurică - în special, corpul astral - a Fecioarei Maria a fost cuprinsă de convulsii.

Fecioara Maria nu i-a înțeles - în mod firesc - pe cei care i-au crucificat Fiul, așa încât corpul ei astral a fost bulversat (la propriu). Într-un fel, se poate afirma că corpul astral al Fecioarei Maria a explodat. Totuși, chiar în secunda morții pe cruce a lui Iisus Hristos, Fecioara Maria a avut imensa forță lăuntrică de a-i ierta pe cei vinovați. În acel moment, instantaneu, Fecioara Maria și-a format un nou tip de corp astral, care era radical diferit de cel avut anterior. A doua etapă a transformării s-a produs în momentul în care Fecioara Maria și-a văzut Fiul înviat. În acel moment, din corpul astral transformat s-a format o structură aurică nouă - corpul mental superior. A treia transformare în ființa aurică a Fecioarei Maria s-a produs în acea zi de Rusalii, când a avut loc pogorârea Sfântului Duh, sub forma unor limbi de foc. Atunci, din același corp astral transformat al Fecioarei Maria, s-a format corpul spiritual.

Datorită principiului transmiterii informației, cele trei mari transformări produse în ființa Fecioarei Maria au devenit *imprintinguri* aurice ce s-au propagat la toți oamenii care s-au născut după aceea. Toți oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale, au dobândit capacitatea de a-și forma, la rândul lor, un nou tip corp astral, un corp mental superior și un corp spiritual. Aceste structuri aurice pot fi formate de fiecare om în parte, în urma experimentării (trăirii) celor trei sentimente pe care, în cele trei momente cruciale, le-a avut Fecioara Maria: iertarea, speranța și credința.

La fel cum Iisus Hristos a răscumpărat, prin jertfa sa, păcatul lui Adam, devenind Noul Adam, Fecioara Maria a răscumpărat păcatul Evei, devenind Noua Evă - Noua Maică a tuturor oamenilor.

Ultimele cuvinte pe care Iisus Hristos le-a rostit pe cruce adresate Fecioarei Maria, apoi Ucenicului pe care-L

iubea (Ioan), par să fi fost fost legate chiar de aceste evenimente extrem de importante:

- **Femeie, iată fiul tău.**

- **Iată mama ta.**

Apoi a adăugat:

- **Mi-e sete.**

Când i-au dus buretele îmbibat cu oțet la gură, Iisus Hristos a rostit ultimul cuvânt:

- **S-a sfârșit.**

Expresia “**s-a sfârșit**” era folosită cu precădere în tranzacțiile comerciale ale vremii, cu sensul “**datoria a fost plătită în întregime**”(în traducerea Evangheliilor în limba greacă, s-a folosit termenul **tetelestai**, care are același sens). Prin Iisus Hristos, prețul de răscumpărare a fost plătit în întregime, iar Fecioara Maria a devenit Maica tuturor oamenilor și Împărăteasa Cerurilor.

Așadar, primul efect important al jertfei lui Iisus Hristos a fost formarea, prin intermediul Fecioarei Maria, a unui nou tip de corp astral, a unui nou tip de corp mental superior și a unui nou tip de corp spiritual. Toți oamenii care s-au născut ulterior în lumea materială au dobândit capacitatea de a-și forma noul tip de corp astral, de corp mental superior și de corp spiritual

Al doilea efect important al jertfei lui Iisus Hristos l-a constituit apariția plaselor mesianice (corpul haric al plaselor mesianice). Corpul haric al plaselor mesianice a apărut pentru prima dată tot în acea zi de Rusalii în care Sfântul Duh s-a pogorât, sub forma unor limbi ca de foc, asupra Fecioarei Maria și asupra Apostolilor. Prin activitatea ulterioară a Apostolilor, a devenit posibil ca plasele mesianice să se formeze instantaneu, după principiul transmiterii informației, la toți oamenii care rostesc, cu voce tare, nu în gând, Numele lui Iisus Hristos.

A treilea efect important al jertfel lui Iisus Hristos s-a produs la nivelul sufletelor tuturor oamenilor care s-au născut după aceea - atât la nivelul planului cuantic al sufletului, cât și la nivelul corpului sufletului. Înaintea jertfei lui Iisus Hristos, palierul cuantic sufletească personal al fiecărui om era aproape inaccesibil, astfel că oamenii aveau alte tipuri de vise. Datorită încărcăturii aurice nefaste, oamenii nu mai puteau pătrunde, în timpul somnului, în propriul lor palier cuantic sufletească. Între palierul cuantic personal și corpul sufletului se crease o diferență energetică imensă. După ce adormeau, oamenii intrau într-o letargie cețoasă, presărată cu vise influențate de zeii la care aderaseră. După jertfa lui Iisus Hristos, palierul cuantic sufletească personal a devenit accesibil în sensul că sufletul a dobândit capacitatea de a pătrunde în el, în timpul somnului.

Al patrulea efect important al jertfei lui Iisus Hristos, poate fi raportat la activitatea Fiilor Lumunii, care au primit noi însărcinări de ocrotire a oamenilor întrupați. După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos a fost reluată, după foarte mult timp, activitatea protectoare a Fiilor Lumunii. Din acel moment au fost delegați pe lângă fiecare om Îngeri ocrotitori personali: Îngeri Păzitori, Îngeri Veghetori și spirite luminoase ale naturii denumite "Înainte-mergătoare" (care se deplasează înaintea omului). Totodată, s-a intensificat activitatea Principilor ocrotitori: Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții.

Totodată, s-au stabilit o serie de ceremonii și ritualuri, care să se facă oamenilor întrupați de către Fiii Lumunii cu diferite ocazii ale existenței cotidiene: ritualuri ce privesc nașterea, ritualuri ce privesc ziua Ursitoarelor, ritualuri ce privesc botezul, ritualuri ce privesc căsătoria, ritualuri ce privesc moartea. Toate aceste ceremonii și ritualuri se fac, în lumea eterică, de către Fiii Lumunii. S-a stabilit, de

asemenea, că fiecare om trebuie protejat, imediat după moarte, pentru a nu-i fi furat corpul sufletului. Rolul principal în această operațiune a revenit Îngerului Mihail și Oștirii sale. Firește, toate aceste ritualuri și ceremonii nu se făceau oamenilor înaintea jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos.

Toate ceremoniile și ritualurile stabilite la începutul erei creștine au rolul de a contracara acțiunile Fiilor întunericului. Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, oamenii întrupați nu erau apărați de nimeni, nici în timpul existenței întrupate, nici după momentul morții, astfel că nu aveau nici cea mai mică șansă să iasă din circuitul nefast al sclaviei.

Al cincelea efect important al jertfel lui Iisus Hristos a fost apariția lumii astrale actuale (despre care, în ziua de astăzi, există nenumărate relatări ale celor ce au călătorit “în duh”). Actuala lume astrală (lumea duhurilor) s-a format pe fondul transformării Regatului morților vii.

❧ Apariția lumii astrale ❧

Lumea astrală actuală nu este altceva decât vechiul Regat al morților vii transformat de jertfa lui Iisus Hristos. Doar o mică porțiune din vechiul Regat al morților vii a continuat să dăinuie în vechea formă: acesta este palierul cuantic infraeteric sau lumea infraeterică - locul în care, o perioadă de timp după moartea trupească, locuiesc fantomele, strigoii și stafii.

Transformarea Regatului morților vii s-a petrecut extrem de repede: morții vii nici nu au apucat să înțeleagă ce se întâmplă cu ei, că s-au trezit într-o lume diferită de cea în care supraviețuiseră în mod larvar până atunci - într-o lume luminoasă, adică “astrală”, în care păstrau amintirea a toate.

Într-un fel, s-ar putea spune că morții vii au schimbat palierele cuantice, că s-au mutat din vechiul regat în lumea

astrală, dar acest fapt este adevărat doar pe jumătate. Morții vii au rămas în același palier cuantic, care însă s-a transformat - a devenit altceva. Pentru morții vii a fost vorba despre o senzație subiectivă: în momentul în care sufletele s-au luminat, s-a luminat și lumea în care se aflau. Morții s-au apropiat astfel de Lumină (de palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu), formându-se o nouă lume - un nou palier cuantic: palierul cuantic astral sau lumea duhurilor.

Imediat după apariția lumii astrale, Iisus Hristos a pus în ea Efigia Sa: crucea. Astfel, lumea astrală este străbătută de două linii divine. Prima linie divină este verticală, iar a doua linie este orizontală. Împreună, cele două linii divine formează o cruce imensă - care reprezintă Efigia lui Iisus Hristos. Toți oamenii care, de două mii de ani, ajung în lumea astrală, intră sub influența Efigiei lui Iisus Hristos, iar la întruparea în lumea materială se încarcă auric în mod specific.

Lumea astrală este un palier cuantic intermediar, de forma unei sfere imense, situat între palierul cuantic infraeteric și palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu, locul unde se află Locuința lui Dumnezeu (Palatul și Scaunul de Domnie). Imediat după formarea sa, palierul cuantic astral era într-un stadiu incipient. El s-a structurat apoi în mai multe subpalieri cuantice, în funcție de calitatea oamenilor care au populat-o - în funcție de calitatea corpurilor duh ale oamenilor care au trecut prin poarta morții.

Actualmente, în funcție de calitatea - sunetul, mirosul și culoarea - corpurilor duh ale oamenilor, palierul cuantic astral este format din opt subpalieri cuantice. Primul subpalier este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoarea metalului topit. Al doilea este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare culoarea vișinie. Al treilea subpalier este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare maronie. Al

patrulea este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare roșie. Al cincelea subpalier este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare portocalie. Al șaselea este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare galbenă. Al șaptelea subpalier este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare aurie. Al optulea este locuit de oamenii cu corpuri duh de culoare albastră. În primele trei subpalieri locuiesc doar oamenii care vin pentru prima oară pentru a se întrupa în lumea materială. În celelalte subpalieri locuiesc ceilalți oameni, în funcție de calitatea corpurilor lor duh.

Deasupra palierului cuantic astral, locuit aproape în exclusivitate de oameni, se află palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu - acolo unde se află Locuința lui Dumnezeu. Aici ar trebui să locuiască oamenii cu corpuri duh de culoare albă (argintie) - oamenii deveniți Preoți ai lui Dumnezeu. Totuși, actualmente, oamenii din această categorie nu există, astfel că, în palierul cuantic al Locuinței lui Dumnezeu - care este un palier cuantic infinit -, se manifestă doar Dumnezeu Tatăl și Îngerii Săi, Fiii Luminii.

Pentru a coborî din palierul Luminii lui Dumnezeu, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu trebuie însă să treacă prin cele opt subpalieri ale lumii astrale. Ei au o cale mai scurtă; aceasta este o poartă ce se formează la nivelul lumii eterice. Prin această poartă nu pot trece decât îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și oamenii care vin sau pleacă de la întrupare.

Nu numai Regatul morților vii a cunoscut o transformare semnificativă în urma jertfei lui Iisus Hristos, ci și iadul sau, mai exact spus, iadurile.

Precum a fost menționat, iadurile sunt găuri de vierme, de forma unor pâlnii, care fac legătura dintre palierul material și palierul cuantic ale lumilor luciferice. Ele s-au format în urma făptuirii răului de către oameni, în lumea

materială. Întemeiate prin aportul primului om care a făcut răul, iadurile s-au extins datorită puterii și tăriei oamenilor care au ajuns acolo. Iadurile sunt lumi aflate în continuă expansiune cuantică. Cu cât au pătruns în iaduri mai mulți oameni, cu atât acestea au devenit mai vaste - mai extinse din punct de vedere spațial.

Imediat după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, marea majoritate a găurilor de vierme denumite iaduri și-a încheiat existența, datorită faptului că n-au mai existat suflete omenești care să le alimenteze cu energie - cu putere și tărie. La rândul lor, Primordialii întunericului, oamenii din sămânța cea rea, îngerii luciferici Dree, și spiritele întunecate ale naturii Lorehh s-au refugiat în palierele cuantice luciferice. Palierele cuantice ale ființelor luciferice nu trebuie confundate cu iadurile, care doar fac legătura, ca niște tunele, între palierul material și acestea.

Totuși, chiar și după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au mai rămas câteva găuri de vierme numite iaduri, datorită faptului că au existat ființe omenești și îngerești care, prin exercitarea liberului arbitru, au decis să rămână acolo. Din 76 câte existau inițial, după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au rămas doar 14 găuri de vierme denumite iaduri. În anul 1900 al erei creștine, mai existau doar 12.

Firește, și în era creștină, oamenii care aleg să facă răul în lumea fizică - și aceștia nu sunt puțini - ajung tot în iad, în una din cele 12 găuri de vierme rămase în funcțiune. Actualmente, în găurile de vierme ale iadului, ajung doar trei categorii de oameni.

Prima categorie este compusă din acei oameni "căldicei", cărora li se conferă cununi, peceți, sigle sau podoabe de către Fiii Luminii și abuzează de ele, făcând răul. În această categorie intră foarte mulți dintre oamenii care, în viața publică, au primit anumite funcții - inclusiv cele

politice - de care au abuzat, asupra oamenii pe care ar fi trebuit să-i protejeze. A doua categorie este compusă din oamenii care, pentru a se îmbogăți foarte repede, au adus stricăciuni creației: au distrus păduri sau medii ecologice, au incendiat etc. A treia categorie este compusă din oamenii care și-au făcut dreptate cu mâinile lor și s-au răzbunat pe semenii lor, într-un fel ori în altul.

În prezent, la fel ca în trecut, oamenii scapă foarte greu din iad datorită faptului că acolo le lipsește “amintirea a toate”. Totuși, în prezent, ieșirea - evadarea - unui om din iad se produce mult mai repede decât în trecut. În era creștină, evadarea unui om din iad se realizează prin mai multe modalități decât în trecut.

Prima modalitate are la bază activitatea Învățătorilor din iad. Actuale, în iad, există mai mulți Învățători decât în trecut. După modelul celor din trecut, Învățătorii actuali educă oamenii pentru a deveni suflete luminoase. În prezent, mulți oameni, deveniți victime ale opresiunii în lumea materială, aleg ca, după moarte, să coboare în iad pentru a îndeplini funcția de Învățător. Unii dintre ei sunt foarte puternici - au o voință foarte mare -, astfel că activitatea lor în iad este eficientă, dar și dramatică.

A doua modalitate de evadare din iad, care este specifică erei creștine, are ca fundament ritualul Bisericii creștine din Sâmbăta morților. În cazul în care sunt pomeniți (pe numele de botez) în Sâmbăta morților, mulți oameni aud Chemarea Iubirii și ies singuri din iad. Ei regăsesc singuri Poarta de ieșire din iad cu ajutorul Sfântului Duh, care formează o Cale luminoasă, denumită Așîș.

A treia modalitate de ieșire a oamenilor din iad are la bază principiul care ar putea fi denumit - deloc peiorativ - “urma scapă turma”. Acest principiu se bazează pe existența unor legături energetice între oameni.

❧ Ataltalia ❧

Un alt efect important al jertfei lui Iisus Hristos a constat în întemeierea unui nou Centru de Putere: Centrul Hristic de Putere, denumit Ataltalia de ființele din lumea eterică.

După cum a fost menționat, de-a lungul timpului, au fost întemeiate mai multe Centre de Putere. Centrele de putere nu sunt situate la nivel fizic, ci la nivel eteric. Ele doar corespund, ca proiecție, cu un areal delimitat precis din palierul material. Centrele de Putere sunt locuite de ființe omenești decorporate și de ființe îngerești. Calitatea aurică, energetică și spirituală a unui Centru de Putere este dată de caracteristicile - puterea și tăria - ființelor omenești și îngerești ce locuiesc acolo.

Primul Centru de Putere, Centrul de Putere al Luminii din Transilvania, a fost întemeiat încă de la începutul celui de-al treilea ciclu de Primordialii Luminii. El a fost populat la început de Primordialii Luminii și de oamenii generației a treia care făceau parte din “sămânța cea bună”. Ulterior, au fost întemeiate mai multe filiale ale acestuia, situate în diferite locuri ale lumii. Cele mai importante Centre secundare de Putere ale Luminii au fost întemeiate în Dobrogea și în apropierea Sarmizegetusei Regia.

Al doilea Centru de Putere este cel al Fiilor întunericului, care a fost și este situat, ca proiecție în palierul material, undeva în zona Iraqului de astăzi, între Tigru și Eufrat. Acolo a pătruns pentru prima oară ființa răului și acolo a rămas. În acea zonă și-au stabilit reședința Primordialii întunericului și cele mai importante ființe îngerești din ierarhia Fiilor întunericului: Stâpânirile, Domniile, Ergiile. De asemenea, acolo există un important punct de joncțiune între palierul material și palierul cuantic

al ființelor luciferice. Centrul de Putere al Fiilor întunericului este situat “la câmpie”, adică la Miazănoapte, drept pentru care este numit adesea prin formula Centrul de Putere de la Miazănoapte.

Al treilea Centru de Putere a fost întemeiat de Iannus - centrul de putere al aristocrației. Centrul de Putere al lui Iannus este situat tot în zona dintre Tigru și Eufurat. În ultima perioadă de timp, Centrul de Putere al lui Iannus a pălit considerabil.

Al patrulea Centru de Putere, care nu are însă un loc de joncțiune cu palierul material, este cel al oamenilor prometeici - “extraterestrii”. Datorită faptului că centrul lor de putere nu are corespondență fixă în palierul material, oamenii prometeici pătrund în lumea materială cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate - OZN-urile -, dar numai în anumite condiții. Cu ajutorul OZN-urilor sau, uneori, individual, ca “man in black”, oamenii prometeici sparg palierul cuantice și fac joncțiunea cu palierul material. Întotdeauna când sparg palierul cuantice, oamenii prometeici trebuie să aibă “capete de pod” în lumea materială; “capetele de pod” nu sunt alții decât oamenii încarnați. Pentru a deveni capete de pod în lumea materială, oamenii încarnați trebuie să **creadă** în existența oamenilor prometeici - indiferent dacă îi consideră sau nu “extraterestri”.

Al cincelea Centru de Putere s-a format după dispariția Regatului morților vii. După cum a fost menționat, în ultima perioadă a Regatului morților vii, cam după anul 1000 / 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, s-a format gruparea (casta) cercherilor, care a adoptat o politică de forță față de Fiii întunericului. După dispariția Regatului morților vii, cercherii au rămas fără obiect de activitate, astfel că s-au aliat cu oamenii primordialii independenți - Primordialii

independenți -, care, încă de la începuturi, s-au separat atât de Primordialii Luminii, cât și de Primordialii întunericului. Numărul Primordialilor independenți nu depășește 100. De-a lungul timpului, numărul lor s-a subțiat, datorită faptului că unii dintre ei au migrat spre Lumină (au devenit Primordialii ai Luminii). Împreună, Primordialii independenți și cercerii s-au constituit într-un Centru de Putere independent, denumit Centrul de Putere de la Miazăzi. Ca proiecție în palierul material, locul acestui Centru de Putere este situat “pe ape”, undeva în Oceanul Atlantic, între țărmurile Islandei și Groenlanda. În Centrul de Putere de la Miazăzi se află doar Primordialii independenți din primele două generații și cercerii generațiilor a treia centru nu sunt aliați cu Fiii Luminii, dar nici cu Fiii întunericului. Se poate spune că acest Centru de Putere este în exclusivitate al oamenilor.

Spre deosebire de oamenii tehnologizați, oamenii de la Miazăzi nu au tehnologie eterică. Puterile și capacitățile lor ființiale sunt destul de mari, astfel că nu au nevoie de nici un fel de tehnologie eterică. Scopul oamenilor din acest centru este distrugerea definitivă a Fiilor întunericului și slavarea oamenilor din lumea materială, independent de Fiii Luminii și de Iisus Hristos.

În fine, ultimul Centru de Putere - ultimul ca apariție, dar cel mai important în prezent - este cel al oamenilor care l-au urmat pe Iisus Hristos. Numele Centrului Hristic de Putere este **Ataltalia**.

Centrul Hristic de putere Ataltalia este situat în Podișul Transilvaniei, chiar în apropierea curburii Munților Carpați. De fapt, Centrul Hristic de putere Ataltalia a fost constituit chiar în străvechea locație a Centrului de Putere al Luminii. În primele secole creștine, Centrul de Putere Ataltalia s-a unit cu Centrul de Putere al Luminii, astfel că, de atunci, acționează la unison.

Deși centrul propriu-zis de putere se află în apropierea curburii Munților Carpați, Ataltalia are ca proiecție în palierul material o suprafață foarte întinsă, de forma unui dreptunghi care se întinde pe trei continente: Europa, Asia și Africa. Ataltalia are ca limită partea de nord a Rusiei; are ca limită sudică Etiopia; are ca limită estică Munții Caucaz; limita vestică este situată undeva pe teritoriul Poloniei, la mijlocul continentului european.

În Ataltalia s-au adunat nenumărați oameni decorporați din toate generațiile - inclusiv o parte dintre Pimordialii Luminii din primele două generații. Mulți oameni din Centrul de Putere Ataltalia au murit întru Hristos. Oamenii din Ataltalia sunt împărțiți în mai multe Cercuri ale Puterii. Ei alcătuiesc Comunitatea nevăzută a lui Iisus Hristos.

Ca structuri aurice, oamenii din Ataltalia sunt alcătuiți din spirit, corp duh și corp sufletesc. Corpul lor sufletesc a format o unitate cu corpul duh, astfel că puterile lor de manifestare sunt foarte mari.

Tot de Ataltalia aparține Centrul de Putere a Fecioarei Maria. Epicentrul Centrului de Putere al Maicii Domnului este situat, ca proiecție în lumea materială, undeva în apropierea Muntelui Athos, în Grecia.

ARMAGEDDONUL DUS PENTRU INIMA OMULUI

❧ “Cei aleși” ❧

Scopul principal al lui Iisus Hristos este salvarea oamenilor și desființarea iadurilor; în schimb, scopul Fiilor întunericului este sclavia oamenilor și menținerea în stare de funcțiune a iadurilor.

Iisus Hristos dorește ca oamenii să nu mai fie sclavi. Scopul lui Iisus Hristos este ca oamenii să-și aleagă calea, în deplină cunoștință de cauză, prin exercitarea liberului arbitru. Nu Iisus Hristos alege pentru oameni sau îi obligă la o alegere. Dumnezeu nu are nevoie de zombi.

Iisus Hristos acționează pentru ca fiecare ființă omenească să se elibereze din sclavie, pentru a-și alege singur calea, fără a fi amăgit de nimeni. Iisus Hristos dorește ca fiecare om să cunoască Adevărul - Adevărul cu privire la Dumnezeu și cu privire la sine însuși - și să decidă în consecință. Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos arată fiecărui om în parte calea ce duce la abolirea sclaviei și la cunoașterea Adevărului.

“Și veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi” (Ioan cap 8; 32), a spus Iisus Hristos tuturor oamenilor din Terra aurica, iar acest îndemn nu trebuie interpretat ca o figură de stil, ci într-un mod extrem de

concret. Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos a acționat atât la nivelul lumii de dincolo, cât și la nivelul lumii materiale - la nivelul istoriei.

După înviere, Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă a fost văzut, pentru prima oară, de femeile care veniseră la mormânt. În prima fază, datorită sensibilității lor, doar femeile au fost capabile să-L vadă pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă. După aceea, l-au văzut Apostolii. Imediat după înviere, nu a fost posibil ca vreo ființă omenească să-L atingă pe Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. Puțin mai târziu, când structura Trupului de Slavă a fost definitivată, Iisus Hristos a fost chiar pipăit de apostolul Toma.

Evenimentul cel mai important s-a produs însă în ziua pogorării Sfântului Duh - Ziua cincizecimii, Rusaliile - când a avut loc pogorârea Sfântului Duh asupra Fecioarei Maria și a Apostolilor, care, din acel moment, în afara faptului că au început să vorbească "în limbi", au cunoscut, la rândul lor, în mod direct, Adevărul. Cunoscând Adevărul, au devenit liberi. Totodată, ei au dobândit puteri sufletești excepționale. În Ziua Cincizecimii s-a manifestat pentru prima dată corpul haric al plaselor mesianice - darul lui Iisus Hristos pentru toți oamenii.

La scurt timp după înviere, aflat în Trupul de Slavă, Iisus Hristos le-a vorbit Apostolilor Săi despre ceea ce vrea să facă în continuare. Nu după mult timp, apostolii au fost copti pentru a se risipi în cele patru zări și pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu.

Activitatea Apostolilor a avut un scop văzut și un scop nevăzut. Scopul văzut a fost propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, iar scopul nevăzut a constat în propagarea plaselor mesianice la neamuri. Prin Apostoli s-au stabilit bazele difuziunii aurice a moștenirii lui Iisus Hristos în teritoriilor locuite de neamuri. Totodată, prin formarea

primelor comunități creștine, s-au pus bazele formării unui echilibru auric planetar, pe baza principiului “putere mare - putere mică”. Iisus Hristos este Puterea mare (Puterea Supremă), iar oamenii sunt puterea mică.

Un impuls foarte important în răspândirea creștinismului s-a produs în momentul în care s-au întrupat primii oameni care au fost eliberați din iad. În momentul întrupării lor, a început noul ev creștin și s-au pus temeliile noii lumi. Oamenii din această categorie, care au atins maturitatea cam la cincizeci de ani după răstignirea lui Iisus Hristos, au dus mai departe moștenirea Sa.

Atunci când, imediat după răstignire, a coborât în adâncurile iadului și ale Regatului morților vii, Iisus Hristos a ales, prin atingere directă, cele mai năpăstuite suflete de oameni, care aveau la activ cele mai lungi perioade de sclavie în iaduri. Aceștia au devenit **Cei aleși**. În locul unde au fost atinși de către Iisus Hristos, “Cei aleși” a început să lumineze. Unii au fost atinși de Iisus Hristos pe picior, alții au fost atinși pe trunchi, alții în regiunea umărului sau în regiunea capului. Numărul total al “Celor aleși” a fost de aproximativ 120000 (după alte surse, 125000 sau 128000).

Majoritatea “Celor aleși” au fost, în timpurile antecreștine, sclavi de primă mărime în iaduri, în Regatul morților vii sau în lumile luciferice. Unii au fost, în decursul existențelor fizice, mari preoți sau mari inițiați în templele zeilor întunecați (Primordialii întunericului). De fapt, ei cunoșteau cel mai bine căile de manifestare ale răului și modalitățile prin care se manifestau zeii întunecați. “Cei aleși” au avut, la nivelul corpului sufletului, cel puțin trei peceți de sclavi ale zeilor întunecați. “Cei aleși” au fost numiți **vilvi** de către ființele din lumea eterică.

Vilvii au fost, așadar, primele ființe omenești provenite din vechile iaduri, care s-au încarnat în lumea materială după

răstignirea lui Iisus Hristos. Ei au atins maturitatea chiar în perioada în care Apostolii erau pe cale de a părăsi lumea fizică. Datorită faptului că au fost atinși de către Iisus Hristos, vilvii au fost capabili să cunoască Adevărul și după ce s-au întrupat în lumea materială. Mai mult decât atât: majoritatea dintre ei au devenit clarvăzători - îl puteau vedea în mod direct pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă.

Între clarvăzătorii vilvi și cei din epocile anterioare era o asemănare, dar și o imensă diferență. De fapt, se poate spune că erau cam aceleași persoane; în existențele anterioare, vilvii fuseseră clarvăzători, preoți sau inițiați ai templelor zeilor întunecați. Înaintea învierii lui Iisus Hristos, vilvii au fost acei inițiați sau clarvăzători ai templelor menționați în scrierile antice. În perioada respectivă, ei erau influențați auric doar de zeul patron al templului în care avusese loc inițierea, astfel că puteau vedea doar “curtea” sa de zei mai mici și subpalierul său cuantic, fiind convinși că văd totul. Ei nu puteau să vadă nici măcar palierul cuantic al zeilor ce controlau auric alte temple.

Spre deosebire de vechii inițiați, vilvii puteau să vadă totul - puteau să vadă toate palierul cuantic și toate “curțile” zeilor întunecați. Ei cunoașteau întregul Adevăr, nu doar porțiuni din el, precum în trecut. Vilvii au fost singurele ființe omenești din istoria erei creștine care au avut “amintirea a toate”. Ei știau totul și aveau puteri spirituale extrem de mari (siddhis). De aici rezultă diferența imensă dintre vilvi și vechii inițiați, cu toate că erau cam aceleași persoane în existențe și condiții diferite.

Vilvii au lărgit căile creștinismului după dispariția fizică a apostolilor. Mulți dintre ei au devenit martiri. Se poate spune că vilvii au fost Educatorii umanității în primele secole creștine, astfel că au manifestat în lumea materială impulsul lui Iisus Hristos. Ei au făcut, pe un alt plan, ceea ce

au făcut Primordialii Luminii în ciclurile cosmice anterioare. Prin vilvi, Puterea mare (Puterea Supremă), care este Iisus Hristos, a echilibrat puterile mici, care sunt oamenii. În epoca respectivă, prin dispunerea vilvilor în lumea fizică, noxele emise de oameni în lumea materială au fost echilibrate de Puterea lui Iisus Hristos.

Epoca vilvilor a durat cam cinci sute de ani; unii dintre vilvi, în funcție de conjuncturi, au continuat să se întrupeze până prin anul 800. După anul 800, vilvii s-au întrupat în continuare, la fel ca ceilalți oameni, dar au renunțat la clarvedere și la “amintirea a toate” în decursul existenței întrupate. Ei au devenit oameni obișnuiți, care s-au întrupat periodic în lumea materială, la fel ca ceilalți oameni.

Totuși, în epocile următoare, foarte aproape de epoca noastră (cam după anul 1500 și, în special, după anul 1900), când s-au întrupat iarăși în lumea materială, vilvii au adus în lume o nouă capacitate: intuiția, care are la bază discernământul între bine și rău fără a dispune de capacitatea clarvederii. De fapt, la vilvi, vechea clarvedere s-a transformat într-o nouă capacitate sufletească: intuiția. Astfel vilvii au devenit intuitivii din epoca modernă.

După anul 500/800 (era creștină, evident), locul vilvilor a fost luat de o altă categorie de oameni. Oamenii din această categorie sunt numiți **șempti** - clarvăzători.

La origine, toți șemptii au fost oameni obișnuiți. Totuși, șemptii nu au nimic de-a face cu vilvii. Șemptii nu sunt vilvi într-o altă întrupare. Mulți șempti au devenit clarvăzători în urma unor accidente ori în urma unor evenimente dramatice (mai ales categoria de șempti numită **sepraute saman** - în traducere, “martori”).

Clarvederea șemptilor, la fel ca și a vilvilor, este totală: ei văd totul și au “amintirea a toate”. Șemptii sunt capabili să vadă în cronica akasha evenimentele trecutului, după cum

pot vedea structura aurică umană în cele mai mici detalii. Șemptii îl pot vedea pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă, după cum îi pot vedea atât pe Fiii Luminii, cât și pe Fiii întunericului. De-a lungul existenței întrupate, mulți oameni obișnuiți au capacitatea potențială de a deveni șempti. Dar dacă nu își dezvoltă corespunzător potențialitățile, ei rămân oameni obișnuiți. De fapt, din punctul de vedere al caracteristicilor fizice, psihice și intelectuale, șempti sunt cei mai banali oameni. Epoca șempti-lor s-a desfășurat începând din jurul anului 500 sau 800 și până în prezent. Ea va continua și în viitor, când vor exista tot mai mulți șempti.

Nici vilvii, dar nici șempti nu trebuie confundați însă cu acei clarvăzători sau inițiați moderni care nu au la bază o inițiere de tip creștin. Majoritatea acestora sunt afiliați unor Centre de Putere ce aparțin fie ființelor luciferice, fie altor entități transfizice. Acești clarvăzători văd doar ceea ce le permite structura lor aurică, care este în rezonanță energetică-informațională cu cea a zeilor lor, fără a cunoaște totul. Ei nu cunosc Adevărul în totalitatea sa.

Ultima treaptă a evoluției oamenilor sub impulsul lui Iisus Hristos va fi cea de **sahain**. Sahainii vor fi simultan intuitivi spirituali și clarvăzători. Totuși, sahaii nu există în prezent; ei se vor manifesta, cândva, în viitor.

Sahainii vor fi acei oameni care vor avea activată chakra inimii - **shainiah**. În momentul activării chakrei inimii, sahaii vor deveni instantaneu clarvăzători și vor cunoaște Adevărul.

☞ Cel mai căutat om din cosmos ☜

Prin întruparea, răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, Fiii întunericului - Primordialii întunericului, oamenii din sămânța cea rea, Dree și Lorehh - au fost

înfrânți. Înfrângerea definitivă a Fiii întunericului s-a produs chiar în a doua parte a primului secol al epocii creștine, cam la cincizeci de ani după răstignirea lui Iisus Hristos.

Evenimentele desfășurate în lumea materială în ultimii aproape 2000 de ani nu au ca fundal războiul dintre Fiii Luminei și Fiii întunericului. Războiul s-a încheiat demult. Evenimentele desfășurate în ultimii 2000 de ani sunt doar efectele efortului lui Iisus Hristos de a salva cât mai mult suflete omenești și, totodată, de a salva cât mai mulți Fii ai întunericului. Principiul pe care se realizează această salvare se numește **Ashpan**.

Principiul Ashpan nu este în funcțiune decât din momentul câștigării definitive a războiului, desfășurat cam la cincizeci de ani după răstignirea lui Iisus Hristos. Anterior acestui moment, principiul Ashpan nu era viabil: nu existau ființe Ashpan legate auric de oameni. Existau doar Fii ai întunericului - Dree și Lorehh - care se manifestau în trupuri de formă umanoidă.

În virtutea principiului Ashpan, ființele întunecate Lorehh și Dree conștientizează răul făcut, își pierd corpul de formă umanoidă (pierd dreptul de a mai purta un corp de formă umanoidă) și trec în non-formă prin intermediul oamenilor din lumea materială. Astfel, ele devin Ashpan (Ashpan-Lorehh și Ashpan-Dree).

În momentul apariției, în a doua jumătate a primului secol creștin, a unor ființe Ashpan, răul s-a mutat definitiv pe pământ. Astfel, una câte una, prin conștientizarea răului făcut, ființele Dree și Lorehh își pierd corpul de formă umanoidă și dispar din cosmos. În mod constant, zi după zi, an după an, numărul lor se împuținează, până când, într-o zi, nu vor mai exista.

De fapt, de 2000 de ani, s-a schimbat chiar și atitudinea Fiilor întunericului. Mulțe ființe Dree și Lorehh doresc să

devină Ashpan și să se reîntoarcă în non-formă, pentru ca, în ciclurile cosmice viitoare, să se reîntoarcă la starea de Fii ai Luminii, așa cum au fost cândva. Totuși, deocamdată, sunt la fel de periculoase pentru oameni.

În cosmos a apărut însă o nouă problemă. Unii oameni - o minoritate - au devenit din ce în ce mai răi, iar prin faptele lor, neinfluențate de Fiii Întinericului, au reușit să transforme lumea materială într-un iad. Acestor oameni a început să le placă să facă răul și să-i transforme pe semniilor lor în sclavi. Ei au devenit ... dracul fizic. Ei au devenit o problemă foarte serioasă, care trebuie soluționată cât mai rapid de oamenii întrupați.

Cândva, în viitor, va veni o zi când un **sahain**, un om care va avea chakra inimii activată, va pătrunde în iad - mai precis, în cel mai de jos palier cuantic al iadului - și-i va elbera pe oamenii de acolo. Sahainul va pătrunde în iad nu datorită unor erori personale, ci datorită voinței sale; după moartea fizică, el va transcende palierele cuantice și va pătrunde în iad. În adâncurile iadului, sahaiul va deveni un Învățător pentru oamenii deveniți sclavi. Sahainul îi va scoate din iad, unul câte unul, pe toți oamenii deveniți sclavi.

Cam peste 25 de ani fizici de la acest eveniment, primul om scos din iad de acel sahai se va întrupa în lumea materială. El va avea, la rândul său, în mod potențial, chakra inimii activată. Ajuns în lumea materială, acel om va vrea, la un moment dat, să facă ceva rău, așa cum era obișnuit, dar, în acel moment, va avea uriașa surpriză să constate că totul în jurul său se blochează. Ființele din lumea eterică afirmă că, în acel moment, va avea loc "marele Armageddon, dus pentru inima omului".

Tot atunci, ființele Ashpan Dree și Lorehh vor deveni din ce în ce mai puține, semn că majoritatea au fost deja eliberate. Totuși, în acea perioadă de cumpănă, asupra

oamenilor întrupați vor veni cele mai grele ispite posibile. Datorită eliberării ființelor Ashpan, oamenii nu vor mai avea aură exterioară - nu vor mai avea corp emoțional, corp mental etc. În schimb, sufletele oamenilor - corpul sufletului - vor lumina precum neanele, fiind uneori vizibile în lumea materială chiar și pentru cei care nu sunt clarvăzători.

În schimb, în premieră în istoria cosmosului, în acea primă bătălie pentru suflet și pentru “inima omului”, se vor transforma în Ashpan ființele shaitanice și, mai ales, Primordialii întunericului, care se vor manifesta cu o furie cumplită. În cele din urmă, vor deveni Ashpan atât Lucifer, cât și însuși Halshithan.

Mai mult decât atât, primul om, Shantiah (Adam primordial), va fi nevoit să iasă din ascunzișul său și să devină Ashpan. Despre primul om, Shantiah, se spune că este “cel mai căutat om din cosmos”. Actualmente, nimeni - cu excepția lui Dumnezeu, desigur -, nu știe unde se află Shantiah.

Se spune că, imediat după răzvrătire, Shantiah și-a dat seama de răul făcut atât lui însuși, cât și celorlalți oameni care s-au născut după aceea. În momentul în care și-a dat seama de răul pe care l-a făcut, Shantiah a vrut să spună ceva, dar imediat și-a dus mâna la gură, oprindu-se. Din acel moment, Shantiah nu a mai rostit vreun cuvânt.

Se poate presupune că primul om, Shantiah stă ascuns undeva într-o gaură de vierme personală (palier cuantic personal, imposibil de detectat), în propriul său spațiu-timp.

Însuși Dumnezeu-Iubirea Infinită, Iisus Hristos, s-a întrupat pentru a-l vindeca pe Shantiah. Fără reîntoarcerea lui Shantiah, cosmosul n-ar fi complet.

PARTEA A DOUA
CRUCEA DE OM

ÎNTRE ALFA ȘI OMEGA

☞ Șaptesprezece pentru eternitate ☞

Chiar de la începutul celui de-al patrulea ciclu, Terra aurica (care are Pământul fizic în centru) a fost învăluită într-o membrană aurică protectoare, care poate fi situată spațial cam la jumătatea distanței dintre Lună și Marte.

Membrana de protecție este formată dintr-o energie foarte înaltă, ce face imposibilă pătrunderea sau ieșirea neautorizată a ființelor. Nimeni nu poate intra sau ieși din Terra aurica, decât cu acordul ființelor îngerești diriguitoare.

Chiar la extremitatea membranei protectoare, Terra aurica are două porți: “Poarta de intrare” - care este denumită Poarta Alfa, care este “începutul” - și “Poarta de ieșire”, care poate fi denumită “Poarta Omega”, întrucât desemnează “sfârșitul”. Cele două porți sunt situate chiar la limita exterioară a Terrei aurice. Atunci când este cazul și obțin autorizarea ființelor îngerești diriguitoare, spiritele oamenilor ies și intră în Terra aurica prin cele două porți.

Deși Terra aurica este ca o casă - ea este casa noastră, a tuturor -, nu se comportă precum o casă din lumea materială. Casele din lumea materială au uși/porți, care duc “afară” sau “înăuntru”. În schimb, porțile Terrei aurice duc în locuri diferite, în paliere cuantice diferite. Evident, termenul de “poartă” este impropriu. Fiecare “poartă” este, de fapt, o

concavitate compusă dintr-o substanță asemănătoare apei, de culoare verde-albăstruie, ce se formează în orice punct al membranei protectoare ce învăluie Terra aurica. Porțile se formează instantaneu doar în momentul în care apare necesitatea comunicării cu celelalte paliere cuantice.

Spiritele oamenilor au fost create în afara Terrei aurica, în “Lumea fără formă”. În momentul în care un spirit omenesc vine direct din “Lumea fără formă” trebuie să pătrundă prin Poarta Alfa. Pătrunzând prin Poarta de intrare, spiritul omului începe procesul palingeneziei (*palingenesia*: renașterea perpetuă, cíclică, a tuturor ființelor). Circuitul palingeneziei, ce presupune alternanța viață-moarte-renășterea, se desfășoară permanent și se va desfășura atâta timp cât va exista Terra aurica. “Poarta de intrare” (Alfa) este începutul, iar “Poarta de ieșire” (Omega) este sfârșitul procesului palingeneziei. Dincolo “Poarta de intrare” se întrevede o negură străluminată de fulgere.

Atunci când pătrunde prin Poarta Alfa, spiritul omului are senzația că trece printr-un vagin. Când spiritul omului pătrunde prin Poarta Alfa, percepe o senzație de senzualitate profundă, resimte feminitatea absolută care există în starea sa cea mai pură. Poarta Alfa conține o senzualitate atât de adâncă, încât creează senzația că toată senzualitatea s-a concentrat într-un singur punct. Este ca și cum, în acel punct al cosmosului s-a focalizat senzualitatea tuturor femeilor care au trăit vreodată în lume, care trăiesc și care vor trăi în viitor. “Eternul feminin” este, într-un fel, concretizat în substanța fluidă albastru-verzuie a Porții Alfa.

A doua poartă a Terrei aurica este Poarta Omega. Prin această poartă spiritele care au parcurs circuitul palingeneziei părăsesc Terra aurica. Dar, precum Poarta Alfa pare a fi concentrarea feminității absolute, Poarta Omega exprimă perfecțiunea masculină. Senzația generată de Poarta Omega

nu are nimic sexual. Ea se aseamăna mai degrabă cu dragostea tatălui pentru copil, cu prietenia sau cu camaraderia. Spiritul omenesc va trece prin Poarta Omega abia după ce va încheia palingenezia. Dincolo de Poarta Omega există un ocean întins de lumină.

Imediat după ce pătrund prin Poarta Alfa, spiritele oamenilor se “înveșmântează” în corpuri duh. Din acel moment se poate spune că spiritele omenești se manifestă în formă umanoidă. Ca formă umanoidă, toate corpurile duh ale oamenilor au fost create în mod direct de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa.

Ființele din lumea eterică afirmă că Dumnezeu a creat corpurile duh ale oamenilor în serii de câte 17. Cu alte cuvinte, spiritele oamenilor au venit în formă (de corpuri duh) în grupuri de câte 17. **Formele** corpurilor duh au fost realizate de către Dumnezeu prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă), sau, după cum sunt denumiți de ființele din lumea eterică, Îngerii realității formei.

Principiul creației **formelor** de corpuri duh în serii de câte 17 poate fi asemănat întrucâtva cu producția unei mașini de țesut din lumea materială, care poate realiza doar serii de câte 17 exemplare dintr-un produs. Firește, ea poate realiza produse la infinit, dar aceste produse sunt fabricate doar în serii de câte 17. Există însă o deosebire fundamentală în cazul creației formelor realizate prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă): fiecare dintre cele 17 forme de corp duh este unică. Fiecare om este unic: fiecare spirit este unic, fiecare corp duh este unic, fiecare suflet este unic, fiecare trup material este unic, fiecare amprentă a mâinilor omenești este unică.

Între cei 17 ai unei serii nu există nici o legătură de rudenie energetică sau spirituală. Cu toate acestea, cei 17 sunt gemeni. S-ar putea spune că Dumnezeu a trimis în lume

spirite unicat create de El Însuși, iar prin Îngerii Puri ai Temeliei, le-a fabricat **forme** unicat, în serii de câte 17. De-a lungul palingeneziei între Poarta Alfa și Poarta Omega, fiecare dintre cei 17 evoluează independent, ca individualitate unică. Totuși, între **forma** corpurilor duh ale celor 17 individualități au loc schimburi energetice după principiul vaselor comunicante. Aceste schimburi energetice nu se produc, evident, între spiritele ori între corpurile lor duh ale celor 17 individualități, ci între **forma** corpurilor duh - între **forma de formă** a corpurilor duh (este vorba despre **principiul formei**: forma este doar efectul principiului ce o guvernează). O individualitate dintr-o serie nu-i cunoaște pe ceilalți 16 nici măcar în cazul în care este decorporat și se află în lumea de dincolo.

De-a lungul palingeneziei prin Terra aurica, fiecare dintre cei 17 își urmează traseul. La un moment dat, unii din cei 17 se pot afla în palierul fizic, alții în lumea de dincolo, alții în iad etc. Ei evoluează individual, în funcție de meritele personale. Deși au început împreună palingenezia cosmică, cei 17 pot fi - și, cel mai adesea, sunt - inegali din punct de vedere evolutiv. Unii au fost mai vrednici, au învățat mai rapid, alții au fost mai comozi și au rămas în urmă. Cu toții urmează însă procesul evolutiv: **școala vieții** ce se desfășoară neîncetat în Terra aurica.

Școala vieții presupune un lung proces evolutiv, de-a lungul căruia oamenii trebuie să depășească faza în care Shantiah s-a poticnit. Îngerul Gabriel a desemnat acest proces evolutiv prin formularea: “**munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă**”.

În actualul ciclu cosmic, procesul evolutiv se desfășoară între cele două porți ale Terrei aurica: Poarta Alfa și Poarta Omega. Toți oamenii din Terra aurica trebuie să parcurgă îndelungatul proces al palingeneziei pentru a reuși

să își activeze șase chakre (din șapte), ceea ce le va permite să atingă starea lui Shantiah dinainte de săvârșirea “păcatul originar”. Mai mult decât atât, oamenii vor trebui să își activeze și a șaptea chakră, astfel încât, la sfârșitul traseului evolutiv, să se poată manifesta simultan în “șapte lumi, în șapte timpuri și în șapte perioade”. Doar astfel, oamenii pot deveni Preoți ai lui Dumnezeu.

Când traseul evolutiv al oamenilor a fost grav perturbat, a trebuit să se întrupeze Cineva care să devină noul Adam și să răscumpere păcatul originar. Noul Adam este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singura ființă din cosmos capabilă să se manifeste “**în șapte lumi, șapte timpuri și șapte perioade**”.

☞ Școala vieții ☞

Școala vieții, “**munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă**” se desfășoară neîncetat, atât în timpul stării de veghe, cât și în timpul somnului, în ceea ce noi numim vis; atât în timpul vieții încarnate, cât și în perioada cuprinsă între moarte și o nouă naștere.

Palingenezia presupune pătrunderea spiritelor oamenilor în Terra aurica prin Poarta Alfa, dobândirea unui trup de formă umanoidă, corpul duh, întruparea în lumea materială, moartea fizică, existența în lumea de dincolo și reîntruparea în lumea materială. Astfel, omul este un pelerin care parcurge un traseu evolutiv atât în lumea materială, cât și pe celalalte paliere ale Terrei aurica.

Totuși, oamenii nu se pot încarna în ființe inferioare - de exemplu, în animale -, așa cum s-a spus uneori. Nu există nici o compatibilitate energetică, aurică și spirituală între o ființă omenească, creată de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa, și animale sau plante.

Școala vieții se desfășoară cu acordul Marelui Tată, Dumnezeu. Din punctul de vedere al procesului palingenezie, supraveghetorul școlii evolutive din Terra aurica este Îngerul Gabriel. Îngerul Gabriel este Primul Veghetor al tuturor ființelor omenești din Terra aurica. Îngerul Gabriel deține Cheile Puterii; fără știrea lui nu se poate pătrunde prin porțile de intrare și de ieșire în/din Terra aurica. Procesul evolutiv este stabilit pe baza legilor cosmice - Ordinea cosmică. Pentru a duce la îndeplinire procesul evolutiv, Îngerul Gabriel este ajutat de Fiii Luminii, care pot fi considerați ca fiind sinonimi “profesorilor” și personalului administrativ de toate gradele și categoriile dintr-o școală din lumea noastră.

Ierarhia Fiilor Luminii este structurată într-o vastă organigramă cosmică, pe grade și pe funcții, în conformitate cu activitatea pe care o desfășoară în folosul oamenilor. Într-un fel, se poate spune că organigrama cosmică a Fiilor Luminii nu este diferită în mod esențial de cea care există în instituțiile din lumea materială; organizarea din lumea materială este doar o copie imperfectă a organizării care există în la nivelul Terrei aurica. **Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus.** Prin urmare, comparația dintre modul de desfășurare a “muncii de dreaptă învățătură” în Terra aurica și organizarea cursurilor dintr-o școală nu este forțată, întrucât lumea materială reflectă, chiar dacă, doar într-un mod imperfect, ceea ce există la nivelul Terrei aurica.

Mulți oameni cred că în lumea de “dincolo” există condiții diferite de cele de aici sau că ei înșiși vor fi cu totul altfel decât se prezintă în palierul material, ceea ce este însă departe de adevăr. Există, într-adevăr, condiții diferite în lumea de “dincolo”, dar, în general, există aceleași *patternuri* sau modele arhetipale. Omul are o părere prea bună despre sine dacă își închipuie că a creat, de-a lungul veacurilor, ceva

care să nu fi existat anterior la nivelul Terrei aurice. Cândva, omul va înțelege faptul că este doar o parte a unui angrenaj foarte vast. **Omul fără Dumnezeu nu este nimic.** Omul este într-adevăr “coroana creației”, dar își poate merita numele doar în măsura în care se reîntoarce la Dumnezeu.

De asemenea, activitatea Fiilor Luminii, care duc la îndeplinire Planul lui Dumnezeu, este decisivă. Oamenii n-ar putea exista nici măcar o secundă în lumea materială fără aportul decisiv al ființelor îngerești. Istoria umanității, așa cum este scrisă în cărțile de istorie, la fel ca și cunoașterea cuprinsă în enciclopediile de astăzi, este doar o figură de stil, care ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi atât de păgubitoare.

Fiecare om este însoțit și ocrotit permanent, de la naștere la moarte, de dimineața până seara și de seara până dimineața, de ființe îngerești care încearcă să-l sprijine în demersurile pe care le întreprinde în scurta sa existență din lumea materială. Tot astfel, fără grija neconținută a spiritelor naturii față de mediul de care omul își bate joc așa cum vrea, socotindu-se singurul stăpân al naturii și, deci, pe deplin îndreptățit să o muteze, lumea s-ar fi scufundat demult în magma primordială, din care, datorită înțelepciunii divine, a ieșit cândva. Fără lucrarea extraordinar de complexă a ființelor îngerești, corpul omenesc n-ar putea subzista nici măcar o secundă, ereditatea ar fi o simplă vorbă în vânt, iar natura în care trăim, mediul înconjurător și lumea materială în ansamblul ei, n-ar putea exista nici măcar ca realitate virtuală.

O caracteristică importantă a procesului evolutiv al oamenilor prin Terra aurică, atât în lumea materială cât și în cea de “dincolo”, este aceea că orice eveniment important, orice trecere a unei trepte sau a unei etape evolutive este însoțită de un anumit ceremonial sau ritual. Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt

evenimente importante în cadrul cărora oamenii li se fac anumite ceremonii de către îngerii din ierarhia Fiilor Luminei. Aceste ceremonii se desfășoară în lumea eterică, alături de omul în cauză, indiferent dacă acesta doarme sau se află în stare de veghe. De asemenea, trecerea unei etape evolutive în timpul existenței încarnate este marcată printr-o ceremonie sau printr-un ritual. Într-un fel, se poate spune că ceremoniile la care participă oamenii în existența cotidiană - aniversări onomastice, primirea unor diplome, medalii, însemne, absolvirea unor cursuri ori a unor școli etc - nu sunt decât reflectarea terestră a ceremoniilor care au loc în lumea eterică. Toate ceremoniile care se fac în palierul eteric de către îngerii din ierarhia Fiilor Luminei lasă urme la nivelul aerei umane.

Firește, Fiii Întunericului se opun procesului evolutiv stabilit de către Dumnezeu și îndeplinit de îngerii din ierarhia Fiilor Luminei, astfel că încearcă, pe toate căile, să-l zădărnicească. Fiii Întunericului - Dree și Lorehh - au “inventat” un alt plan de evoluție pentru oameni, pe care încearcă să-l ducă la îndeplinire prin toate mijloacele de care dispun.

❧ Începutul palingeneziei ❧

Prima ceremonie care se face unui spirit omenesc este ceremonia de intrare prin Poarta Alfa. Forma în care pătrunde spiritul unui om prin Poarta de intrare este forma sferică . Aceeași formă o are și în momentul în care părăsește aura terestră și pleacă prin Poarta Omega. Ca formă vizibilă atât în palierele cuantice superioare, cât și în lumea materială, spiritul nu se modifică. La omul încarnat, spiritul este centrat în mijlocul pieptului, undeva în zona în care se află chakra anahata.

Spiritul unui om care pătrunde prin Poarta Alfa este, oarecum, inconștient. El este pur, primordial, nemurdărit de păcat. Întrucâtva, el este asemănător Creatorului - este esență din esența Sa, trup din Trupul Său de Lumină. Este aidoma Celui care l-a creat. Imediat după ce pătrunde prin Poarta Alfa, în prezența lui Dumnezeu Tatăl, are loc cea dintâi ceremonie la care participă spiritul omului: ceremonia de construire a corpului duh. La ceremonie participă Iisus Hristos, Îngerul Gabriel precum și alte câteva ființe îngerești. În cadrul ceremoniei, spiritului i se conferă sau, mai precis, i se construiește un corp duh. În acest moment incipient al palingeneziei în Terra aurica, corpul duh are culoarea metalului topit.

După ceremonia construirii corpului duh, chiar înaintea primei întrupări, omul este supus unei alte ceremonii importante - ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei. Între cele două ceremonii se scurge o perioadă foarte scurtă de timp.

Ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei se desfășoară în felul următor. Îngerul Gabriel ține mâinile căuș, iar omul - mai precis spus, corpul său duh - se așază, plutind, undeva deasupra mâinilor sale. Treptat, corpul duh începe să pulseze, emițând un sunet asemănător cu vocile reunite ale unor femei vesele care chicotesc. Imediat după acest moment, trei Îngeri Întrupători pun în jurul corpului duh trei hexagoane făcute din lumină, care încep să se rotească. Hexagoanele par a pluti în aer, rotindu-se cu viteze inegale, în direcții diferite: primul hexagon, situat cam în dreptul capului, se rotește spre dreapta, cel de la mijloc se rotește spre stânga, iar cel de jos stă pe loc. Cu cât hexagoanele se rotesc mai repede, cu atât corpul duh începe să pulseze mai tare, ca și cum s-ar încinge. Treptat, din culoarea metalului topit, corpul duh al omului dobândește

culoarea maronie, culoare cu care, de altfel, se va încarna pentru prima oară în lumea materială. În momentul în care se încheie ceremonia, omul începe circuitul palingenziei, ce presupune alternanța viață/moarte/renaștere. Totodată, primește și permisiunea de a se încarna în lumea materială. Imediat după ceremonie, omul începe efectiv ciclul încarnărilor în lumea materială.

Prima încarnare în lumea materială este de foarte scurtă durată, rolul ei fiind ca omul să ia contact cu palierul fizic. Uneori, fătul nici nu atinge două săptămâni de viață și moare. El ia contact direct cu mediul terestru și abia după aceea, după ce moare în trup fizic, poate merge în lumea astrală, unde va aștepta până ce i se va pregăti o nouă încarnare, atunci când se va împlini sorocul potrivit calculelor cosmice.

La începutul palingeneziei prin aura Terrei, corpul duh al unui om are culoarea metalului topit - culoarea aramei topite, așa cum poate fi observată în laminoare. Chiar în momentul primei încarnări, culoarea aramei topite se transformă în maroniu. De-a lungul încarnărilor succesive, corpul duh al unui om evoluează, iar culorile sale devin din ce în ce mai elevate, urmând întrucâtva gama cromatică a spectrului solar: maroniul se schimbă în roșu - de la roșu-maroniu la roșu aprins -, apoi în portocaliu, trece prin portocaliul de toate nuanțele, apoi se transformă în galben, cu nuanțele sale, în auriu, apoi în albastru. În ultima fază a procesului evolutiv în Terra aurica, corpul duh dobândește culoarea albă (argintie) - de la albul pal la argintiul imaculat. Spiritele omenești al căror corp duh dobândesc culoarea argintie strălucitoare de-a lungul nenumăratelor încarnări în lumea fizică își încheie procesul evolutiv prin școala vieții.

După zeci de încarnări în lumea materială și după o lungă perioadă petrecută pe diferite paliere ale Terrei aurica,

va veni timpul pentru ca ființa omenească să părăsească Terra aurica. După ultima încarnare terestră, oamenii al căror corp duh a dobândit culoarea argintie strălucitoare nu se mai întorc în lumea astrală, ci, imediat după moartea fizică, se prezintă în fața Îngerului Gabriel și a lui Iisus Hristos, și apoi în fața lui HAUTI, Dumnezeu Tatăl, în palierul cel mai înalt al Terrei aurica, acolo unde participă la ultima ceremonie - “ceremonia de absolvire”.

După această ultimă ceremonie, spiritul omului va părăsi pentru totdeauna Terra aurica prin Poarta Omega. Există și oameni care nu părăsesc Terra aurica. Ei rămân pe palierul superior al Terrei aurica, devenind îndrumători ai fraților lor din clasele mai mici.

„ÎNCEPI SĂ LUMINEZI, TU CARE EȘTI MAI BĂTRÂN...”

❧ Structura aurică a ființei omului ❧

Ființa întrupată a omului este alcătuită din mai multe structuri aurice. Toate structurile aurice au primit denumirea de “corpuri”. Structurile aurice pot fi clasificate în funcție de mai multe sisteme de referință. Pentru scopul propus, structurile aurice vor fi clasificate în mai multe ansambluri.

Primul ansamblu este **individualitatea** nemuritoare ce transcende existența întrupată. Individualitatea este alcătuită spirit, învelișul spiritului, corpul cauzal al spiritului, linia divină și corpul duh. Al doilea ansamblu este **personalitatea**, care este compusă la rândul ei din steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței. Al treilea ansamblu este alcătuit din **trupul material** - care este un element de sine stătător. Al patrulea ansamblu este alcătuit din **corpurile aurice derivate** - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual. A cincelea ansamblu este alcătuit din două **corpuri aurice auxiliare** - noul corp eteric și corpul haric al plaselor mesianice.

Spiritul este un modul sferic nu mai mare decât o minge de ping pong, foarte strălucitor, situat în centrul ființei

omului, undeva în regiunea pieptului. **Învelișul spiritului** este o membrană energetică foarte subțire, care învelește spiritul. La rândul său, **corpul cauzal**, care are forma unei sfere ce cuprinde învelișul spiritului și spiritul însuși, este depozitarul memoriei ancestrale a omului.

Corpul duh este corpul diafan de lumină, purtător al spiritului de la prima încarnare în Terra aurica până la ultima. Corpul duh este învelișul de formă umanoidă al omului atât în lumea materială, cât și în lumea spirituală.

Linia Divină se prezintă ca o linie laser extrem de strălucitoare ce coboară de undeva din înalt, trece prin centrul spiritului și, implicit, prin centrul învelișului spiritului, corpului cauzal și corpului duh și se continuă în pământ. Alături de linia divină mai este vizibilă **o linie divină mai veche**, care astăzi nu mai are nici un fel de funcționalitate. Ea pare să fi fost în funcțiune cândva, în trecutul umanității.

Sufletul este reflectarea pentru o singură existență a corpului duh. Sufletul este alcătuit din cinci structuri aurice: steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței. **Steaua sufletului** - sufletul propriu-zis - se aseamănă cu o stea strălucitoare situată la nivelul laringelui. **Corpul cauzal al sufletului** are forma unui cocon luminos ce învăluie steaua sufletului. El este depozitarul amintirilor sufletului din prezenta existență sau, pentru a folosi limbajul actual, subconștientul. **Corpul sufletului** se formează la naștere din steaua sufletului. El se aseamănă cu o fantomă albicioasă, fiind situat între corpul duh și corpul eteric. **Corpul oglindă al conștienței** se prezintă ca un fel de antenă parabolică ce învăluie întreaga suprafață a auri. **Corpul flacără al conștiinței** se prezintă ca o flacără aurică ce izvorăște direct din steaua sufletului, până la înălțimea de aproximativ 20 de centimetri.

Corpul eteric este dublura exactă a corpului material, care conține contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. La nivelul corpului eteric sunt situate nadisurile - canale energetice prin care circulă mai multe tipuri de energii vitale - și chakrele.

Corpul material este perceptibil prin organele de simț fizice. El este învăluit concentric de mai multe structuri aurice ovoidale care se întind în jurul său până la o distanță variabilă: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Corpul emoțional este o structură aurică de formă ovoidală care reflectă emoțiile primare și pasiunilor pe timpul existenței încarnate a omului. El învăluie concentric trupul material, depășind cu aproximativ 10 centimetri limita epidermei.

Corpul astral este extensia, pe timpul vieții trupesti, a corpului duh prin intermediul sufletului. Corpul astral este o structură aurică de formă ovoidală care reflectă dorințele primare și gândurile de posesiune. El învăluie corpul emoțional ca un halou.

Corpul mental inferior sau corpul gândurilor este, de asemenea, o structură aurică de formă ovoidală, care reflectă intelectualitatea omului: gândurile concrete, legate de existența cotidiană. Mai lat în jurul capului și mai îngust spre partea inferioară a corpului, corpul mental inferior depășește cu câțiva centimetri corpul astral.

Corpul mental superior este o structură aurică de formă ovoidală ce reflectă modul în care omul se integrează ordinii divine și se simte una cu tot ce există. În măsura în care recunoaște interior că în cosmos toate sunt una, omul ajunge să aibă ca principal instrument de cunoaștere intuiția. Corpul mental superior învăluie omidirecțional corpul mental inferior ca un halou de culoare argintie.

Corpul spiritual este o structură aurică ce se întinde concentric în jurul corpului mental superior. El este un corp astral transformat: mărimea sa indică cât din corpul astral a fost transformat prin activitatea umană conștientă și voluntară. Unitatea de măsură a acestui corp este iubirea.

Corpul eteric superior se prezintă ca o dublură, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric. El pare să fie independent de structura aurică a omului. Într-un viitor îndepărtat, când actualul corp eteric își va înceta activitatea, corpul eteric superior îi va lua locul.

Inima aurică se prezintă ca o biluță care se învârte în jurul omului la nivelul pieptului. În momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice, emite un bip foarte scurt. Ea se află la nivelul cuantic al corpului duh, fiind legată de elementul conștiență.

Banda de lumină din jurul capului conține 11 steluțe strălucitoare prezentându-se precum o centură de asteriozi. Fiecare steluță emite flashuri luminoase, precum blițul unui aparat de fotografiat, creând impresia unei benzi continue de lumină.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase distincte, care se manifestă doar în momentul rugăciunii creștine sau al rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos. Când este activat, corpul haric al plaselor mesianice învăluie întreaga aură a omului precum o cupolă protectoare.

✿ Pătrunderea prin Poarta Vieții ✿

Înainte de întrupării în lumea materială omul vine din regiunile lumii spirituale în corpul său diafan de lumină - corpul duh. În centrul pieptului corpului duh se află spiritul. Corpul duh este străbătut de linia divină ce coboară din înalt,

iar de-a lungul acesteia, precum mărgelele pe o ață, se află dispuse șapte chakre-atribut. Înaintea fiecărei întrupări a unui om în lumea materială, cu mici variațiuni, se repetă ceremonia de intrare prin Poarta Alfa. Această ceremonie se repetă înaintea întrupărilor tuturor oamenilor, indiferent de calitatea (culoarea) corpului lor duh.

Oamenii care se întrupează pentru prima oară în lumea materială (care, oricum, în ziua de astăzi, sunt destul de puțini) au corpul duh de culoarea metalului topit, iar oamenii care sunt deja de mult timp în circuitul palingeneziei au culoarea corpului duh în funcție de nivelul lor evolutiv: portocaliu, galben, auriu etc.

Ceremonia întrupării are loc când fătul are cel mult patru, cinci luni de gestație în pântecul mamei - în a patra sau a cincea lună de sarcină -, fiind condusă de către Îngerul Gabriel. La ceremonie participă mai multe ființe îngerești din categoria Îngerilor Întrupători. La sfârșitul ceremoniei, Îngerii Întrupători unesc, printr-un fir de lumină, spiritul și corpul duh cu trupul din pântecul mamei.

Chiar în secunda întrupării, unul dintre Îngerii Întrupători rostește următoarele cuvinte în limba folosită în lumea eterică: **“Sahaam teh, lemat iii ahnii”**, în traducere: **“Începi să luminezi, tu, care ești mai bătrân decât toți Fiii Luminii la un loc”**. În această scurtă alocuțiune, Îngerul Întrupător se referă la spiritul omului, nu la corpul duh.

După această ceremonie, omul este considerat întrupat în lumea materială. El va sta (ca duh) alături de mamă până la nașterea propriu-zisă. Imediat după ceremonie, corpul duh se comprimă brusc. Dacă, în lumea de dincolo, corpul duh al unui om are aproape doi metri înălțime, după ceremonie acesta se comprimă până la dimensiunea fizică a fătului. De-a lungul vieții, corpul duh rămâne mai mic decât trupul material, dar crește în dimensiuni împreună cu acesta.

Imediat după moarte, corpul duh revine la dimensiunile pe care le avea înaintea întrupării. Când vine la întrupare, chipul (fața) corpului duh este de-o frumusețe fără margini, iar ochii au o intensitate impresionantă. În momentul nașterii în lumea materială, corpul duh închide ochii, semn că se cufundă într-un somn profund. Uneori, de-a lungul vieții în lumea materială, ochii corpului duh par a fi întredeschiși, la fel ca la oamenii care dorm. Adesea par a avea mișcări oculare - REM: *rapid eyes movement* -, precum în cazul oamenilor care visează. Doar în unele momente, în care omul trupesc se află în stare de somn profund, corpul duh deschide ochii.

Corpul duh are culoarea palierului astral de unde a venit, care constituie reședința sa de bază. Un corp duh de culoare portocalie provine de pe palierul portocaliu al lumii astrale, un corp duh galben provine de pe palierul galben, un corp duh auriu provine de pe palierul auriu etc.

După ceremonia întrupării, pe toată perioada gestației, omul centrat în corpul duh stă permanent alături de mamă. Este legat de mamă printr-un fir de lumină și nu o poate părăsi. În perioada pe care fătul o petrece în pântecul mamei, pe măsura dezvoltării trupesti, se dezvoltă corpul eteric. Pe măsură ce se dezvoltă corpul eteric, se dezvoltă și trupul fătului în pântecul mamei.

În momentul nașterii, corpul eteric este format definitiv, încheindu-și procesul lent de structurare, care a început în momentul formării embrionului. Practic, corpul material se coagulează pe corpul eteric. Înaintea nașterii, chakrele corpului eteric sunt închise, semănând cu niște bulbi de ceapă. În primele secunde după naștere, intră în activitate petalele unor chakre, care sunt responsabile cu formarea unor caracteristici de bază. După naștere, corpul eteric pare a fi format din energii compacte, ce au o mișcare turbionară.

Chipul corpului eteric este întrucâtva diferit de cel al corpului duh. Și chipul corpului eteric este de o mare frumusețe, semănând întrucâtva cu vechile statui grecești. Trăsăturile chipului sunt perfecte; într-un sens se poate spune că sunt idealizate. De cele mai multe ori, chipul corpului eteric reproduce trăsăturile feței omului din încarnarea anterioară. Cu timpul, pe măsura maturizării trupului fizic, trăsăturile corpului eteric împrumută trăsăturile trupului material. Ochiul corpului eteric sunt, cel mai adesea albaștri, verzi sau căprui. Spre deosebire de ochii corpului duh, ochii corpului eteric stau deschiși mai tot timpul. Totuși, în cea mai mare parte a timpului petrecut de om în lumea materială, ochii corpului eteric privesc în gol: sunt deschiși, dar nu clipește și nu au mișcări ale globilor oculari.

Chiar în momentul nașterii, apare sufletul care, inițial, nu este decât un germen situat undeva la nivelul gâtului. La început, la nivelul gâtului apare o steluță strălucitoare - care este sufletul propriu-zis. O dată cu prima respirație, în momentul în care este tăiat cordonul ombilical, germenul sufletului începe să se manifeste. Din acel moment, se poate afirma că omul are un suflet. Înaintea nașterii fizice, sufletul este doar în stare potențială. Deși nu are strălucire, miros sau sunet, sufletul se prezintă ca un germen de mărimea unei semințe de dovleac, situat în zona gâtului. Abia în momentul nașterii, când fătul respiră autonom pentru prima dată, germenul sufletului devine argintiu-strălucitor, emițând un sunet continuu, ca un clipocit cristalin de izvor, și un parfum asemănător celui pe care îl au gutuile coapte.

Imediat după ce se formează sămânța sufletului, mai precis după ce aceasta se manifestă în trupul fizic, în jurul ei apare o spumă de energie, de culoare albă cu reflexe cristaline, care se condensează; acesta este corpul causal al sufletului, de forma unui cocon. Câteva momente mai târziu,

precum un păianjen își întinde pânza, coconul “țese” o plasă subțire, strălucitoare, legându-se de suprafața trupului material, de toate organele, de oase, de tendoane, de chakre și de glandele endocrine. Acest înveliș nou format este corpul sufletului. Atunci când se formează, corpul sufletului are o culoare alb-lăptoasă, cu străluciri cristaline.

Corpul sufletului are mai multe organe, care se prezintă sub forma unor sfere. Aceste sfere au dimensiunea unor mingi de ping-pong. Cea mai important organ al corpului sufletului este un centru energetic, tot de forma unei sfere, care poate fi denumit “inima ființei sufletului”. La marea majoritate a oamenilor, această sferă interioară nu are încă o poziție fixă, precum organele trupului fizic. La unii oameni, inima ființei sufletești este situată în dreptul stomacului, la alții în dreptul gâtului, la alții în dreptul umărului sau în spate, între omoplați.

De-a lungul vieții întrupate, în funcție de conjuncturi, sfera respectivă se deplasează în diferite locuri. Locul ideal în care ar trebui să fie situată “inima ființei sufletești” este în dreptul inimii fizice. Deocamdată, pentru marea majoritate a oamenilor, acesta este doar un deziderat. Doar monahii și laicii care se roagă des au “inima ființei sufletești” situată chiar în dreptul inimii fizice.

“Inima ființei sufletești” este locul în care sunt stocate toate trăirile acumulate de-a lungul existenței trupești; în ea se strâng, ca într-o arhivă, toate experiențele - ea este sediul personalității trupești, care se formează între naștere și moarte. La moarte, conținutul informațional stocat în “inima ființei sufletești” va fi aspirat în corpul duh. Ființele din lumea eterică afirmă că “inima ființei sufletești” este “amintirea a toate”.

De-a lungul vieții, prin contactul cu lumea materială, corpul sufletului se acoperă cu energii exogene de diferite

culori. Prin aceasta, nu trebuie să se înțeleagă că sufletul involuează în vreun fel, ci doar că suferă un proces de acoperire, datorită noxelor specifice lumii materiale.

Tot la câteva secunde după momentul nașterii, dintr-un punct strălucitor situat în regiunea plexului se formează o legătură energetică specială cu mama, ca o rază laser, care persistă toată viața. De altfel, procesul întrupării presupune o colaborare perfectă la nivel auric între mamă și copil - mai precis, între corpul duh al mamei și corpul duh al copilului. Această colaborare începe în momentul concepției și se încheie în momentul nașterii.

Întruparea unui copil printr-o anumită femeie se produce datorită unei afinități de sunet între corpurile duh. Vibrația energetică a mamei în momentul concepției atrage prin simfonie, precum un magnet, corpul duh al copilului din regiunile lumii astrale. Dacă mama are probleme în perioada sarcinii - dacă este bolnavă, frustrată, stresată etc. - corpul duh al copilului nu reușește să se armonizeze energetic cu ea pentru a se întrupa în condiții optime, ceea ce-i declanșează o senzație de disconfort. Mai mult decât atât, copilul se poate naște cu diferite handicapuri, care nu sunt legate de antecedentele sale karmice.

Astfel, imediat după naștere, în interiorul trupului material al copilului, precum trei păpuși puse una în alta, se află trei corpuri energetice de formă umanoidă: corpul duh care poartă spiritul, corpul eteric și corpul sufletului. Fiecare corp este situat în propriul său palier cuantic. Cele trei corpuri interioare se deplasează împreună cu trupul material, ca și cum ar fi situate într-un câmp gravitațional unic. De-a lungul existenței, cele trei corpuri interioare se dezvoltă împreună cu trupul material, fără a depăși limitele epidermei.

În primele săptămâni de după naștere, copilul nu are aură exterioară; nu are corp emoțional, corp astral, corp

mental, corp spiritual. Nu are decât cele trei corpuri interioare de formă umanoidă, ce luminează blând, precum trei statui din neon.

Cea mai fascinantă senzație din perioada prenatală a unui făt este senzația de plutire: embrionul uman, apoi micuțul trup pe cale de a se constitui, plutesc într-un extaz minunat în pântecul matern - în lichidul amniotic. Copilul simte tot ce simte mama; aude ce vorbește, îi înțelege gândurile, trăirile, emoțiile, frustrările. Cel mai mult este deranjat de faptul că, cu el în pântec, părinții săi încă mai întrețin relații sexuale, ceea ce-i imprimă senzații de disconfort - senzații care, mai târziu, de-a lungul existenței în lumea materială, pot constitui temelia unor acte comportamentale eronate.

Expulzarea violentă din pântecul matern este prima experiență traumatizantă a unui om - izgonirea din Paradis, din extazul și bucuria ce a premers întruparea. Astfel, prin durere, omul pătrunde prin "Poarta vieții" și devine un cetățean cu drepturi și obligații depline al acestei lumi.

❧ Maturizarea structurilor aurice ❧

Așadar, omul vine la întrupare într-un corp de lumină de formă umanoidă, care este corpul duh, în centrul căruia, ca o nestemată, strălucește spiritul. Tot acest ansamblu formează individualitatea nepieritoare a omului.

Chiar în momentul nașterii, se formează personalitatea, compusă din ansamblul sufletului. Ansamblul sufletului este format din steluța sufletului situată la nivelul laringelui, din coconul albicios ce o învâluie și din corpul sufletului. În momentul în care omul devine conștient de mediu și de sine se formează corpul conștiinței și corpul conștienței, care, de asemenea, țin de ansamblul sufletului.

Tot în momentul nașterii se structurează definitiv corpul eteric. Astfel, la scurt timp după momentul nașterii în lumea materială, ființa omenească este complet configurată. Ea este compusă din trei corpuri luminoase interioare, de formă umanoidă, ca trei păpuși luminoase puse una în alta: corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. Cele trei păpuși luminoase sunt mai mici, ca dimensiuni, decât trupul pruncului. De-a lungul existenței întrupate, corpul duh nu își modifică aproape deloc caracteristicile cromatice. În schimb, corpul sufletului își modifică culoarea, în funcție de actele comportamentale. Dar până să-și modifice culoarea într-un mod radical trebuie să treacă o perioadă mai lungă de timp. La rândul său, corpul eteric se modifică în funcție de starea de sănătate.

Pe măsură ce primește impresii din lumea materială și are emoții și trăiri, copilul își formează treptat noi structuri aurice, care nu existaseră anterior. Acestea sunt corpurile aurice exterioare: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual. Aceste structuri aurice nu au formă umanoidă. Ele au forme vag ovoidale, învăluind trupul material până la o distanță variabilă. De exemplu, la copii, corpul astral nu depășește 30-40 cm. La adulți, corpul astral poate depăși un metru.

Din momentul în care copilul are primele emoții și primele dorințe, se poate spune că are o aură exterioară. În timp ce copilul se maturizează, corpurile aurice exterioare se structurează și cresc în volum. Ele își modifică foarte rapid luminozitatea, culoarea, mirosul și sunetul, în funcție de stările momentane - de stările emoționale, afective sau mentale. Dacă copilul este supărat că i s-a luat jucăria, corpul emoțional dobândește culori închise. Dacă, în secunda următoare este făcut să râdă, corpul emoțional dobândește o culoare deschisă - roz-trandafirie.

În primii ani de viață, copilul va reuși doar să se delimiteze pe sine de lume și de mediu, să spună “eu” și “al meu” - jucăria mea, spațiul meu de joacă -, din care sunt excluși toți intrușii. Treptat, de-a lungul vieții, simultan cu dezvoltarea și cu maturizarea corpurilor aurice exterioare, încep să intre în activitate chakrele.

Dacă, la începutul existenței este curat și strălucitor, corpul sufletesc al unui copil se colorează treptat, în funcție de modul de comportament. Simultan, zona pieptului se acoperă de noxe karmice. Practic, la o vârstă fragedă, care corespunde cu primele minciuni spuse de către copil, corpul sufletului începe să se acopere cu noxe de diferite culori. Minciunile sunt spuse de copii oarecum în urma unei educații defectuoase: părinții își întreabă odrasla dacă a fost cuminte, la care copilul răspunde afirmativ chiar dacă nu a fost așa, căci altfel pierde “bonusul de cuminenie”: ciocolata, bomboanele sau ursulețul de pluș. Astfel, sufletul își începe călătoria prin lume, colorându-se în funcție de modul de comportare.

Rezultanta travaliului corpurilor conștiinței și conștienței, care exprimă și nivelul evolutiv al personalității terestre, poartă numele de cunoaștere. Cele două componente ce țin de suflet determină și dezvoltarea treptată a corpurilor aurice exterioare: emoțional, astral, mental etc.

Primul corp auric exterior care se formează complet la un copil este corpul emoțional, care, în prima parte a vieții, va fi în rezonanță cu cel al mamei. Nu se poate cunoaște cu exactitate când anume se formează complet corpul emoțional - procesul fiind condiționat de mulți factori. Lent, pe fundalul dezvoltării treptate a corpului emoțional, se dezvoltă și corpul astral, ce se dezvoltă ca o masă amorfă de energii aflate într-o continuă schimbare. În măsura în care copilul va sta lângă mamă, în măsura în care va fi ocrotit și

îngrijit în mod corespunzător, corpul astral se va dezvolta plenar și armonios. Totuși, până la prima ejaculare sau până la primul orgasm - petrecute mai târziu, la pubertate -, corpul astral nu se formează complet. Ulterior, se va dezvolta corpul mental inferior - intelectul. Nu se poate totuși vorbi despre un corp mental inferior bine structurat înaintea vârstei de zece ani. Abia la vârsta majoratului, corpul mental inferior se formează complet și se prezintă la fel ca la o persoană adultă.

O dată formate, corpurile aurice exterioare se dezvoltă progresiv, în funcție de comportamentul omului, dar și de nivelul său evolutiv. La mulți oameni, cel mai elevat corp auric este corpul mental-intelectiv. Mult peste 21 de ani, în apropierea vârstei de 30 de ani, în funcție de nivelul evolutiv al omului, începe să se formeze corpul mental superior. În jurul vârstei de 35-40 de ani se formează corpul spiritual, care este legat de activitatea religioasă. La acea vârstă, pasiunile explozive ale corpului emoțional, precum și logica specifică mentalului inferior încep să mai slăbească, iar omul își amintește, ca prin vis, de Dumnezeu și începe să-și pună întrebări: de ce s-a născut, dacă viața are un sens etc.

Dacă omul a manifestat astfel de preocupări la o vârstă mai mică, atunci aceste structuri aurice se formează înainte de vreme. Astfel, corpul mental superior apare dezvoltat la cei care, încă din tinerețe, se apleacă asupra problemelor filozofice, iar corpul spiritual apare și la copiii care s-au obișnuit să se roage.

În momentul în care omul rostește, pentru prima oară în viață, Numele lui Iisus Hristos, se formează corpul haric al palselor mesianice, ce învăluie ca o cupolă protectoare structura aurică. Cu cât un om rostește (cu voce tare) mai des, de-a lungul vieții, Numele lui Iisus Hristos, cu atât corpul haric persistă mai mult și are o acțiune mai profundă asupra structurii aurice. Iar dacă un om s-a obișnuit să se

roage zilnic la Iisus Hristos, stabilește o legătură directă cu El. Aceasta este începutul comunicării directe între un om și Iisus Hristos, care se manifestă de aproape 2000 de ani în Trupul de Slavă. În timp, legătura se accentuează, iar simpla comunicare se transformă în comuniune.

Sufletul unui om este considerat copt abia după împlinirea vârstei de 33 de ani. Până la acea vârstă, omul este ocrotit în proporție foarte mare de către Îngerii săi Veghetori. După 33 de ani, omul - ca suflet - devine complet autonom.

❧ Ceremonia nașterii ❧

Descrierea fenomenelor aurice ce se produc în decursul existenței omului în lumea materială reprezintă doar un aspect al problemei. Existența ființei umane în lumea materială trebuie raportată și la evenimentele ce se petrec la nivelul lumii eterice.

Cu atât mai mult cu cât omul nu este singur, existența sa trebuie raportată și la activitățile desfășurate de ființele îngerești și de spiritele naturii din ierarhia Fiilor Luminii. Fără activitatea laborioasă și îndelung-răbdătoare a Fiilor Luminii, existența omului în lumea materială n-ar fi posibilă.

Precum a fost menționat, orice eveniment important al vieții omului este însoțit de un anumit ceremonial în lumea eterică. Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante care prilejuiesc, în lumea eterică, ceremonii la care participă ființele îngerești și spiritele naturii. Aceste ceremonii se realizează la toți oamenii, fără excepție.

Firește, și la acest nivel este valabilă eterna confruntare dintre forțele cosmice. De-o parte se situează Fiii Luminii, care încearcă să ajute oamenii în existența întrupată, iar de cealaltă parte se situează Fiii întunericului.

Cea mai des întâlnită ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii este Îngerul Gabriel, care este prezent, fără nici o excepție, la toate ceremoniile care se fac în lumea eterică. Alături de Îngerul Gabriel, sunt prezente diferite alte ființe îngerești: Îngeri Veghetori, Îngeri Întrupători, Îngeri Destrupători, Îngeri Ocrotitori, spirite ale naturii cu diferite funcții. Uneori, în funcție de natura ceremoniei, participă însuși Iisus Hristos în Trupul de Slavă. Oricum, chiar dacă nu este prezent direct la ceremonii, Iisus Hristos este conștient de tot ceea ce se petrece în Terra aurica; toate ceremoniile se realizează doar cu consimțământul Său.

Fiecare ființă îngerească care participă la aceste ceremonii are o anumită înfățișare, care nu se modifică. Ceea ce se modifică este vestimentația, care poate suferi anumite schimbări sau ajustări, în funcție de natura ceremoniei. Fiecare aspect ce ține de vestimentație, de podoabe sau de însemnele cu care se prezintă o ființă îngerească reflectă o caracteristică ființială sau un atribut. Fiecare aspect ce ține de vestimentație reprezintă codificarea vizuală a îndatoririlor sale, precum în lumea materială vestimentația preoților creștini reflectă atât poziția lor în organigrama Bisericii, cât și atributele funcției cu care au fost investiți prin hirotonie ori prin urcarea pe scara ierarhică.

Prima ceremonie ce se face unui om întrupat este, firește, ceremonia nașterii. Astfel, paralel cu momentul nașterii, în lumea eterică are loc o ceremonie specială. La ceremonia nașterii - poarta de intrare a unui spirit în lumea fizică - participă mai multe ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii de cele mai diverse categorii. Sub supravegherea Îngerului Gabriel, care asistă personal la nașterile tuturor oamenilor, începe activitatea Îngerilor Veghetori.

Rolul Îngerilor Veghetori este eminent tehnic, la fel cum este și rolul medicilor din maternități. În afara

acestor ființe îngerești, în jurul noului născut se adună mai multe spirite ale naturii, foarte încântate de noul locatar al universului. Se poate spune că toate ființele se bucură pentru că lumea materială se îmbogățește cu un nou locatar.

Toate ființele îngerești și spiritele naturii participante la ceremonie se adună în jurul trupului pruncului, indiferent ce face sau unde se află acesta. Ele plutesc în jurul trupului mamei și al copilului, la o înălțime de 1,5 - 2 metri. Într-un anumit moment al ceremoniei, alături de Îngerul Gabriel își face apariția o înaltă ființă îngerească, numită Doamna în alb, care se manifestă des în lumea eterică. Doamna în alb are înfățișarea unei femei distinse, cu părul strălucitor, galben-auriu, lung și drept. Doamna în alb are pielea fină, roză, ușor transparentă, buzele roșii, ochii albi fără iris. La ceremonia nașterii, poartă o rochie plină cu flori. Doamna în alb este prezentă la nașterea tuturor oamenilor.

La ceremonia nașterii unui nou locatar al lumii materiale, Doamna în alb este înconjurată de cinci Fetițe foarte drăgălașe, care poartă în mâini flori asemănătoare crinilor. Fetițele care o însoțesc pe Doamna în alb sunt, de asemenea, înalte ființe îngerești. Fiecare Fetiță are o anumită culoare a vestimentației, a părului și a ochilor lipsiți de iris: roșie, portocalie, galbenă, aurie, albastră, verde etc. Fetițele țin în mâini flori asemănătoare crinilor, care au petalele sub forma unor cupe. În fiecare cupă a crinilor se află pulberi strălucitoare. Crinii și pulberile din cupe au culori identice cu culoarea ochilor (fără iris) și a rochiței fiecărei Fetițe.

În secunda nașterii copilului, Fetițele intonează un imn specific pentru naștere. Practic, ele suntacompaniate de întreaga natură: de aer, de apă, de vânt, de foc sau de ploaie; toată lumea eterică pare a emite ceea ce s-ar putea numi “muzica îngerilor”. În timpul intonării acestui imn, întreaga natură se bucură: are loc o explozie de lumină, de culoare și

de miresme plăcute. În momentul tăierii cordonului ombilical, Fetițele strigă un “AAAAA a a a” melodios și aruncă peste copil pulberile strălucitoare ce umplu petalele crinilor. Totul se petrece în cele câteva secunde ce preced și urmează momentului nașterii fizice.

La toți pruncii care se nasc, Îngerul Gabriel - atotprezent în Terra aurica - le pune degetul arătător deasupra buzelor. Din acel moment, oamenii au, ca semn distinctiv, adâncitura ce pornește de la rădăcina nasului și se încheie deasupra buzei superioare. Imediat după tăierea cordonului ombilical, Îngerul Gabriel unge locul respectiv cu o alifie de culoare roz. La copiii care au probleme, Îngerul Gabriel le vorbește în șoaptă și le pune degetul arătător pe buze, moment în care se liniștesc.

Când copilul trage pentru prima dată aer în piept, ceremonialul încetează brusc; luminile, mirosurile și imnul melodios al naturii se sting, iar ființele îngerești participante dispar la fel de rapid și de misterios precum au sosit.

După tăierea cordonului ombilical se manifestă, ca voci, Îngerii Păzitori ai copilului, care sunt în număr de trei. Ei nu sunt vizibili în palierul eteric, dar se manifestă ca voci. Îngerii Păzitori nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori. Fiecare om are trei Îngeri Păzitori și trei Îngeri Veghetori, de care este legat toată viața. În timp ce Îngerii Veghetori se manifestă în lumea eterică, Îngerii Păzitori nu se manifestă decât foarte rar. Singurul loc unde pot fi văzuți Îngerii Păzitori este ultimul palier al Terrei aurica. Din palierul lor de reședință, Îngerii Păzitori vor fi în conexiune cu omul respectiv pe toată durata vieții acestuia.

În momentul nașterii, se manifestă doar doi dintre cei trei Îngeri Păzitori. Cei doi Îngeri Păzitori se așază - sunt invizibili în lumea eterică, dar se știe că sunt acolo - la dreapta și, respectiv, la stânga copilului. Al treilea ar trebui

să stea de obicei deasupra capului, într-o poziție de echilibru între cei doi, sau, probabil, undeva la mică distanță în fața copilului. De-a lungul vieții, Îngerul Păzitor din stânga îndeamnă omul să întreprindă acțiuni cu grad mare de risc, iar Îngerul Păzitor din dreapta, mult mai conservator, îl avertizează cu privire la riscuri și-l îndeamnă să se mai gândească înainte de a lua o decizie.

Îngerii Păzitori nu dictează omului, ci doar sugerează prin voce. Omul poate să asculte pe unul sau pe altul, sau poate să nu asculte de nici unul și să facă cum crede el de cuviință. Oricum, sfaturile Îngerilor Păzitori nu încalcă liberul arbitru al omului.

În momentul în care a luat o decizie, vocile Îngerilor Păzitori încetează, omul fiind cel care, în principiu, decide asupra realizării efective a acțiunii; pentru ca, ulterior, să suporte consecințele.

❧ Ursitoarele ❧

Următoarea ceremonie are loc la scurt timp după întruparea în lumea materială, când nou-născutul este vizitat de Ursitoare.

Ursitoarele sunt ființe îngerești subordonate Domnilor Destinului (Karmeii). Ursitoarele sunt în număr de trei. Prin prezența lor, Ursitoarele încep să “toarcă” sau să “urzească” firul vieții noului născut.

Anterior Zilei Ursitoarelor, copilul nu contează pentru cosmos. El exista doar în mod potențial. Copilul nu există cu adevărat pentru cosmos decât după ceremonia din Ziua Ursitoarelor.

Rolul Ursitoarele este legat de karma, iar prin ceremonialul îndeplinit în Ziua Ursitoarelor, ele leagă karma rezultată din existența anterioară de existența prezentă. Într-un

fel, ele realizează o conexiune karmică între ultima secundă a existenței precedente și existența prezentă. Această conexiune karmică se raportează la sigiliile karmice de la nivelul corpului sufletului.

Cele trei Ursitoare se prezintă în fața copilului cu 24 de ore înainte de Ziua Ursitoarelor. Cea mai mică Ursitoare are înfățișarea unei copile de 10-11 ani. Este mică și delicată, are o carnație albă, ochii mari, nasul cârn și buzele roșii, ochii fără iris; face gropițe în obrăjori atunci când râde. Poartă o rochiță de culoare violetă, cu bretele și multe voaluri. În picioare poartă pantofi ca de lac, tot de culoare violetă, pe care-i privește încântată ori de câte ori atinge solul. Cântă adeseori la un instrument asemănător lirei. Pe cap poartă o coroniță de flori, iar în mâinile delicate ține un coșuleț plin cu flori, pe care le împrăștie deasupra copilului. Se poate materializa atât de mult încât poate atinge fizic copilul.

A doua Ursitoare are înfățișarea unei tinere de aproape 20 de ani. Și ea este delicată; are carnație roz, părul blond, foarte lung, ochii mari și verzi, fără iris, de culoarea smaraldului. Are o rochie identică cu cea a primei Ursitoare, dar de culoare galbenă; are o voce foarte plăcută, pe care o pune în valoare cântând mai tot timpul. În mână poartă un cornet plin cu un praf asemănător sclipiciului, pe care-l împrăștie peste copil.

A treia Ursitoare are înfățișarea unei fete de aproximativ 30 de ani. Are părul lung și creț, de culoare roșie, pielea albă, cu pistrui, ochii mari, de culoare albastră, fără iris. Are o rochiță identică cu a celorlalte două, dar de culoare roșie, la fel ca și părul. La încheieturile mâinilor, la glezne, la gât și pe frunte poartă coliere și brațări, în care sunt prinse o mulțime de pietre roșii. În picioare poartă sandale asemănătoare cu cele purtate în antichitate de romani, de culoare roșie, iar când atinge pământul, dansează.

Cele trei Ursitoare sunt însoțite de o armată de spirite ale naturii cu înfățișarea unor pitici - băieți și fetițe - cu vestimentații și comportamente care nouă, oamenilor, ar putea să ni se pară hilare. Timp de 24 de ore, cât stau în jurul copilului, piticii joacă fel de fel de jocuri copilărești, presărate cu hohote voioase de râs. Uneori se holbează cu ochii mari la copil, iar în momentul în care copilul găngurește, se opresc din joacă și din râs, și încearcă să-i atragă atenția prin fel de fel de giumbușlucuri. Simpaticele spirite ale naturii încearcă adesea să ia copilul în brațe, dar, cum nu reușesc, copilul fiind totuși pe un alt palier cuantic, urechile lor ascuțite, care ies prin pălărioarele pe care le poartă pe cap, se pleoștesc brusc, ceea ce provoacă un nou hohot de râs. Din timp în timp, piticii sunt readuși la “realitate” de cele trei Ursitoare, care îi mustră mai mult în glumă, bătând din palme sau folosind degetul arătător. Dar “seriozitatea” lor nu durează mult, jocurile și hohotele de râs sunt reluate cu reînnoit elan.

În momentul central al ceremoniei, cele trei Ursitoare ating copilul cu mâna chiar în zona pieptului, la nivelul corpului sufletului, acolo unde, de-a lungul vieții, se vor forma cele trei pete karmice. Din acel moment, copilul este apt pentru a intra în lume. De-a lungul vieții, în cele trei zone ale pieptului se va acumula o energie modulată informațional care reflectă karma existenței respective, în funcție de modul de comportament al omului.

Un alt eveniment important al debutului unui om în lumea materială este botezul creștin. Ritualul botezului creștin care se desfășoară în lumea materială - cufundarea în apă - este precedat, în lumea eterică, de o scurtă ceremonie.

Botezul este un moment unic în viața fiecărui om, atât ca importanță, cât și ca fast. La ceremonia eterică a botezului se adună multe ființe îngerești și spirite ale naturii cu diferite

funcții în organigrama spirituală a Fiilor Luminii. Și această ceremonie este asistată de Îngerul Gabriel. La ceremonia botezului participă în plus și câteva ființe îngerești subordonate Domnilor Karmei - Bătrânilor. Aceste ființe pot fi numite Mesageri karmici.

La începutul ceremoniei, toate ființele prezente cântă Imnuri de Slavă. Cel mai frumos Imn de Slavă este cel adresat Tatălui ceresc, Dumnezeu. De la ființele îngerești la spiritele naturii, toți cântă la unison, iar pe măsură ce Imnul de Slavă se înalță mai amplu și mai melodios, pare că ființele prezente se umplu de o lumină sublimă. Este ca și cum nesfârșite efluvii de lumină, precum pâraiele repezi de munte, limpezi și cristaline, ce susură lin printre roci, pornesc din locuri diferite pentru a se reuni într-un imens fluviu. Din când în când, se aude ritmic un trăznet îndepărtat. Treptat, imnul se accentuează, devenind mai clar și mai tumultos. Pare că mii și mii de talazuri se precipită și se izbesc de țărnișurile unei mări agitate. În tot acest răstimp, din ființele îngerești care participă la acest eveniment magnific emană o strălucire și o forță sublimă. Treptat, totul se liniștește, revenind la starea inițială.

Un astfel de ritual se desfășoară nu numai în cazul botezului unui om, ci și, cu unele modificări, în cazul hirotoniei unui preot, unui episcop sau a unui alt înalt ierarh bisericesc, precum și în cazul târnosirii unei biserici.

Imediat după ceremonie, în funcție de nivelul său evolutiv, de elementul "natural" cu care este în conexiune aurică, copilul este legat energetic de spiritele naturii cu care este în rezonanță. În funcție de chakrele aflate în funcțiune, copilul se conectează energetic spiritelor naturii cu care este în rezonanță. Spiritele naturii vor regla, de-a lungul întregii vieți, funcționarea optimă a corpului eteric în așa fel încât acesta să acționeze potrivit nivelului său evolutiv și scopului

pentru care s-a încarnat. Între om și spiritele naturii se va naște o legătură de simpatie. Fiind legat de un anumit element al naturii și de un spirit al naturii, omul se va simți atras de elementul său caracteristic - aer, apă, pământ etc.

Spre sfârșitul ceremoniei botezului, copilului i se prezintă în mod “oficial” Îngerii Veghetori - Îngerul Veghetor de corp duh și Îngerul Veghetor de suflet - care, din acest moment, îl vor asista până la moarte.

CURRICULUM VITAE

☞ Insuflările ☞

Atunci când, într-o împrejurare oarecare a vieții, un om este întrebat de biografia sa și i se cere un *curriculum vitae*, nu poate răspunde decât în termeni strict material - ce școli a făcut, ce cursuri a urmat, ce locuri de muncă a avut, care este starea civilă, unde a locuit, care este seria actului de identitate, ce grupă sanguină are etc.

Totuși, în sinea lui, fiecare om este conștient de faptul că existența nu poate fi redusă doar la aceste evenimente și că, în spatele lor, mai există altceva. În momentul în care, pentru prima oară, unui om matur i se cere o analiză mai detaliată a existenței sale, rămâne surprins. I se pare că, deodată, i se deschide o fereastră spre ceva ce, anterior, nu fusese capabil să conștientizeze - ceva ce ascunsese adânc în forul său interior.

Aceeași senzație de surprindere o poate avea, de exemplu, un om care se prezintă, pentru prima oară, la un psihanalist. Rămâne surprins de faptul că nu i se cer informații cu privire la ceea ce s-a desfășurat la interfața existenței sale trupești. Nu este întrebat cu privire la școlile pe care le-a urmat, nici cu privire la diplomele pe care le-a obținut de-a lungul vieții.

La un psihanalist, un om este întrebăat cu totul altceva: care au fost relațiile cu părinții în copilărie - i se pune inclusiv întrebarea aceea, care cândva i se părea stupidă: pe cine iubește mai mult, pe mama ori pe tata - , care au fost relațiile cu prima sa iubită și de ce s-a despărțit de ea, care sunt relațiile actuale cu partenera/partenerul de viață etc. Și, mai ales, i se cere să-și povestească visele pe care le-a avut în ultima perioadă. Apoi, celui care merge la psihanalist, i se dau, cu limitările de rigoare, o serie de sfaturi și i se spune ce anume trebuie să facă pentru a scăpa de starea în care se află. Devenit pacient, omul respectiv este canalizat să conștientizeze relațiile cu persoanele din jur și cu sine însuși.

Treptat, în urma unei astfel de experiențe, chiar dacă nu poate conștientiza mare lucru și nu poate integra complet ceea ce i se spune din perspectiva psihanalitică, omul înțelege totuși un fapt deosebit de important: viața poate fi analizată din mai multe perspective. Omul înțelege astfel că, ceea ce considera anterior a fi viața sa, adică înșiruirea de evenimente aparent fără legătură și, cel mai adesea, irelevante, nu reprezintă decât un aspect al problemei.

Firește, un *curriculum vitae* sau o analiză psihanalitică sunt doar moduri limitate de a înțelege viața unei ființe omenești. Fără nici o îndoială, o analiză corectă și eficientă a vieții unui om nu poate pleca decât de la evenimentele cotidiene concrete, chiar și de la cele mai banale. De asemenea, modul în care un om se comportă de-a lungul vieții - ceea ce constituie răspunsul său la evenimentele în care este implicat - reprezintă baza de pornire, iar analiza lor atentă poate revela ceea ce este acel om. De-a lungul întregii sale vieți, omul se comportă într-un anumit mod, astfel încât se poate spune că este un constant creator de karma.

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Mai întâi, omul ia decizii prin liberul său

arbitru și apoi acționează. Acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele. În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură Legilor cosmice - Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Făptuind binele, omul se alipește prin rezonanță Fiilor Luminii. Când omul acționează în conformitate cu Firea lucrurilor, își construiește o “karma bună”. Făptuind în acord cu Legile cosmice, omul primește de la cosmos ceea ce a oferit, astfel încât cosmosul și ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii conlucrează în folosul său. Rezultatul este sănătatea, viață îmbelșugată, fericirea.

Binele, pentru cosmosul spiritual și pentru ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, înseamnă un singur lucru: perpetuarea creației lui Dumnezeu, indiferent sub ce formă s-ar prezenta aceasta. Omul se naște pentru a perpetua și prezerva creația lui Dumnezeu în lumea materială.

Legile cosmice - Firea lucrurilor - prevăd cu strictețe acest unic aspect: perpetuarea creației lui Dumnezeu în orice formă; în ceea ce privește raporturile cu natura, în ceea ce privește raporturile cu mediul animal și vegetal, în ceea ce privește relațiile sociale, în ceea ce privește relațiile de familie etc. În schimb, atunci când un om alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii, de Ordinea cosmică - Firea lucrurilor - și se alătură Fiilor întunericului. Răul înseamnă distrugerea creației lui Dumnezeu. Privind lucrurile din această perspectivă, se poate spune că, pentru fiecare om, viața este o ecuație complexă cu multe necunoscute, pe care trebuie să o rezolve. Ecuația are doar un singur răspuns viabil: perpetuarea și preservarea creației lui Dumnezeu în lumea materială.

Se poate spune, de asemenea, că modul în care un om trebuie să se comporte pentru a perpetua creația lui Dumnezeu în lumea materială este imprimat adânc în profunzimile forului său interior. Fiecare om are imprimat

adânc, în structura sa sufletească, legile fundamentale după care trebuie să se ghideze de-a lungul vieții. Totalitatea acestor legi formează Firea lucrurilor.

Legile fundamentale ale cosmosului sunt reamintite oamenilor în toate momentele vieții lor de către ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, prin intermediul unor **insuflări** (așa sunt numite de ființele din lumea eterică). În lumea materială, oamenii primesc doar sfaturi verbale. În schimb, de la ființele ocrotitoare din lumea eterică oamenii pot primi sfaturi atât în mod verbal (prin sunete), cât și prin influențe energetice. În momentul în care o ființă îngerească oferă sfaturi în mod verbal unui om, emite și un flux energetic specific - o energie spirituală modulată informațional. Această energie modulată informațional poartă numele de **insuflare**. Firește, omul, prin liberul arbitru, decide dacă să pună ori nu în practică sfatul primit.

Insuflările sunt începutul muncii de dreaptă învățatură. Educarea oamenilor prin **insuflări** începe înaintea nașterii în lumea materială. Astfel, **insuflările** sunt conferite unui om în cadrul unei ceremonii desfășurate cu puține clipe înaintea nașterii în lumea materială.

În cadrul ceremoniei ce se desfășoară la nivelul lumii eterice, **insuflările** sunt comunicate direct de către Îngerul Gabriel. Ulterior, de-a lungul vieții, **insuflările** sunt repetate ori de câte ori apare prilejul de către Îngerii Veghetorii personali ai omului.

“Aceste insuflări (învățături sau sfaturi fundamentale) sunt următoarele: cunoașterea simțurilor, cunoștiința simțurilor, cunoașterea tuturor trăirilor (cunoașterea trăirilor toate), cunoașterea binelui și a răului, cunoștiința binelui și răului, cunoașterea naturii (cunoașterea naturii și a naturii toată), cunoașterea tuturor tainelor - adică înțelepciunea Luminii Adevărate

- **conștiința binelui și a răului, Adevărul și contemplarea Adevărului, părtășia cu Totul, conștiința conștiinței, părtășia cu Hristos care este Dumnezeu**". Așa sună textul prescurtat, rostit de ființele îngerești care conferă insuflările - Îngerul Gabriel și Îngerii Veghetori. Totodată, **insuflările** reprezintă nivelul calitativ la care poate ajunge un om dacă respectă Legile divine - care formează Firea lucrurilor. Dacă omul ar respecta Legile Divine potrivit acestor **insuflări** (sfaturi), s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, și ar deveni o **Cruce de om**.

Crucea de om este stadiul final care poate fi atins de un om la capătul existenței în lumea materială.

Crucea de om este omul centrat în Firea lucrurilor.

Crucea de om este omul luminat, omul care își poartă crucea și devine una cu ea.

Crucea de om este omul care are conștiința, conștiința și cunoașterea naturii - a ceea ce noi numim natură, dar care este mai mult decât mediul lumii materiale.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea simțurilor, are conștiința, conștiința și cunoașterea binelui și a răului, are conștiința, conștiința și cunoașterea tuturor tainelor - inclusiv experiența Luminii, care este Taina Înțelepciunii Luminii Adevărate.

Crucea de om are conștiința, conștiința, cunoașterea și contemplarea Adevărului, are conștiința, conștiința și cunoașterea Iubirii prin părtășia cu Iisus Hristos, care este Dumnezeu adevărat.

❧ Focarele de personalitate ❧

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele. În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură

Fiilor Luminii și primește de la cosmos ceea ce a oferit; este ocrotit, supravegheat și încurajat de Fiii Luminii. În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii și se alătură Fiilor întunericului. Făptuind răul, omul se conectează energetic, prin sintonie, Fiilor întunericului.

Conexiunea oamenilor cu Fiii întunericului este de două feluri, întrucât aceștia pot fi împărțiți în două categorii. Prima categorie este formată din acei Fii ai întunericului care și-au pierdut forma umanoidă, iar corpul lor este risipit în tot universul. Numele lor este Ashpan - Cei reîntorși. Aceste ființe și-au pierdut corpul de formă umanoidă pe care-l aveau cândva. Ele încă au un corp, dar acesta nu mai are formă umanoidă. Corpul lor este risipit în cosmosul spiritual sub forma unor particule energetice. A doua categorie este formată din Fiii ai întunericului care încă își păstrează forma umanoidă, dar ai căror ochi nu mai văd adevărul. Ei sunt "Cei cu ochii negri" - dracii și demonii (Dree și Lorehh).

Prima conexiune aurică a unui om se realizează cu ființele Ashpan. Făptuind răul pentru prima oară în viață - cel mai adesea, în copilărie -, omul atrage prin rezonanță ființele Ashpan corespunzătoare. Fiind atrase de actele comportamentale negative ale oamenilor, particulele corpurilor risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan se lipsesc instantaneu de structurile aurice exterioare: de corpul emoțional, de corpul astral sau de corpul mental. Astfel, din acel moment, se poate vorbi despre o asociere aurică dintre oameni și îngerii căzuți - Ashpan.

Când un om făptuiește ceva rău pentru prima oară în viață, corpurile sale aurice exterioare se acoperă cu particulele energetice încărcate negativ, precum un magnet se acoperă cu pilitură de fier. Particulele respective nu sunt altceva decât atomi energetici ai corpurilor lipsite de formă,

dar risipite în cosmos, ale ființelor Ashpan. Omul este ca un magnet, care atrage pilitura de fier risipită în cosmos. Astfel, pilitura de fier acoperă în întregime magnetul, care, treptat, își pierde caracteristicile inițiale. Un magnet acoperit integral cu pilitură de fier își pierde caracteristicile, iar capacitatea sa de atracție este slabă. Tot astfel, structurile aurice exterioare ale omului sunt acoperite, în urma alegerii făptuirii răului, de particule negative ce provin de la ființele Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice exterioare - de exemplu, corpul emoțional sau corpul mental - dobândesc culori închise în cazul unor stări emoționale, afective și mentale negative.

De exemplu, un corp emoțional care dobândește culoare roșie reflectă o mânie extremă. Mânia nu este a omului, dar omul se identifică cu ea. Omul spune: sunt mânios și îmi vine să bat pe cineva. De fapt, omul este magnetul care atrage mânia din cosmos, iar în cosmos, mânia este manifestată chiar de ființele Ashpan. Pilitura de fier ce acoperă magnetul reprezintă emisiile energetice ale ființelor Ashpan. Dobândind culoarea roșie, corpul emoțional al omului își pierde caracteristicile inițiale, iar prin repetarea stării respective de-a lungul vieții, omul în cauză se obișnuiește într-atât cu manifestarea mâniei, încât nici nu își mai amintește că, inițial, s-a comportat altcumva.

Același fenomen auric se produce în cazul celorlalte stări negative, care se succed cu repeziciune de-a lungul vieții fiecărui om. Fiecare stare pe care un om o manifestă prin exercitarea liberului arbitru, atrage o anumită categorie de ființe Ashpan care se lipesc, prin sintonie de aura lui.

Din punct de vedere auric, fiecărei stări negative îi corespunde o culoare specifică, care se manifestă la nivelul corpurilor aurice exterioare (emoțional, astral, mental etc), iar din punct de vedere psihic, fiecare stare formează un

focar de personalitate. Fiecare focar de personalitate aparține unei ființe Ashpan. Treptat, omul devine un conglomerat complex de focare de personalitate.

Fiecare focar de personalitate acumulează, în timp, o încărcătură energetică remanentă, care este refulată în subconștient. Astfel, prin repetarea unor stări negative, în urma exercitării liberului arbitru, un om ajunge sub influența aproape deplină a ființelor Ashpan. De-a lungul vieții, ceea ce este în interiorul omului se reflectă în exterior. Evenimentele vieții nu sunt altceva decât reflectarea a ceea ce omul este în interior. Omul este un sistem oscilant deschis care influențează și este influențat de mediu.

Așadar, rezumând întregul proces, se poate afirma că în momentul în care, prin exercitarea liberului său arbitru, un om alege să manifeste o caracteristică negativă - mânia, trufia, ura -, emite o energie modulată informațional și atrage din cosmos, prin sintonie, după principiul diapazonului, ceea ce este compatibil cu el. Cosmosul, evident, reacționează, iar efectul se manifestă atât la nivelul mediului material, cât și la nivelul celui spiritual. Dacă la nivelul cosmosului spiritual, omul atrage ființele cu care este în rezonanță după principiul diapazonului, la nivelul mediului material atrage semenii cu aceeași încărcătură emoțională și evenimente compatibile. În fond, cine se aseamănă se adună. Iar ceea ce se adună, se numește karma. Astfel, de-a lungul vieții, prin liberul său arbitru, omul își programează singur evenimentele prin care trece. Nu îngerii căzuți îl conduc pe om la comiterea răului. Omul însuși este cel care alege prin exercitarea liberului său arbitru.

În momentul în care, pentru prima oară în viață, un om înțelege că nu trebuie să dea curs unui sentiment negativ - de exemplu, înțelege că nu trebuie să dea curs mâniei - și se abține, realizează un mare pas înainte: se eliberează.

Eliberându-se, acel om are un viciu, o meteahnă sau o eroare de comportament în minus. Simultan, aura sa devine mai curată. O parte din pilitura de fier se desprinde de magnet - se demagnetizează. Desprinzându-se pilitura de fier, dispăre și un focar de personalitate. Abia în acel moment, omul înțelege cine este și de ce s-a identificat mereu cu stările prin care a trecut - ca rezultat al formării focarelor de personalitate. În urma conștientizării unui defect, omul scapă de un sentiment negativ, de o culoare negativă ce se manifesta la nivelul corpului emoțional sau mental, de un focar de personalitate nefast, dar, mai ales, scapă de o ființă Ashpan. La rândul ei, ființa Ashpan se eliberează de om cu lecția învățată.

Acest proces se desfășoară de-a lungul existenței întrupate a tuturor oamenilor. Majoritatea stărilor negative - și, prin urmare, a focarelor de personalitate - ale unui om s-au format, în stare incipientă, încă din primii ani de viață și s-au coagulat treptat, prin repetare.

❧ Cercul vicios ❧

Oamenii aleg, prin liberul arbitru, la începutul existenței lor - în prima fază a copilăriei - să manifeste anumite sentimente, gânduri sau comportamente negative, de care nu mai pot scăpa o lungă perioadă de timp sau, uneori, toată viața.

De aceea, oamenii au mereu senzația că întâlnesc doar o anumită categorie de semeni sau că au parte de același tip de evenimente nefericite și că se învârtesc într-un cerc vicios, din care nu pot ieși.

Abia, după un răstimp destul de lung, poate la maturitate, poate la bătrânețe - în care existența pare a fi pusă în paranteze și în care simt că nimic nu merge așa cum ar fi

trebuit - oamenii scapă, în urma unui eveniment cel mai adesea banal, de acea eroare de comportament, eliberându-se definitiv. Din păcate, ființa omului este alcătuită din foarte multe focare de personalitate. Chiar dacă elimină una dintre ele, rămân alte focare de personalitate, alte culori aurice negative, alte erori de comportament, alți Ashpan de eliberat. În decursul vieții, un om cu nivel evolutiv mediu al corpului duh are aproximativ 600 de focare de personalitate, care nu sunt altceva decât emisiile unor ființe Ashpan.

Pentru a exemplifica acest proces, putem lua ca exemplu mânia. La fiecare om, focarul de personalitate specific mâniei s-a format încă din copilărie - poate în momentul în care colegul de joacă și-a însușit fără permisiune jucăria preferată, poate în momentul în care educatoarea l-a pedepsit în mod nedrept sau poate în momentul în care colega pe care o iubea pe ascuns, i-a refuzat plăcerea de mănca împreună o prăjitură. De-a lungul timpului, în urma unor evenimente similare, focarul de personalitate specific mâniei s-a amplificat, astfel că omul în cauză a acumulat o încărcătură energetică remanentă. Astfel, impulsul de a-și lovi semenii, de a sparge un obiect, de a arunca cu o piatră, de a apăsa pe trăgaci a devenit din ce în ce mai puternic.

Firește, într-o primă fază, omul are tendința de a se abține, dar, după o perioadă, dă frâu mâniei sale și nu o mai "controlează". Astfel, poate ajunge la acte comportamentale necugetate. S-ar putea spune că "s-a enervat din senin", că "a avut o zi proastă", că "nu și-a controlat nervii" etc. De fapt, focarele de personalitate responsabile cu mânia - și sunt destul de multe, în funcție de "nuanța" mâniei - s-au activat brusc, iar la nivelul aurei exterioare au apărut culorile întunecate. Omul s-a comportat potrivit impulsurilor sale, pe care nu le-a mai putut struni.

În definitiv, oamenii “calmi” care nu se enervează, nu se mâniează și nu folosesc forța, sunt acei oameni care, de-a lungul vieții, au reușit să-și conștientizeze lipsurile și să elibereze ființele Ashpan, care formau focarele de personalitate. Diferența dintre un om liniștit, lipsit de astfel de impulsuri și unul care nu-și stăpânește “nervii” constă în conștientizarea repetată a unor erori de comportament. Celui impulsiv, comportamentul omului liniștit i se pare “fără nerv”, plat, previzibil, adesea stupid. Cel impulsiv spune despre omul liniștit că nu are “sânge în vene” sau că este “impotent” (ca reacție). De fapt, așa și este, dar ceea ce oferă surplusul de energie celui impulsiv nu este “nervul” sau “sângele din vene”, ci energia emisă de ființa Ashpan - care manifestă focarul de personalitate respectiv. Energia ființei Ashpan conferă omului potența de a se comporta într-un mod impetuos sau impulsiv.

Omul liniștit este lipsit de această energie, astfel că nu are cum să se manifeste precum cel impulsiv. Acesta este, de fapt, factorul decisiv care diferențiază oamenii. Unii oameni sunt liniștiți, aplecați mai mult spre viața meditativă sau spre studiu, aplecați spre îndeplinirea cu strictețe a imperativelor momentului și spre satisfacerea necesităților zilnice, fără a folosi mijloace dure. Ceilalți sunt mereu agitați, tentați mereu să folosească forța, să dea frâu mâniei, sexualității exacerbate, orgoliului și altor caracteristici negative, ca și cum ar avea un surplus de energie pe care nu știu cum să-l consume mai repede. Oamenii din ultima categorie nu reușesc să consume niciodată surplusul de energie.

Pofta vine mâncând, căci între acei oameni și ființele Ashpan se naște o conexiune de tip feedback: ființele Ashpan emit permanent energia lor inepuizabilă, iar focarele de personalitate se supradimensionează. Cu fiecare moment în care omul abuzează de comportamentul negativ,

ființele Ashpan devin și mai puternice, emițând o nouă cantitate de energie. Astfel că omul intră într-un cerc vicios, ce pare a nu se mai sfârși niciodată.

❧ Jocurile morții ❧

Dacă însă, de-a lungul vieții, prin exercitarea liberului arbitru, oamenii perseverează în a nu se comporta în conformitate cu Ordinea cosmosului, lucrurile iau o întorsătură total nefavorabilă.

Făptuind în mod repetat fapte rele, oamenii nu atrag doar particulele din corpurile spirituale risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan, ci și pe “Cei cu ochii negri” (Fiii întunericului: Dree și Lorehh). Dacă oamenii ar atrage doar particulele ființelor Ashpan, lucrurile n-ar fi prea grave. Dar prin comiterea repetată a unor acte comportamentale situate în afara Ordinii cosmice - Firea lucrurilor -, ca sisteme oscilante deschise, oamenii îi atrag pe “Cei cu ochii negri”.

În mod firesc, între oameni și “Cei cu ochii negri” există o incompatibilitate energetică. În consecință, “Cei cu ochii negri” nu pot acționa direct asupra oamenilor. În starea existențială în care se mențin, “Cei cu ochii negri” nu-i pot vedea pe oameni, nu-i pot auzi, nu le pot simți mirosul.

Cu de la sine putere, “Cei cu ochii negri” nu-i pot contacta pe oameni. “Celor cu ochii negri” li se termină “aria de acoperire” când este vorba de oameni. În mod natural, nici oamenii n-ar putea să-i contacteze pe “Cei cu ochii negri”, care sunt “altceva” decât ei. Totuși, oamenii au descoperit, deloc întâmplător, în banca de date a universului, adresa și numărul de telefon al “Celor cu ochii negri” - Fiii întunericului: Dree și Lorehh. Mijlocul prin care “Cei cu ochii negri” pot fi contactați de oameni în mod direct, ca și cum ar fi sunați prin telefonul celular, este făptuirea răului.

La început, oamenii care făptuiesc ceva rău atrag doar particulele corpurilor lipsite de formă ale ființelor Aspan, încercându-se auric negativ cu emisiile lor spirituale. Omul-magnet atrage, la început, pilitura de fier risipită în cosmos, dar imediat după aceea uită că este doar un magnet și se comportă precum pilitura de fier. Treptat, se magnetizează și pilitura de fier, astfel încât nimeni nu mai știe unde se termină magnetul și unde începe pilitura - ambele formează un corp comun.

Mânia, din cazul dezbătut anterior, este doar un focar de personalitate care pune stăpânire pe un om. Omul nu este mânia, omul este doar mânios. El doar se identifică cu mânia. Dacă, de mai multe ori la rând, omul persistă în manifestarea mâniei, atunci mânia devine o a doua natură - de fapt, devine chiar prima natură a omului respectiv. Astfel, acel om ajunge să nu-și mai poată struni puseurile de mânie. Se mâniază din ce în ce mai des până când nu se mai poate controla, iar atunci vede roșu în fața ochilor și nu mai știe ce face. Roșul este, de fapt, culoarea aurică corespondentă mâniei, iar dacă un om ajunge să vadă roșu, înseamnă că întreaga lui aură exterioară are culoarea roșie închisă. Dacă, la început, s-a folosit doar de manifestarea verbală a mâniei, ulterior un om poate ajunge la folosirea forței pentru a arăta cine este mai tare și de partea cui este “dreptatea”.

Tocmai puseul de mânie este mijlocul prin care un om descoperă, în banca de date a universului, numărul de telefon al “Celor cu ochii negri”. Puseul de mânie înseamnă, de asemenea, formarea instantanee a “numărului de telefon” al “Celor cu ochii negri” și stabilirea contactului. Dacă omul nu i-ar fi sunat, “Cei cu ochii negri” n-ar fi știut că acel om există, că are cont în banca de date a universului și număr de telefon personal. Percepând emisia de energie negativă din momentul mâniei, “Cei cu ochii negri” devin dintr-o dată

foarte atenți și localizează omul respectiv. Energia emisă de un om care se înfurie are aceeași frecvență cu energia trupului de formă umanoidă în care se manifestă “Cei cu ochii negri” - Fiii întunericului: Dree și Lorehh. Doar cu câteva secunde înainte de emisia unui sentiment negativ, omul respectiv nu exista pentru “Cei cu ochii negri”. Omul a fost localizat abia după ce a emis sentimentul negativ. În secunda următoare emiterii unui sentiment negativ, “Cei cu ochii negri” se prezintă în trupul lor energetic, la nivelul lumii eterice, alături de omul respectiv.

Evident, în cazul unui singur om se prezintă un singur reprezentat al Celor cu ochii negri: o ființă luciferică, ai cărui ochi negri absorb energia precum găurile negre. Prin repetarea manifestării sentimentului negativ și a erorii de comportament, legătura dintre omul în cauză și reprezentantul “Celor cu ochii negri” se adâncește. Acest fapt se petrece atât în cazul mâniei, cât și în cazul celorlalte sentimente negative sau erori de comportament. Treptat, aura omului începe să semene cu cea a ființei cu ochii negri, care începe o influențare din ce în ce mai accentuată, formându-se o rezonanță specifică.

Contactându-i pe “Cei cu ochii negri”, omul care are un puseu de mânie emite și un semnal energetico-informațional către semenii săi. Oamenii care se aseamănă se adună, iar cei care sunt în disonanță se depărtează. Astfel, oamenii care au caracteristici energetice asemănătoare se adună laolaltă și încearcă să facă ceea ce știu cel mai bine, adică să manifeste aceleași erori de comportament, sub diferite forme, “ajutați” de această dată, în mod subtil, nevăzut, de “Cei cu ochii negri”. Reprezentantul acestora “ajută” oamenii prin inducerea exterioară a unor scenarii existențiale, numite în limbajul Îngerilor Veghetori din lumea eterică “**Jocuri ale Morții**”.

În cadrul “Jocurilor morții”, reprezentații “Celor cu ochii negri” fac în așa fel încât să se întâlnească persoane compatibile auric, care să poată experimenta același tip de caracteristică negativă. Prin asocierile dintre oameni, rezultate în urma scenariilor existențiale induse de reprezentanții “Celor cu ochii negri”, dar bazate pe principiul sintoniei - cine se aseamănă se adună - se pot forma amicitii dubioase, găști de cartier, parteneriate în vederea realizării unor afaceri necurate, în care principala formă de manifestare constă în exacerbarea unor sentimente negative și erori de comportament.

Nu “Cei cu ochii negri” îi determină pe oameni să facă un lucru sau altul. Oamenii înșiși, prin exercitarea dreptului suveran, liberul arbitru, decid ce să facă. Ar fi o naivitate să creadă cineva că “Cei cu ochii negri” ar fi răspunzători pentru ceea ce face un om prin exercitarea liberului arbitru. În lumea materială oamenii decid, oamenii acționează. Nimeni nu se substituie lor - nici Fiii Luminii, nici Fiii întunericului.

La un moment dat, perseverând în făptuirea răului, unora dintre oameni începe să le placă ceea ce fac - să exercite mânia, ura, forța brută, să se simtă “șmecheri” sau “puternici” în fața celor fără apărare, să bată, să fure, să violeze etc. Când unui om **îi place să facă rău altuia** este o catastrofă - este cel mai periculos moment din existența sa.

Când unei ființe umane începe să-i facă plăcere să facă rău semenilor săi, înseamnă că a decăzut din condiția umană: nu mai este om. Este **altceva**. Iar când devine **altceva**, omul în cauză a ieșit din cosmosul oamenilor, pentru a intra în cosmosul **altora**. Când un om devine **altceva**, plăcându-i să facă rău - indiferent sub ce formă -, devine sclavul “Celor cu ochii negri”, care-l vor folosi ca pe un instrument nevrednic, pe care-l vor abandona mai târziu, atunci când serviciul său

nu va mai fi considerat util. Cu timpul, un astfel de om va ajunge să fie posedat în mod direct de Fiii întunericului (Dree și Lorehh), iar actele sale vor fi din ce în ce mai crude.

La fel ca în cazul Fiilor Luminii, care fac oamenilor diverse ceremonii la nivelul lumii eterice, Fiii întunericului - "Cei cu ochii negri" - fac ceremonii oamenilor care le devin sclavi în urma exacerbării unor sentimente negative, în urma repetării unor erori de comportament sau a comiterii unor acte reprobabile. Ceremoniile Fiilor întunericului sunt copii inversate ale ceremoniilor Fiilor Luminii. La aceste ceremonii participă contrapărțile întunecate ale Fiilor Luminii: Îngeri Veghetori, Maeștri, Jokeri (Amăgitori) etc.

Prima ceremonie care se face unui om care a devenit **altceva** este botezul luciferic. Botezul luciferic este copia inversată a botezului care se face de Fiii Luminii. Botezul luciferic se produce în acele momente ale vieții unui om - mai ales în copilărie - în care folosește forța brută și produce vărsare de sânge. De exemplu, botezul luciferic se produce în cazul (considerat banal) în care un copil se bate cu un alt copil, îl învinge și produce vărsare de sânge - de exemplu, când un copil lovește cu pumnul alt copil, iar acestuia îi curge sânge din nas.

În momentul în care produce vărsare de sânge, celui în cauză i se produce o modificare a structurii aurice. Botezul luciferic declanșează intrarea în stare de activitatea a două chakre minore (minichakre), care sunt situate pe aceeași linie cu chakra svadistan, în partea dreaptă, respectiv în partea stângă a acesteia, care încep să emită o culoare întunecată.

Un alt caz este acela în care un om ucide pentru prima oară un animal - chiar și atunci când, din necesitate, taie o găină sau un alt animal. În acel moment se produce activarea petalelor minichakrei svadistan din partea dreaptă. În timpurile mai vechi, strămoșii noștri făceau anumite ritualuri

înaintea vânătorii, înainte uciderii unui animal sau înainte de a începe un război tocmai pentru a preîntâmpina astfel de evenimente nedorite. În cazul unui viol, la făptuitor se produce instantaneu activarea ambelor minichakre svadistan. Același lucru se întâmplă în momentul în care omul provoacă distrugerea unei păduri sau a unei porțiuni din natură, prin incendiere sau prin alte mijloace.

Ori de câte ori un om făptuiește ceva rău, se depărtează de Ordinea cosmică și de Fiii Luminii - se depărtează de Dumnezeu. Totodată, intră sub influența Fiilor întunericului, devenind un sclav care-și oferă altora, pentru nimic, ceea ce are mai prețios - sufletul. Cel mai periculos fenomen este însă aderarea conștientă - prin ritualuri - la elementul luciferic. Acest fenomen se produce în cazul în care un om se dezice în mod conștient, cu bună știință, de Iisus Hristos.

Prin aderarea conștientă la elementul luciferic, toate funcțiunile îndeplinite de Fiii Luminii cu privire la omul respectiv - Îngeri Veghetori, Îngeri Păzitori, spirite ale naturii - sunt preluate de contrapărțile lor luciferice. Din acel moment, omul în cauză va rămâne sub influența ființelor luciferice, devenind, în cele din urmă, posedat. La această categorie de oameni, cu timpul, chakra orgoliului va deveni punctul de interferență al Fiilor întunericului.

Dacă, prin chakra iubirii, Dumnezeu Tatăl se unește cu Fiul Său, Iisus Hristos, prin chakra orgoliului omul se unește cu Lucifer. Sufletul acelui om este ca și desprins de Dumnezeu Tatăl, fără a fi însă abandonat de Iisus Hristos. Nici în acest caz, Iisus Hristos nu-și ia darurile înapoi, adică nu-și întrerupe legătura cu chakra iubirii

Ființele din lumea eterică afirmă că, în momentul în care vor exista suficient de mulți oameni cu chakra orgoliului activată, va fi posibilă apariția în lumea materială a mesagerului lui Lucifer sau chiar a lui Lucifer în persoană.

SOMNUL ȘI VISELE

☞ Tipuri de vise ☞

Pentru ca omul să devină o **Cruce de om** - un om centrat în Firea lucrurilor - trebuie să se comporte în conformitate cu Legile Divine atât în stare de veghe, cât și în stare de somn.

Existența omului în lumea materială este împărțită în două: de-o parte existența în stare de veghe, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței diurne, iar de celaltă parte existența în stare de somn, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței de vis.

Deși, astăzi, se cunosc prea puține aspecte cu privire la trăirile omului în stare de somn, nu înseamnă că această parte a existenței omului nu prezintă importanță. Dimpotrivă, existența noctură a omului este la fel de importantă ca și cea diurnă. Dar, pentru a pătrunde în fenomenologia somnului și a dezvălui o importantă parte a existenței în lumea materială, trebuie făcută o scurtă recapitulare a alcătuirii ființei omenești.

În decursul existenței încarnate, în afara spiritului, ființa omului este alcătuită din patru corpuri de formă umanoidă: corpul duh, corpul sufletului, corpul eteric și, firește, trupul material. Fiecare dintre ele există în palierul cuantic propriu: spiritul în palierul cuantic primordial, corpul

duh în palierul cuantic al lumii duhurilor, sufletul în palierul cuantic al sufletului, corpul eteric în palierul cuantic eteric, iar corpul material în palierul cuantic al lumii materiale.

Dintre cele patru corpuri, doar sufletul are un palier cuantic individual (personal). Fiecare suflet are un palier cuantic personal, ca un fel de “felie” de spațiu-timp, care nu intră în conexiune cu palierele cuantice ale celorlalți oameni. Celelalte paliere cuantice - al spiritului, al corpului duh și al corpului eteric - sunt comune tuturor oamenilor.

În cazul (teoretic) în care fiecare dintre corpurile aurice menționate ar deveni subit conștiente, ar putea observa palierul cuantic corespunzător: spiritul ar percepe palierul cuantic primordial, corpul duh ar percepe lumea duhurilor - de fapt, ar percepe subpalierul de unde a provenit înainte de a se întrupa -, sufletul ar percepe palierul cuantic propriu, iar corpul eteric ar percepe palierul eteric. Fiecare dintre aceste corpuri (inclusiv corpul material) are un nucleu distinct de conștiință și de conștientă. Astfel, omul este format din patru nuclee. Firește, când este conștient de lumea materială, omul are ca nucleu specific eul trupesc, ego-ul, prin intermediul căruia devine conștient de mediu - așa numita **stare de veghe**. În starea de veghe, omul are un anumit nivel de conștiință și de conștientă.

Starea de veghe nu este conferită doar de ceea ce se află la nivelul trupului material, ci și de celelalte componente aurice. Un rol deosebit în funcționarea trupului și în menținerea stării de veghe îl au atât chakrele situate la nivelul corpului eteric, cât și contrapărțile lor situate la nivelul corpului sufletului și, implicit, chakrele-atribut de la nivelul corpului duh.

La nivelul corpului eteric, de-a lungul canalului Sushumna, sunt situate șapte chakre principale: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara. În

afara celor șapte chakre principale, la stânga și la dreapta canalului Sushumna, în dreptul mameloanelor, există alte două chakre importante: în dreptul inimii există chakra iubirii, chakra lui Iisus Hristos, denumită **shainiah** de ființele din lumea eterică, iar în dreptul mamelonului drept există chakra orgoliului - chakra lui Lucifer. Astfel, privit din față, ființa omului se prezintă ca o cruce luminosă, a cărei bară verticală este formată din canalul Sushumna, de-a lungul căruia sunt situate chakrele principale. Bara orizontală este formată din linia imaginară ce unește cele două chakre situate în dreptul mameloanelor. Aceasta este **Crucea Vieții**, pe care se răstingnește omul de-a lungul existenței întrupate pentru a deveni un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea - pentru a deveni o **Cruce de om**.

În afara celor nouă chakre menționate (șapte situate de-a lungul canalului Sushumna și două situate în dreptul mameloanelor), mai există încă șase, despre care, astăzi, se cunosc destul de puține lucruri. Trei dintre ele sunt situate deasupra capului, ceva mai sus de chakra sahasrara, iar celelalte trei sunt situate sub tălpile picioarelor.

Cele trei chakre de deasupra capului seamănă destul de puțin cu chakrele situate de-a lungul Sushumnei. Ele au aspectul unor steluțe strălucitoare, fiind lipsite de petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule. Dispunerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt mai apropiate de cap și sunt mai palide, la alți oameni sunt mai depărtate de cap și sunt mai strălucitoare.

Chakrele de deasupra capului sunt situate pe linia divină. Prima chakră este situată la aproximativ cinci-zece centimetri de sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este **Poarta sufletului**. A doua chakră, situată la cincisprezece centimetri de creștetul capului, este **Poarta**

duhului (a corpului duh), iar a treia chakră este situată la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri de creștetul capului. Numele ei este **Poarta spiritului**.

În afara celor trei chakre situate deasupra capului, mai există încă trei chakre situate sub tălpile picioarelor. În stadiul evolutiv actual, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpile picioarelor. Numele ei este **Poarta Pământului**. Chakra Poarta Pământului are un rol foarte important în ceea ce privește eliminarea toxinelor aurice din organism. Prin această chakră sunt eliminate toxinele aurice rezultate în urma actelor comportamentale defectuoase.

Cele trei chakre situate deasupra capului - Poarta sufletului, Poarta duhului și Poarta spiritului - au o importanță deosebită în ceea ce privește somnul și visele. Ele corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurice: sufletul, corpul duh și spiritul. Cele trei chakre de deasupra capului funcționează ca niște porți, care fac legătura, în timpul somnului, dintre structurile aurice menționate și palierele cuantice corespunzătoare.

În momentul în care trupul material adoarme, iar conștiința stării de veghe dispare, corpul eteric, sufletul (corpul sufletului), corpul duh și spiritul își modifică poziția în raport cu acesta. Imediat după ce focarul de personalitate specific stării de veghe încetează să-și mai facă simțită prezența, omul începe să viseze. În mare, visele pot fi clasificate în funcție de structura aurică care le generează.

Primul tip de vise se referă la activității trupului material, fiind generate de nucleul de conștiință specific acestuia. Al doilea tip de vise se referă la activitatea corpului eteric. Următoarele două tipuri de vise se referă la activitatea corpului sufletului. În timpul somnului, corpul sufletului se manifestă în două feluri distincte. Primul fel presupune

manifestarea autonomă a corpului sufletului în palierul cuantic personal. Activitatea autonomă a corpului sufletului în palierul cuantic personal generează al treilea tip de vise. În schimb, al patrulea tip de vise presupune manifestarea corpului sufletului în afara planului său cuantic individual. Al cincelea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului duh. În fine, al șaselea tip de vise poate fi raportat la activitatea spiritului.

*Primul tip de vise se derulează în fază incipientă a somnului, imediat după adormire și se succede, ciclic, de mai multe ori de-a lungul somnului. În opt ore de somn, omul poate avea aproximativ zece reprize de astfel de vise. Acest tip de vise durează foarte puțin timp - câteva minute. În toate aceste vise, omul are mișcări rapide ale globilor oculari - REM: *rapid eyes movement*. Acesta este tipul de vis care reflectă experiențele desfășurate de om în stare de veghe. Visele de acest tip au un anumit simbolism, în funcție de experiențele personale ale omului. În general, visele de acest tip pot fi raportate la experiențele trăite de om în ultimele trei zile. De cele mai multe ori, acest tip de vise reflectă relațiile sociale ale celui ce visează, fiind efectul nedreptăților suferite sau al frustrărilor acumulate. Omul se poate visa în diferite ipostaze legate de existența cotidiană: continuă să îndeplinească o anumită activitate începută în stare de veghe, se întâlnește cu un prieten sau cu o cunoștință, continuă o ceartă etc.*

În toate visele de acest tip, subiectul principal este trupul material și activitățile motorii pe care le desfășoară în timpul stării de veghe. Într-un fel, se poate spune că visele de acest tip reflectă activitățile ființei umane din stare de veghe, percepute prin intermediul acțiunilor motorii ale trupului material. Astfel, dacă în ziua anterioară visului, omul în cauză s-a certat cu o persoană oarecare, poate visa acea

ceartă din perspectiva activităților motorii și a tensiunilor musculare acumulate, iar nu din perspectiva morală sau socială. Tensiunile rezultate în urma activităților motorii intense din perioada conflictului sunt înmagazinate energetico-informațional prin refulare, iar visul nu face altceva decât să le defuleze prin intermediul unui simbolism personal. Acest simbolism este generat doar de experiențele personale, astfel încât doar omul în cauză la poate descrie în urma unei analize atente.

Din acest punct de vedere, se poate spune că acele cărți de vise care încearcă să interpreteze visele printr-o generalizare excesivă sunt destul de departe de adevăr. Există, într-adevăr, anumite constante cu caracter general, dar nu trebuie exagerat. Constantele provin din faptul că experiențele oamenilor sunt, în mare, aceleași. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că fiecare om este unic; chiar dacă, în lumea fizică, oamenii au experiențe relativ asemănătoare, fiecare le receptează în modul său specific. Oamenii nu sunt mașini, fiecare om receptează în felul său o anumită experiență.

Al doilea tip de vise depășește nivelul trupului material și al activității motorii, raportându-se la activitatea corpului eteric. Datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, conștiința și conștiența omului din starea de veghe nu se mută la nivelul corpului eteric, visele din această categorie sunt ca și inexistente. În cazul în care ar avea astfel de vise, oamenii ar trebui să viseze, chiar și distorsionat, decoruri și ființe din lumea eterică. Actualmente, doar clarvăzătorii pot avea astfel de vise.

Imediat după adormire, oamenii au o perioadă scurtă de întunecare - de negură. Această perioadă de întunecare se manifestă datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, corpul eteric nu este suficient de matur pentru a reține

imagini din lumea eterică. În viitor, atunci când corpul eteric va fi ceva mai dezvoltat, în conștiința oamenilor se vor derula cu mare rapiditate imagini ale lumii eterice - flashuri cognitive, care pot fi denumite imagini hipnagogice. În prezent, prea puțini oameni percep, imediat după adormire, flashuri scurte ce conțin imagini ale lumii eterice. Acești oameni, datorită maturității sporite a corpului eteric, pot fi considerați potențiali clarvăzători. Imaginile hipnagogice percepute în acest mod nu pot fi interpretate prin intermediul conștiinței de veghe, datorită unei cenzuri specifice eului trupesc. Eul trupesc nu le înțelege, iar ceea ce nu poate fi înțeles este generator de spaimă și, prin urmare, respins.

Următoarele două tipuri de vise au ca substrat de manifestare corpul sufletului. Imediat după ce conștiința de veghe încetează să funcționeze, iar omul adoarme, corpul sufletului iese din amorțire și începe să se manifeste autonom. În timpul somnului, corpul sufletului se poate manifesta în două modalități distincte. Prima modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în palierul său cuantic individual. Această activitate a corpului sufletesc generează al treilea tip de vise. A doua modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în afara planului său cuantic individual, ceea ce generează al patrulea tip de vise.

Al cincelea tip de vise se produce doar în cazul în care intră în activitate corpul duh. În timpul stării de veghe, corpul duh al omului doarme. El ține ochii închiși, semn că este cufundat într-o dulce somnolență. Corpul duh nu se trezește decât scurte momente în timpul somnului profund.

În momentul în care se trezește, corpul duh este aspirat foarte rapid, ca un fum de țigară, prin a doua chakră-steluță, care este situată deasupra creștetului omului - **Poarta duhului**. Poarta duhului este manifestarea Îngerului Veghetor de corp duh. Acesta se manifestă în a doua ipostază

a sa - ca energie. Dincolo de Poarta Duhului, omul este așteptat chiar de Îngerul Veghetor de corp duh. Imediat ce trece prin chakra Poarta duhului, omul pătrunde în lumea duhurilor (astrală), unde se poate întâlni cu rude defuncte sau cu ființe pe care nu le cunoaște din existența trupească.

Reîntoarcerea din lumea duhurilor se face tot sub supravegherea Îngerului Veghetor de corp duh. Omul poate păstra o amintire a trăirilor din lumea duhurilor deoarece conștiința de veghe le preia, prin inducție, imediat după reîntoarcerea corpului duh. Ca regulă generală, fiind filtrate prin intermediul conștiinței de veghe, aceste amintiri sunt distorsionate. Rezultatul este al cincelea tip de vise.

De cele mai multe ori, în astfel de vise, omul se vede pe sine gol pușcă - de unde provine un sentiment acut de rușine. Omul are și de ce să-i fie rușine. Sentimentul de rușine provine din faptului că, în lumea duhurilor, omul nu poate ascunde nimic: este gol pușcă. Ceea ce este omul în interior nu se poate ascunde; toate erorile de comportament lasă urme adânci la nivelul structurii aurice.

În fine, al șaselea tip de vis se produce în momentul în care spiritul însuși pleacă prin **Poarta spiritului**, a treia chakră situată la aproximativ 25 centimetri de creștetul capului. Stăpânii Porții spiritului sunt Îngerii Păzitori (care nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori). A treia chakră de deasupra capului este așadar manifestarea lipsită de formă umanoidă a Îngerilor Păzitori. După ce trece prin Poarta spiritului, omul este așteptat de Îngerii Păzitori și condus chiar în fața lui Dumnezeu Tatăl. Dacă, în cazurile anterioare, oamenii vizitau Creația - lumea sufletelor sau lumea duhurilor -, prin a treia poartă oamenii se regăsesc în fața Creatorului.

Fiecare dintre cele șase tipuri de vise poate fi caracterizat printr-un anumit tip de mișcări ale globilor

oculari - denumite în ziua de astăzi REM (*rapid eyes movement*). În primul tip de vise - visele ce reflectă activitățile motorii din stare de veghe -, omul are mișcări ale globilor oculari. Primul tip de vise se derulează ciclic, de mai multe ori de-a lungul unui ciclu de somn; în opt ore de somn, oamenii au aproximativ zece reprize de vise din primul tip. Aceste vise durează doar câteva minute - maxim zece minute. Amintirea lor este destul de clară, mai ales dacă omul în cauză se trezește imediat după ce a visat și nu deschide brusc ochii. Lumina are rol inhibitor în ceea ce privește amintirea unor vise. În al doilea tip de vise - visele ce reflectă activitatea corpului eteric -, pot să apară uneori imagini hipnagogice: evenimente, ființe sau decoruri ale lumii eterice. Imaginile hipnagogice se derulează foarte repede și sunt haotice, fără legătură unele cu altele, iar mișcările globilor oculari sunt rapide. În al treilea și al patrulea tip de vise mișcările globilor oculari încetează aproape total.

În momentul în care corpul sufletului devine autonom și pătrunde în palierul cuantic personal, fizionomia celui care doarme se modifică. După ce încetează mișcările globilor oculari (REM), chipul omului pare umbrat de o nuanță de stupefacție. În această fază, chipul omului dobândește o expresie fizionomică "tâmpă" datorită faptului că eul trupesc nu prea înțelege ce se întâmplă. Faptul că ceva din ființa omului dispare brusc, depășește capacitatea de înțelegere specifică eului trupesc. Imediat după ce senzația de stupefacție este depășită, expresia fizionomică a celui care doarme este de încruntare - eul trupesc este convins că se petrece ceva situat dincolo de puterile sale; ceva ce nu poate controla.

La reîntoarcerea corpului sufletului, chipul celui care doarme își modifică iarăși expresia. Astfel, după stupefacție

și încruntare, survine a treia expresie fizionomică importantă: expresia de a se apăra sau de a răspunde la reproșuri. Această expresie este identică cu cea a unui om aflat în stare de veghe, care se apără de acuzațiile ce i se aduc. De fapt, întors din lumea sa, corpul sufletului aduce diferite acuzații eului trupesc. Evident, de această dată, răspunsurile la reproșuri sunt cam formale, datorită faptului că sufletul a înțeles că a greșit în existența trupească și comunică acest fapt eului trupesc, care se apără. De aici rezultă o expresie fizionomică specifică: chipul celui care doarme pare a se apăra, fără a scoate vreun cuvânt, de acuzațiile ce i se aduc. Uneori, cel care doarme poate vorbi în somn, dar, în acest caz, răspunsurile sale sunt neinteligibile.

Totuși, amintirile a ceea ce a viețuit corpul sufletului în palierul cuantic personal nu sunt transmise prea clar conștiinței de veghe, care nu poate reține decât răspunsurile pe care le-a dat pentru a se apăra de acuzațiile că nu a respectat legile cosmice. Astfel că visele rezultate în urma aventurilor nocturne ale corpului sufletului în propriul său palier cuantic sunt adesea neclare. Corpul sufletului nu stă în palierul său cuantic mai mult de un minut în fiecare noapte.

Al cincelea tip de vise este generat de pătrunderea corpului duh în palierul său cuantic. În momentul în care corpul duh părăsește palierul cuantic material pentru a pătrunde prin Poarta duhului, expresia fizionomică a celui care doarme suferă o transformare radicală: ochii devin fișți, dați peste cap, centrați între sprâncene. Expresia fizionomică nu mai reflectă încrâncenare, stupefacție sau încruntare, ci inocență. Acesta este singurul moment în care chipul unui om care doarme se destinde - uneori este zâmbitor. Cu limitările de rigoare, același fenomen se produce la moarte. Corpul duh pătrunde în lumea duhurilor - în lumea astrală -

cel puțin o dată pe noapte. De multe ori, corpul duh poate pătrunde chiar de trei sau patru ori pe noapte în lumea sa. Cumulat, de-a lungul unei nopți de somn, corpul duh poate să stea chiar și 30 de minute în lumea duhurilor.

În fine, al șaselea tip de vise poate fi caracterizat prin absența totală a oricărei activități: nu există mișcări ale globilor oculari, nu există amintiri, chiar și vagi. Normal, în momentul în care spiritul pleacă prin Poarta spiritului, omul nu mai visează deloc - acesta este **somnul fără vise**.

Și spiritul poate pătrunde în lumea sa de mai multe ori pe noapte. Cumulat, spiritul poate sta în lumea sa între un sfert de oră și o jumătate de oră, în fiecare noapte.

☞ **Palierul cuantic al sufletului** ☜

Fiecare suflet omenesc este unic, astfel încât el are un palier cuantic personal în care poate pătrunde în timpul somnului. Nici un alt om nu poate pătrunde în acest palier cuantic personal. Dintre ființele îngerești veghetoare, nu poate pătrunde în acest palier cuantic decât Îngerul Veghetor de suflet al omului respectiv.

Rolul Îngerilor Veghetori personali este esențial de-a lungul vieții întrupate. Îngerii Veghetori sunt ființele îngerești cele mai apropiate de oameni - atât la propriu, cât și la figurat. În organigrama Fiilor Luminii, Îngerii Veghetori sunt subordonați, pe linie ierarhică, Îngerului Morții. Firește, rolul Îngerilor Veghetori nu este legat în exclusivitate de moarte, ci, în primul rând, de viață.

Fiecare om are trei Îngeri Veghetori: un Înger Veghetor de corp duh, un Înger Veghetor de suflet și un Înger Veghetor de spirit. Îngerul Veghetor de corp duh se îngrijește de buna funcționare a corpului duh, cel de suflet se îngrijește de buna funcționare a corpului sufletului, iar

Îngerul Veghetor de spirit se îngrijește, evident, de spiritul omului. De-a lungul întregii existențe întrupate, în funcție de împrejurări, Îngerii Veghetori reglează funcționarea structurilor aurice ale omului - spiritul, corpul duh și corpul sufletului. Rolul lor este extrem de important, mai ales în condițiile în care, datorită activităților total neinspirate ale oamenilor în lumea materială, apar tot timpul disfuncționalități aurice. De asemenea, Îngerii Veghetori au un rol deosebit în timpul somnului, în condițiile în care structurile aurice ale omului funcționează diferit față de starea diurnă. În timpul somnului, Îngerul Veghetor de suflet ajută omul să pătrundă în palierul sufletului, iar cel de corp duh ajută omul să pătrundă în palierul corpurilor duh.

În actualul stadiu evolutiv, dată fiind imaturitatea sufletului, un om poate sta în palierul cuantic sufletesc personal cel mult un minut pe noapte. De regulă, stă în jur de 30 de secunde. În acel minut important petrecut în timpul somnului, la nivelul corpului sufletului se produc mai multe fenomene energetice importante. În doar câteva secunde, corpului sufletului își pierde forma umanoidă și pare a se disipa energetic în palierul său cuantic care are forma unei felii de spațiu. Este ca și cum atomii energetici din care este alcătuit corpul sufletului se disipează în palierul său cuantic personal, precum un gaz într-o încăpere.

Spațial, palierul cuantic al sufletului are forma unui cilindru ce învăluie structura aurică a omului. În interiorul planului său cuantic, corpul sufletului plutește precum un pește într-un acvariu cilindric. Firește, aici este vorba despre spațiu doar în sens kantian - ca formă umană de reprezentare.

Însă pentru sufletul care pătrunde conștient în palierul său personal, perspectiva se modifică în mod esențial. Atunci când pătrunde în palierul sufletesc personal, omul are senzația că pătrunde într-o lume infinită. Această lume este,

într-adevăr, infinită pentru fiecare ființă umană, deși, paradoxal, are doar dimensiunile specificate anterior. Deși pare mic, palierul cuantic sufletesc este infinit ca profunzime cuantică. Pentru om, este ca și cum ar pătrunde corporal în nucleul unui atom. Deși s-ar aștepta să intre într-un spațiu îngust, are uriașa surpriză să pătrundă în interiorul unui imens sistem solar, în care se simte, el însuși, ca un atom.

Totuși, chiar dacă, din punct de vedere energetic, corpul sufletului se disipează în palierul cuantic sufletesc, omul se vede pe sine tot în formă umanoidă, la fel cum se vede în palierul material.

Trăirile unui om care se manifestă în interiorul palierului cuantic sufletesc, în acel minut din timpul somnului, sunt extrem de importante și par să fie foarte depărtate de experiențele din stare de veghe. De altfel, în momentul în care pătrunde în palierul cuantic sufletesc, omul are impresia că nu mai există o altă lume. Și nici nu este de mirare, întrucât omul pătrunde chiar în **regatului viselor**.

La trecerea din palierul cuantic material în palierul cuantic sufletesc, trăirile și experiențele sunt diferite, de la om la om. Trecerea se realizează printr-o cale specifică fiecărui om în parte. La unii oameni, trecerea dintr-un palier cuantic în altul se face pe o scară, la alții pe un podeț. Sunt oameni la care trecerea se realizează în urma traversării unui drum, a unui lan, a unui câmp de flori sau a unei ape.

Calea ce face joncțiunea între palierile cuantice poate fi regăsită de orice om doar pe baza unui sunet. Există un sunet anumit, asemănător cu un sunet prelung de tropetă, specific fiecărui om în parte, pe baza căruia poate descoperi calea ce duce în palierul cuantic sufletesc - în regatul viselor. Dacă n-ar exista acel sunet, omul n-ar putea pătrunde în palierul cuantic al sufletului. Ghidându-se după sunet, de-a lungul acestui traseu, omul este însoțit de Îngerul Veghetor

de suflet. El stă tot timpul în partea stângă a omului. Îngerul Veghetor de suflet îl ține pe om de mână, sfătuindu-l permanent. Acesta este singurul moment în care omul cunoaște numele real al Îngerului Veghetor de suflet. De asemenea, omul își cunoaște numele personal de suflet.

Pe calea ce duce în palierul cuantic sufletesc - care poate fi orice: un lan, o pădurice de brazi, un podeț, un pâraiaș, o scară etc - omul este întâmpinat de alte trei ființe îngerești, pe care le putem numi în felul următor: **Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină**. Cele trei ființe îngerești stau permanent în partea dreaptă a omului, în timp ce, precum a fost menționat, Îngerul Veghetor de suflet stă în partea stângă. Cele trei ființe îngerești au fizionomii și vestimentații specifice.

Ca poziție ierarhică, **Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină** sunt situate pe treapta ierarhică a Îngerilor Păzitori, au ochii lipsiți de iris, dar de culoarea focului. Cele trei ființe îngerești se îngrijesc doar de omul respectiv, la fel ca și Îngerul Veghetor de suflet. Dar, spre deosebire de Îngerul Veghetor de suflet, care se schimbă de la o încarnare la alta, cele trei ființe îngerești vor rămâne cu omul respectiv până la sfârșitul veacurilor. Ele nu se schimbă niciodată, rămânând permanent în palierul cuantic sufletesc personal al omului.

Entitatea-sunet are în mână o trâmbiță din care sună neîncetat; ea este cea care emite acel sunet prelung, cu ajutorul căruia omul poate descoperi, în fiecare noapte, timp de un minut, calea spre palierul cuantic sufletesc, care este regatul viselor sale.

Entitatea-miros poartă mereu un steag, pe care, cu litere de foc, este scris numele de suflet al omului în cauză. Acest nume nu se modifică niciodată, tot astfel cum, de-a lungul unei vieți, nu se modifică amprentele digitale. Pe

steag sunt scrise două cuvinte în limba folosită de ființele lumii eterice. Primul cuvânt este numele de suflet al omului, iar al doilea este termenul de „Preot al lui Dumnezeu”. Omul - fiecare om în parte - este un Preot în devenire al lui Dumnezeu. În concluzie, pe steagul ținut de Entitatea-miros, este scris numele de suflet al omului și caracteristica sa principală: „Preot al lui Dumnezeu”.

A treia ființă îngerească este **Entitatea-lumină**. Ea ține în mână o mică pernă luminoasă pe care stau, frumos împăturite, o robă argintie, o pereche de încălțări, o diademă și un inel. Ceea ce este ciudat - dacă, într-adevăr, mai poate fi ceva ciudat în „regatul visului” - este faptul că perna stă suspendată în aer - levitează - la aproximativ douăzeci de centimetri de palmele ființei îngerești, iar roba, încălțărilor, diadema și inelul levitează la douăzeci de centimetri deasupra pernei. Roba, încălțărilor, diadema și inelul pe lângă care trece omul, timp de un minut în timpul somnului, în fiecare nopate, sunt darul lui Dumnezeu. Ele vor fi ale omului doar în cazul în care va deveni o **Cruce de om** - un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea. Devenind o **Cruce de om**, ființa umană își va atinge menirea: va deveni “Preot al lui Dumnezeu” și va lua în stăpânire noul său cosmos personal - care este palierul cuantic al sufletului.

În viitor, cosmosul va fi format dintr-o infinitate de cosmosuri particulare - de paliere cuantice “paralele”. Fiecare cosmos va fi creat și condus de un om devenit “Preot al lui Dumnezeu”. Acesta a fost, de altfel, scopul inițial al lui Dumnezeu: apariția unor ființe, create după Chipul și Asemănarea Sa, care să devină Preoți ai Săi.

Oamenii au avut posibilitatea să devină foarte rapid Preoți ai lui Dumnezeu și să-și creeze propriile lor cosmosuri personale, dar, din păcate, au eșuat încă de la început. Primul

om care a eșuat a fost Shantiah (Adam primordial). Tot ce s-a întâmplat de la răzvrătirea lui Shantiah - și, implicit, a lui Hallshithan și a lui Lucifer - reprezintă doar o perturbare nefericită de la scopul fundamental al lui Dumnezeu.

Cândva, într-un viitor încă îndepărtat, după ce va fi reparată această perturbare nefericită, oamenii vor putea deveni “Preoți ai lui Dumnezeu”. În calitate de “Preoți ai lui Dumnezeu”, oamenii vor îndeplini, în cosmosul propriu (palierul cuantic sufletesc), aceleași funcțiuni pe care le are Dumnezeu la nivelul cosmosului integral.

La rândul lor, cele trei entități îngerești - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini cele trei funcțiuni, care sunt atributele fundamentale ale lui Dumnezeu: Puterea, Forța (Împărăția) și Slava.

La începutul formării actualului cosmos, Dumnezeu a delegat trei înalte ființe îngerești pentru a-I manifesta atributele. În primul ciclu al cosmosului, înainte de răzvrătirea îngerilor, cele trei funcțiuni cosmice au fost îndeplinite de Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail și Ethathan-Lux (care după răzvrătire a devenit Lucifer). Îngerul Gabriel este Puterea lui Dumnezeu; totodată, el este Trimisul, Mesagerul sau Vocea lui Dumnezeu cel viu. La rândul său, Îngerul Mihail este Forța lui Dumnezeu - Păzitorul Împărăției lui Dumnezeu (Forța care menține Împărăția).

Deși în limbajul cotidian pot fi sinonime, *puterea* și *forța* desemnează atribute diferite. Dacă ar fi să ne raportăm la ceea ce există în lumea materială, putem compara atributul de putere cu puterea politică într-un stat, iar atributul forță cu ceea ce se înțelege prin forțele armate sau forțele de ordine. Forțele armate sunt subordonate puterii politice.

În fine a treia funcție cosmică, ce corespunde Luminii lui Dumnezeu sau Slavei lui Dumnezeu, a fost îndeplinită inițial de Ethathan-Lux, care a fost Primul Ocrotitor. După

răzvrătirea împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, Etathan-Lux și-a pierdut toate atributele, iar funcțiile sale au fost preluate de Îngerul Gabriel.

În viitor, după modelul cosmosului actual, în palierul cuantic sufletesc al fiecărui om, cele trei entități îngerești - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini aceleași funcții ca și cele trei ființe îngerești menționate: Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail și Etathan-Lux. Puterea, Forța și Slava corespund Sunetului, Mirosului și Luminii, sau, dintr-un alt punct de vedere, Focului, Apei și Aerului (Aerul este un amestec între Foc și Apă).

Până când va fi reparată această perturbare în care ne aflăm actualmente cu toții, cele trei ființe îngerești care-l întâmpină pe om pe calea ce duce spre palierul cuantic al sufletului sunt în așteptare. Ele vor deveni active doar în momentul în care omul va deveni o **Cruce de om**, iar sufletul său (corpul sufletului) va lumina cu de la sine putere și va fi viu. Sau, pentru a folosi o expresie străveche, va fi “viu de nemurire” și va deveni Preot al lui Dumnezeu.

Actualmente, în acel minut crucial al somnului, omul pătrunde în palierul cuantic sufletesc personal doar ținut de mână de către Îngerul Veghetor de suflet, ca un țănc neajutorat.

Tot ce există în palierul cuantic al sufletului este creația exclusivă a omului. Omul însuși și-a construit decorul în care pătrunde. Dacă omului îi plac florile în timpul stării de veghe, va avea în palierul cuantic sufletesc o abundență de flori. Dacă îi plac munții, va avea un decor de munți, dacă îi place marea va avea decor de mare. Dacă îi plac pisicile, va avea pisici în lumea sa, dacă îi plac câinii, va avea parte de câini, dacă îi plac caii va avea parte de ei și așa mai departe. Toate aceste elemente sunt tot atât de reale în palierul cuantic sufletesc, precum sunt cele din palierul

material. Omul creează mediul din palierul cuantic sufletesc prin intermediul vocii. Sfătuitor este Îngerul Veghetor de suflet. La sfatul Îngerului Veghetor, omul poate crea în acest mediu ceea ce îi place și ceea ce iubește în lumea materială. Creația omului se poate realiza doar prin intermediul unor formule-tip. Orice formulă-tip, care are caracteristicile unei porunci, începe prin expresia: **“Eu îți spun”**.

Dacă, în stare de veghe, omul aduce stricăciuni unor elemente din mediul natural, atunci, în palierul cuantic al sufletului va fi văduvit de existența lor. Dacă incendiază în lumea materială o porțiune de pădure, omul va avea o porțiune incendiată de pădure și în palierul cuantic sufletesc. Dacă ucide un animal în lumea materială, omul va avea un hoit de animal și în palierul cuantic sufletesc, chiar dacă are “brevet” de vânător. În funcție de faptele sale, în mediul planului cuantic sufletesc, omul poate descoperi copaci retezați, hoituri de animale, porțiuni incendiate, clădiri distruse, obiecte sfărâmate etc.

În toate aceste cazuri, omul este obligat să restaureze ceea ce a distrus. Formula prin care, la îndemnul Îngerului Veghetor de suflet, un om poate restaura ceea ce a distrus, este aceeași: **“Eu îți spun ție: crești; sau scoală-te; sau vindecă-te”**. Această formulă nu are însă nici un efect dacă, în palierul cuantic sufletesc, omul nu se căiește și nu plânge, în așa fel încât lacrimile sale să atingă solul. Lacrima, în limbajul îngeresc, este **“strigătul durerilor toate”**.

Este însă foarte important de remarcat faptul că, deși sufletul unui om este nou în fiecare întrupare, palierul cuantic sufletesc transcende existențele din lumea materială. În actualul stadiu evolutiv, sufletul se naște o dată cu prima respirație în lumea materială și dispare la scurt timp după moarte (când este absorbit în corpul duh), dar palierul său cuantic rămâne. Astfel, omul păstrează același palier cuantic

sufletesc pe care-l îmbogățește în fiecare încarnare. De aceea, în palierul cuantic sufletesc există elemente de mediu pe care omul le-a creat în existențele anterioare. Omul nu le poate distruge, dar le poate aduce îmbunătățiri. După moarte, dispărând sufletul - inclusiv corpul sufletesc -, omul nu mai poate pătrunde în palierul său cuantic sufletesc. O poate face, desigur, în următoarea existență întrupată, când, din nou, îl așteaptă, răbdătoare, **Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină.**

În palierul cuantic sufletesc omul se confruntă cu propriile sale fapte din timpul stării de veghe. Omul se confruntă cu **imaginile** sale, care îi fac ceea ce a făcut el altora. Unele imagini sunt urâte, altele sunt grotești, altele pot fi tragi-comice. Astfel, în timpul perioadei petrecută în palierul cuantic sufletesc, omul primește ceea ce a făcut altora și învață că nu trebuie să se mai comporte urât sau nedrept față de semenii săi. Acesta este și motivul pentru care, după o noapte de somn, oamenii se trezesc mult mai împăciuitori și mai dornici de fapte bune.

Deși, după timpul din lumea materială pare să treacă doar un minut, atunci când se află în palierul cuantic al sufletului, omul are senzația că trec ani îndelungați. Doar astfel omul poate învăța din erorile sale. La sfârșitul perioadei, corpul sufletului se retrage din palierul său cuantic personal, își recapătă forma umanoidă și recade într-o stare de somnolență, în care prelucrează informațiile acumulate.

✻ Palierul Sufletului lui Hristos ✻

A doua modalitate de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului este cea în care se manifestă în afara planului său cuantic. Activitatea corpului sufletului în afara planului său cuantic generează al patrulea tip de vise.

Acest fenomen se produce destul de rar - cam o dată pe lună, în funcție de nivelul evolutiv al fiecăruia. La unii oameni acest fenomen se produce mult mai rar: o dată pe an sau o dată la mai mulți ani. El se produce în momentul în care corpul sufletului se condensează - ca un abur diafan asemănător fumului de țigară - și se separă de trupul material. După ce se separă de trupul material, în scurt timp corpul sufletului este aspirat, ca un abur fin, prin prima chakră situată deasupra capului omului care doarme: chakra denumită **Poarta sufletului**.

În momentul în care este aspirat prin chakra **Poarta sufletului**, corpul sufletului dispăre din palierul material pentru a pătrunde în altul. Chakra Poarta sufletului este manifestarea directă a Îngerului Veghetor de suflet. Ființele din lumea eterică afirmă că Poarta sufletului este chiar Îngerul Veghetor de suflet în ipostaza sa lipsită de formă umanoidă.

Trebuie reiterat că o ființă îngerească se poate manifesta în două ipostaze. În prima ipostază, ființa îngerească se manifestă în formă umanoidă - în corp duh îngeresc. În a doua ipostază, ființa îngerească se manifestă ca energie. În momentul în care pătrunde prin Poarta Sufletului, corpul sufletului unui om trece chiar prin ființa Îngerului Veghetor de suflet. Îngerul este chiar poarta, prin care pătrunde corpul sufletului omului. Acesta este, de fapt, motivul, pentru care, în lumea eterică, se afirmă că ființele îngerești se află atât în afara noastră, cât și în noi.

La celălalt capăt al Porții Sufletului, omul centrat în corpul sufletului este așteptat chiar de către Îngerul Veghetor de suflet în formă umanoidă. Astfel, Îngerul Veghetor de suflet devine Păzitorul Pragului (sau al Porții). Pătrunzând prin Poarta sufletului, omul centrat în corpul sufletului este luat de mână de către Îngerul său Veghetor de suflet și

condus într-un alt palier cuantic, care nu trebuie confundat cu palierul sufletesc propriu, nici cu palierul eteric, dar nici cu palierul duhurilor (lumea astrală). Acest palier cuantic, care există doar de 2000 de ani, poate fi denumit **Lumea Sufletului lui Iisus Hristos**. Iisus Hristos, Dumnezeu făcut om, are propriul său palier cuantic sufletesc - care este Lumea Sufletului Său.

Precum a fost menționat, palierul cuantic sufletesc personal al unui om este o lume închisă, în care, în afara Îngerului Veghetor de suflet, a celor trei entități îngerești de pe cale și a omului respectiv, nu poate pătrunde nici un intrus. Spre deosebire de palierele cuantice sufletești personale ale tuturor oamenilor în care nu poate pătrunde nici un intrus, palierul cuantic sufletesc personal al lui Iisus Hristos este deschis sufletelor tuturor oamenilor. În acest palier cuantic nu pot pătrunde decât sufletele (corpurile sufletelor) oamenilor întrupați în lumea materială, ale căror trupuri dorm. Oamenii din lumea duhurilor (astrală) nu pot pătrunde în acest palier cuantic, datorită faptului că nu au corp sufletesc; ei au doar corp duh.

După pătrunderea prin chakra Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletesc este condus de Îngerul Veghetor de suflet până la poarta Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Lumea Sufletului lui Iisus Hristos are o poartă, prin care trebuie să treacă toți oamenii.

Pentru a pătrunde prin această poartă, corpurile sufletești ale oamenilor trebuie să descopere Calea. Pentru a descoperi Calea, oamenii se ghidează după un sunet ca de trâmbiță. Acest sunet este emis chiar de Iisus Hristos - mai corect spus, de Sufletul Său. Sufletul lui Iisus Hristos emite un sunet ca de trâmbiță pentru fiecare om în parte. Doar astfel, un om centrat în corpul sufletului poate descoperi Calea spre Lumea Sufletului lui Iisus Hristos.

Pentru toți oamenii, traseul este același. După ce pătrund prin Poartă, fiind ghidați de sunetul respectiv, oamenii trec printr-o vale minunată, de-a lungul căreia șerpuiește o alee foarte lată. De-a lungul văii, oamenii pot vedea splendoarea creației lui Dumnezeu: mii și mii de flori, de pomi fructiferi încărcăți cu roade, mii și mii de păsări exotice cu penajul multicolor și de animale care se manifestă foarte blând. Din loc în loc pot fi observate iazuri, în care mișună diverse specii de pești. Se poate spune că, în acest peisaj, există toate speciile vegetale și animale care au existat vreodată în lumea fizică - majoritatea dintre ele sunt, astăzi, dispărute. Totul este învăluit într-o lumină foarte plăcută, căreia nu i se poate determina sursa.

Aleea principală șerpuiește în serpentine largi pe un deal, nu mai înalt de 100 de metri înălțime. De la jumătatea dealului, nu se poate observa ce este deasupra, datorită faptului că este ascuns privirii de o barieră naturală formată din nori compacți. Norii sunt alcătuiți din aburi colorați, plăcut mirositori. Când omul pătrunde în zona aburilor, are impresia că este scaldat de un ocean de rouă înmiresmată.

Norii grei, alcătuiți din aburi, reprezintă **Bariera uitării**; ei sunt un fel de filtru care are rolul de a așterne uitarea atât peste cei care urcă, cât și peste cei care coboară dealul. Peste cei care urcă se așterne uitarea cu privire la ceea ce au lăsat în urmă – existența întrupată și lumea fizică. Bariera uitării are rolul de a opri amintirea lumii fizice, în ceea ce privește sunetul, mirosul și lumina nefaste, care corespund plânsului, putreziciunii și tânguiri. Pentru oamenii care coboară, Bariera uitării are rolul de a opri amintirea a ceea ce au trăit în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos. Dacă oamenii ar păstra amintirea a ceea ce au trăit acolo, n-ar mai putea suporta să trăiască în lumea materială nici măcar un minut.

Abia după ce trece de Bariera uitării, omul centrat în corpul sufletului poate vedea întreaga panoramă a Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Sus, pe deal, se deschide o panoramă fascinantă: un imens platou, presărat de construcții maiestuoase, formate din diferite elemente: ploaie, foc, apă, rouă, cer etc. Platoul se întinde la nesfârșit, astfel încât nu i se vede capătul; de fapt, pare a fi infinit. Platoul este permanent populat de ființe omenești care se manifestă în corpul sufletului - oameni al căror trup fizic doarme. Sunt milioane și milioane de oameni. Pe platou, în mijlocul unor clădiri mai mici, se află o imensă construcție hexagonală - o piramidă imensă ce are, pe toate cele șase laturi ale sale, trepte ce duc în vârf. Par a fi cel puțin o sută de trepte pe fiecare latură a piramidei hexagonale. Pe trepte stau ființe îngerești și spirite ale naturii de toate categoriile. Toate treptele duc pe o mică platformă, situată chiar în vârf, acolo unde se află un scaun de domnie. Scaunul de domnie este construit foarte simplu, fără înflorituri, dintr-un bloc monolit asemănător marmorei albe - un alb imaculat. Acela este Scaunul de domnie al lui Iisus Hristos. Cel mai adesea, Iisus Hristos stă jos, la baza piramidei, printre oameni.

În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă precum în lumea eterică: în Trupul de Slavă. De fapt, datorită caracteristicilor sale ființiale, Iisus Hristos se manifestă simultan atât în lumea eterică, cât și în Lumea Sufletului Său. Totodată, Iisus Hristos stă la dreapta Tatălui.

Totuși, în Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă prin unicitate, în sensul că nu poate fi observat în mai multe locuri deodată. În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos nu se manifestă decât într-o singură ipostază și într-un singur loc. Într-un moment stă de vorbă cu un om, în momentul următor cu altul și așa mai departe. Atunci când stă de vorbă cu un om, Iisus Hristos nu întreabă ceva anume

și nici nu este întrebat ceva. Oricum, datorită capacității ființiale care poartă numele de omniștiență (atotcunoaștere), Iisus Hristos știe tot ce se petrece în lumea fizică, astfel că nu are nevoie să întrebe ceva. De asemenea, știe toate răspunsurile la problemele oamenilor, astfel încât nu există necesitatea unui dialog. Nici oamenii nu au nevoie de a întreba ceva, datorită faptului că, la contactul cu acea lume, cunosc răspunsul la toate problemele care-i frământă, astfel încât nu au nevoie să pună întrebări. Rolul dialogului lui Iisus Hristos cu oamenii este comuniunea. Oamenii sunt sprijiniți prin contactul sufletească cu Iisus Hristos, în Lumea Sufletului Său. Jur-împrejurul piramidei hexagonale se află nenumărate mese dreptunghiulare, înconjurată de scaune. Mesele și scaunele nu au picioare, în sensul că par a pluti în aer. Sunt mai multe categorii de mese și de scaune. Unele sunt făcute din suneț - cu aspect de foc. Altele sunt făcute din mirosuri, cu aspect de apă; altele sunt făcute din lumină, cu aspect de aer. Pe mese sunt așezate fructiere cu fructe, vase cu flori, sfeșnice cu mai multe brațe, ce au în capăt un fel de stelute. Fiecare om știe unde să se așeze, la ce masă și pe ce scaun. Nici un om nu urcă treptele piramidei hexagonale.

Doar în momentele de grea cumpănă, atunci când fragilul echilibru bine-rău este amenințat în lumea fizică, Iisus Hristos urcă treptele, pentru a vorbi celor prezenți. În acel moment, în jurul Scaunului de domnie se formează două semisfere gigantice: cea de sus pare din foc, iar cea de jos pare din apă. De departe, îmbinarea celor două sfere pare a forma un diamant imens.

În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos pătrund doar acei oameni care și-au activat cel puțin o dată în viață corpul haric al plaselor mesianice, indiferent de religie și, firește, oamenii care s-au botezat în rit creștin. Nu pătrund prea des oamenii care sunt la începutul periplului evolutiv și care n-au

depășit nivelul “portocaliu” al corpului duh. Aceștia din urmă pot fi bulversați de beatitudinea și fericirea ce domnesc acolo. De altfel, chiar și cei mai evoluți dintre oameni pleacă mâhniți din Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, datorită faptului că înțeleg cât mai au de muncit până a deveni “Preoți ai lui Dumnezeu”. În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu intră cei care fac răul în mod constant.

Rolul pătrunderii oamenilor în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, este de a arăta tuturor oamenilor cum va arăta propriul lor palier cuantic sufletesc în momentul în care vor deveni **Cruce de om** și Preoți ai lui Dumnezeu cel Viu. Toți oamenii care intră în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos formează **Adunarea cea mare**. Nu în cele din urmă, pătrunderea oamenilor în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos reprezintă și o binemeritată vacanță; oamenii pot adăsta câteva clipe, în timpul somnului, într-o beatitudine desăvârșită, pe care nu o pot gusta nicăieri: nici în lumea duhurilor (astrală), unde sunt destul de multe probleme, nici în palierul eteric, acolo unde are loc neîncetata confruntare dintre forțele cosmice: “Forță contra Forță”. Firește, nici în lumea fizică, acolo unde știm cu toții cum este.

Cu privire la aventurile nocturne ale corpului sufletului în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu există prea multe amintiri care să fie reflectate în vise. Acest fapt se datorează trecerii prin **Bariera uitării**, care filtrează orice informație care ar putea constitui subiectul unui vis. Există însă și oameni care au vise cu caracter religios și care pot visa peisaje paradisiace.

Totuși, corpul sufletului unui om cu un nivel evolutiv mediu nu pătrunde prea des în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos - pătrunde cel mult, o dată pe lună. În consecință, chiar dacă omul în cauză ar avea astfel de vise, conștiința trupească nu le-ar putea integra experienței cotidiene.

MOARTEA CA LIMITĂ NELIMITĂ

☞ Limita nelimită ☞

Principalele tipuri de concepții pe care le adoptă oamenii în timpul vieții reprezintă modelele cognitive care, se spune, reflectă **realitatea**. Dar ce este **realitatea** s-au întrebat mult prea puțini oameni.

Pentru fizician există un anumit tip de realitate, pentru chimist alt tip, pentru biolog alt tip, pentru matematician alt tip de realitate. Pentru botanist există alt tip de realitate, pentru psiholog alt tip, pentru metafizician ori pentru omul religios o alta. Evident, este vorba despre o cunoaștere realizată în urma unei fragmentări a realității, realizată în funcție de o perspectivă particulară. Totuși, chiar dacă sunt puse laolaltă și nu doar opuse una alteia, perspectivele fragmentare nu pot constitui un întreg. Aparent, fiecare perspectivă de cercetare o completează pe cealaltă, toate se completează reciproc, dar încă nu s-a realizat sinteza finală astfel încât cosmosul să fie înfățișat ca un întreg - ca un **holos**, cum spuneau vechii filozofi greci.

Deocamdată, oamenii au la dispoziție mai multe perspective de cercetare care reflectă doar fragmentar realitatea, în funcție de un sistem sau altul de referință. În funcție de perspectiva de cercetare pe care o aleg, oamenii

adoaptă o concepție ori alta. Cu toate acestea, concepția adoptată este doar un model al realității, nu realitatea însăși. În funcție de concepția aleasă, oamenii își adaptează comportamentul. În consecință, comportamentul oamenilor este bazat pe modelele cognitive aflate la modă într-o epocă ori în alta. Într-un fel gândeau și se comportau oamenii acum 5000 de ani ori acum 2000 de ani și în alt fel gândesc și se comportă astăzi. De concepții nu s-a dus niciodată lipsă. Pe scena istoriei s-au succedat neîntrerupt nenumărate concepții: mitice, filozofice, religioase, științifice, idealiste, materialiste, dualiste.

Cândva, în preistorie și în antichitate, oamenii confecționau idoli din piatră și îi venerau, oferindu-le ofrande dintre cele mai diverse: animale arse parțial ori integral, bunuri materiale, obiecte de mobilier, chiar și copii nou-născuți (adeseori erau jertfiți primii născuți). O dată cu triumful industrializării, prin secolul al XVII-lea după Iisus Hristos, idolii au început să fie construiți din metal și au primit numele de mașini și aparatură tehnologizată. După ce revoluția industrială a atins apogeul, începând cu prima jumătate a secolului XX, cel mai important idol la care se roagă toți oamenii, indiferent de concepție, indiferent dacă sunt atei, raționaliști, religioși, metafizicieni, idealști ori materialști este banul. **We trust in God**, scrie pe cea mai uzitată monedă a secolului al XXI-lea, dar valoarea sa este stabilită de oameni, nu de către Dumnezeu.

O dată cu revoluția industrială s-a împus în conștiința oamenilor o concepție specifică, inexistentă anterior. Această concepție poate fi denumită prin termenul de *realism industrial*. Totuși, revoluția industrială a creat doar premisele apariției realismului industrial. Este vorba, mai degrabă, despre un proces de tip **feedback** - o conexiune cu dublu sens, specifică tuturor proceselor de autoreglare. Fiind

aplicată la nivelul social, concepția formulată teoretic a creat un anumit tip de realitate socială. La rândul ei, realitatea socială a perpetuat și îmbogățit concepția. Ulterior, a apărut și corolarul acestei concepții: *pragmatismul industrial*, care presupune un model comportamental bazat pe principalele direcții conceptuale ale industrializării.

Credem în materie și în legile postulate de științele exacte. Nu există nimic altceva în afara materiei. Credem doar în ceea ce vedem cu ochii noștri, în ceea ce auzim cu urechile noastre, în ceea ce mirosim cu nasul nostru, în ceea ce pipăim cu simțurile noastre tactile. Credem doar ceea ce ne spune știința, care este bazată pe experiment. Experimentele științei sunt absolut corecte și obiective, întrucât sunt bazate pe o tehnologie avansată, creată după chipul și asemănarea oamenilor - ca prelungire a organelor de simț, prea limitate pentru a cerceta în mod corect realitatea. Credem în mașini și în tehnologie pentru că ne duc acolo unde nici gândul nu poate pătrunde. Mașinile sunt mult mai deștepte decât noi, oamenii, și, de aceea, trebuie să le acordăm rolul conducător. În consecință, societatea omenească trebuie să fie bazată pe preeminența mașinilor. Acesta este **motto**-ul realismului industrial, în funcție de care oamenii ultimului secol și-au modulat și adaptat comportamentul.

Prin intermediul instrumentelor inteligente create în era industrializării, distanțele s-au scurtat prin inventarea mașinilor rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spațială, iar timpul a fost comprimat. În noua eră, oamenii se pot deplasa rapid oriunde și oricând, cu mare viteză. Chiar și pe Lună (sau cel puțin așa se spune).

Au fost inventate mașini performante de scanare a lungimii, lățimii, înălțimii și adâncimii: telescoape, radiotelescoape, microscopie, sonare, radare, binocluri,

tomografe. Totul este mult mai aproape și mai ușor de cercetat. Totul este cunoscut sau în curs de a deveni obiect de studiu pentru performanțele mașini. Comunicarea, care nu cu mult timp în urmă necesita complicații aproape de netrecut, a cunoscut un imens salt înainte: pe parcursul aceluiași secol au apărut telefonii fixă și mobilă, televiziunea, radioul. În ziua de astăzi, comunicarea se realizează aproape exclusiv prin intermediul unor produse tehnologice din ce în ce mai sofisticate - a se citi: prin intermediul omnipotentelor mașini. Toate aceste produse tehnologice au început să fie realizate în producție de masă, pentru orice buzunar și pentru orice gust.

Începând cu sfârșitul secolului al XX-lea, cunoașterea prin intermediul mașinilor, create de oameni după chipul și asemănarea lor, a depășit orice așteptări și orice predicții. Invenția calculatorului a reprezentat un punct de răscruce. Devenit peste noapte „coroana” creației omenești, calculatorul a devenit tot mai performant, iar viața cotidiană a fost aservită în totalitate modului său de operare - rece, sec și logic. Și, în final, a fost creată suprema podoabă a noii ere, noul idol, care-i întrece pe toți: Internetul.

Toate mașinile inteligente create în a doua parte a secolului al XX-lea, în mai puțin de 40 de ani, sunt la rândul lor generatoare de concepții - într-un cuvânt, de cunoaștere. Rezultatul constă în apariția unui nou model conceptual: *realismul supertehnologic*, suprema ipostază a realismului industrial. Colarul este adoptarea de către oameni a unui nou model comportamental: *pragmatismul supertehnologic*.

Există totuși o limită, în fața căreia se opresc atât realismul industrial, cât și realismul spertehnologic. În fața acestei limite se opresc mașinile rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spațială; se opresc telescoapele, radiotelescoapele, microscopul,

sonarele, radarele, binocurile, tomografele, telefoanele celulare, radiotelefoanele, calculatoarele, Internetul. Se termină aria lor de acoperire. Indiferent de buzunar sau de gust. Totodată, se termină și banii pe care scrie **We trust in God**. În fața acestei limite se termină înțelepciunea generată deopotrivă de toate și de fiecare dintre ele.

Această limită este moartea. În fața morții se termină toate acestea, după cum se termină fragmentarea generată de concepțiile unilaterale. În fața morții se termină toate limitările, dar începe Eternitatea. Pentru că moartea este **limita nelimită**.

☞ Trecerea prin Poarta Morții ☜

Ultimul act al existenței omului în lumea materială este Marea Trecere - moartea. Imediat după ce a trecut **dincolo**, fiecare om se redescoperă pe sine însuși - cel care a fost, este și va fi.

După Marea Trecere fiecare om descoperă, de asemenea, că, de-a lungul existenței încarnate, a fost acoperit și învăluit într-o multitudine de voaluri succesive. După decorporare, toate aceste voaluri dispar, întrucât nu mai are ce să le susțină, căci personalitatea, fabricată de-a lungul existenței întrupate, intră în stare de disoluție.

Imediat după Marea Trecere, fiecare om are o serie de trăiri - scurte străfulgerări cognitive, ca niște flashuri de cunoaștere. Străfulgerările cognitive nu sunt oferite în mod arbitrar de cineva aflat în exterior, ci reprezintă doar reconectarea fiecărui om la propria sa ființă atemporală.

Redescoperirea de sine, imediat după momentul Marii Treceți, permite conectarea la un tip de cunoaștere diferit de cel realizat prin intermediul simțurilor și mentalului. Într-o fracțiune de secundă, orice om descoperă adevărul cu privire

la sine și cu privire la cosmos. De fapt, orice om își reamintește totul. Ca o consecință directă a Marii Treceri, fiecare om - chiar și cel mai materialist - își dă seama că identificarea ființei sale cu trupul material a fost o eroare. De asemenea, realizează și faptul că trupul a fost doar un instrument. Trupul a fost ca un palton pe care omul l-a îmbrăcat în momentul în care, prin naștere, a pătruns în lumea materială. Chiar în momentul în care conștientizează acest fapt, omul se întreabă cum de-a fost atât de orb de-a lungul existenței întrupate. Se întreabă, de asemenea, cum de s-a lăsat “furat” de peisajul lumii materiale și de concepțiile ei specifice - cum de-a fost posibil să uite de sine.

Apoi urmează pasul următor: omul înțelege foarte clar că scurta viață din lumea materială a avut un scop. De asemenea, omul înțelege că viața în trup material are un scop general pentru toată umanitatea. Omul mai înțelege și faptul că, subsumată scopului general, viața sa personală trebuia să se ralieze scopului general.

Imediat după aceea, omul înțelege și faptul că există o diferență imensă între dezideratele ce trebuiau atinse și ceea ce a realizat de-a lungul vieții. Cu alte cuvinte, omul înțelege că, în momentul nașterii în lumea materială exista un plan ideal a ceea ce trebuia să facă. Acesta este planul ideal al vieții: planul adevărat. Planul adevărat nu a fost impus de nimeni altcineva decât de omul însuși.

Omul însuși, înaintea nașterii în lumea materială, a pregătit cu minuțiozitate totul pentru a-și împlini scopul personal și pentru a se integra scopului general al umanității. Planul ideal este structurat adânc chiar în ființa sa interioară și reflectă ceea ce trebuia să facă pentru a fi în acord cu cosmosul. Pentru ca un om să fie în acord cu cosmosul, trebuie să respecte Legile Divine - Poruncile lui Dumnezeu. Dacă ar respecta Legile divine, omul s-ar integra în Firea

lucrurilor, în Ordinea cosmică, și ar împlini planul ideal, devenind astfel o **Cruce de Om** - un om care își poartă crucea și devine una cu ea.

De cealaltă parte, este ceea ce a făcut omul de-a lungul existenței în lumea materială, încalcând, într-un fel sau altul, Legile Divine, Poruncile lui Dumnezeu. Acesta este planul realizat. Între planul ideal și planul realizat există o imensă diferență de potențial. Diferența de potențial dintre ele poartă numele de **karma**.

Sentimentul de rușine ce apare la orice ființă omenească imediat după Marea Trecere este generat tocmai de diferența de potențial între ceea ce trebuia să facă și ceea ce a făcut - între planul ideal și planul realizat. Imediat după Marea Trecere, fiecare om înțelege că nu a respectat planul ideal, pentru a fi în armonie cu cosmosul. Iar atunci apare dorința profundă de a îndrepta ceea ce a greșit, pentru a fi în armonie cu sine însuși și cu cosmosul.

În primele fracțiuni de secundă ce urmează Marii Treceeri, fiecare om își îndreaptă, cum este firesc, atenția asupra sa și a ceea ce este în momentul prezent - în prezentul continuu. Iar atunci, fiecare om își amintește de trupul său.

Conștientizând legătura cu trupul, fiecare om este cuprins de un sentiment de milă profundă față de sine. Fiecărui om i se pare, în acele momente, că se trezește dintr-un vis. Și nu din orice vis, ci dintr-un coșmar în care se făcea că este “altcineva” - un personaj straniu, cu un comportament haotic, imprevizibil și derutant. Cu adevărat îngrozitor este însă faptul că acel “altcineva” nu este doar un personaj de vis, ci chiar generatorul visului. Omul înțelege că el însuși este acel “altcineva” și că nu este vorba de un vis, ci de propria sa existență în lumea materială. O existență care i se păruse cândva extrem de lungă. Din starea în care se află, imediat după momentul morții, alături de propriul său

trup devenit cadavru, orice om este zguduit interior: devine mut de uimire. Abia acum conștientizează cu adevărat ce a fost și ce a devenit.

Stupefiat, cutremurat interior, orice om își contemplă pentru prima oară trupul din afară. Descoperă, evident, același trup pe care-l văzuse doar în oglindă ori în fotografii, prea grăbit să-l analizeze în detaliu, cu luciditate, de-a lungul existenței întrupate - un trup care deja zace inert, palid, fără viață, cu ochii semideschiși, goi, cu pleoapele ușor umflate. Trupul inert, părăsit de suflul vieții, pare o păpușă abandonată de păpușar.

Imediat după Marea Trecere orice trup începe să emită mirosul specific al morții, care începe să se înstăpânească asupra conglomeratului de celule fizice. Orice om înțelege atunci că trupul nu mai este al său și că viața nu-i mai aparține. De fapt, trupul n-a fost niciodată al său, iar viața nu i-a aparținut, deși așa crezuse. Atunci, orice om își poate reaminti **motto**-ul pe care, într-un fel sau altul, l-a urmat de-a lungul vieții. “Fac ceea ce vreau, pentru că sunt liber. Iar ceea ce vreau este să-mi fie bine. Nu dau nimănui socoteală pentru ceea ce fac. Nici chiar lui Dumnezeu.”

Totuși, doar la câteva momente după actul morții, chiar în fața angrenajului de celule care-i servise drept sălaș de-a lungul multor ani ce i se păruseră lungi - dar, care, acum, i se păreau insignifianți în comparație cu eternitatea pe care o presimte - omul care deja a trecut prin poarta morții devine capabil să înțeleagă, în sfârșit, că totul i-a fost oferit. Nimic nu a fost al său: nici trupul, nici viața. Și, la urma urmei, nici ceea ce făptuise nu i-a aparținut în totalitate. Toate sunt bunuri ale cosmosului, nu ale omului. Cosmosul este cel care a dăruit ceva omului: trupul, viața, sănătatea, puterea, cinstirea, bogăția. Omul trebuia doar să le mențină intacte, pentru a fi ca la început.

Abia în secunda în care își vede trupul inert cu ochii pustii și goi, pe om îl încearcă dorința de a face bilanțul scurtei vieți ce i se hărăzise. Ca un resort, în doar câteva fracțiuni de secundă, omul își amintește toate discuțiile sale cu prietenii, cu cunoștințele, cu familia, cu inamicii, cu necunoscuții. Își reamintește fiecare faptă, fiecare vorbă, fiecare sunet, fiecare gând. Aude tonalitatea vorbelor sale, aude gândurile ce sălășuiesc vii în spatele sunetelor pe care le-a articulat de-a lungul vieții. Revede fiecare faptă a sa. Pare că amintirile vieții ce abia se încheiase, se revarsă, dintr-o dată, în conștiința sa. Amintirile atât de vii și de limpezi îl atrag pe om ca un magnet. Într-o fracțiune de secundă, orice ființă omenească ce deja a trecut prin Poarta morții revede toate experiențele vieții derulându-se cu repeziciune, în timp de continuă să dialogheze cu sine însuși - precum, cândva, Hamlet dialoga cu craniul tatălui său.

Din punctul de vedere al alchimiei aurice, procesul morții urmează același scenariu al încarnării omului, dar parcurs în sens invers. La naștere, sufletul - sămânța sufletului care este situată la nivelul laringelui - are o anumită culoare, o anumită "melodie", adică un anumit "zgomot de fond" și un anumit miros. Imediat după prima respirație a fătului, se naște corpul sufletului, ce învăluie omul ca o pelerină care se subțiază spre partea inferioară.

Experiențele vieții sunt cele care conferă corpului sufletului o anumită culoare. În funcție de comportamentul omului, corpul sufletului se deschide sau se închide la culoare. De asemenea, își modifică sunetul și mirosul.

Moartea survine în momentul în care vibrația energetică - culoarea, sunetul și mirosul - a steluței sufletului devine identică cu cea a corpului sufletului. În mod firesc, cele două elemente nu au aceeași nivel energetic - nu au aceeași culoare, același sunet și același miros. Steluța

sufletului are o anumită vibrație energetică (lungime de undă și frecvență), în timp ce corpul sufletului are alta. În momentul în care, în urma comportamentului omului, cele două elemente - steluța sufletului și corpul sufletului - dobândesc aceeași vibrație (aceeași culoare, același sunet și același miros) survine moartea.

În cele ce urmează va fi vorba doar despre moartea naturală, iar nu despre cea provocată de accidente. Cel mai adesea, în cazul accidentelor, moartea survine fără să existe o identitate de culoare, sunet și miros între steluța sufletului și corpul sufletului. După cum se poate remarca, moartea nu este programată într-un mod inevitabil. Moartea survine doar în momentul în care sămânța sufletului dobândește aceeași culoare, sunet și miros cu corpul sufletului. Doar modul de comportament al omului și liberul său arbitru determină, în final, rezonanța energetică a celor două elemente.

În cele din urmă, conștientizarea erorilor și iertarea (inclusiv autoiertarea) determină identitatea energetică între steluța sufletului și corpul sufletului. Doar astfel survine moartea naturală. Există mulți oameni în vârstă, grav bolnavi, supuși la suferințe grele, care “refuză” să moară. Datorită unor erori pe care nu doresc sau nu pot să le conștientizeze, mulți oameni nu-și pot găsi odihna, iar acest fapt de nedorit pare să se întâmple destul de des. Abia în momentul în care omul reușește să-și conștientizeze păcatele, poate părăsi suferința ce-l împiedică să treacă într-o lume mai bună și mai înțeleaptă. Faptul că un om încă se mai chinuie pe un pat de spital, la o vârstă înaintată, este semnul cel mai clar că există ceva care-l împiedică să facă Marea Trecere. Iar acest ceva nu este atât de misterios precum s-ar crede, ci este doar incapacitatea de a ierta din iubire sau de a se ierta pe sine pentru anumite fapte și stări ale trecutului și de a se ruga lui Dumnezeu pentru a fi iertat.

În ultimele momente ale existenței încarnate, câteva clipe înaintea morții, la toți oamenii, corpul haric al plaselor mesianice se activează brusc și începe să vibreze - la început foarte încet, ca un susur de izvor, apoi mai puternic și mai amplu, ca o apă curgătoare ce vine năvalnic spre stăvilare.

Datorită faptului că încep să-și conștientizeze karma, mulți oameni încep să plângă; sunt plini de groază și au remușcări. Cel mai pregnant sentiment este cel de rușine. De fapt, oamenii încep să-și conștientizeze erorile cu câteva ore înaintea actului final. În ultimile ore ale existenței încarnate, conștientizând karma, oamenii încă pot cere iertare sau pot trimite vorbe de împăciuire celor față de care au greșit.

Este foarte important ca înaintea actului morții, oamenii să se spovedească. În ultimele momente ale vieții terestre, oamenii își pot diminua petele karmice. Înaintea actului morții, fiecare om trebuie neapărat să se roage la Iisus Hristos pentru a-și activa corpul haric al plaselor mesianice.

Moartea propriu-zisă durează doar câteva fracțiuni de secundă. Această perioadă pare totuși foarte lungă pentru cel care trece prin ea, datorită faptului că elementele aurice, care au coabitat o viață întreagă, se desprind unele de altele. Principalele elemente aurice au tendința naturală de a rămâne unite și de a funcționa la fel ca și până atunci, dar, indiferent de tendința lor, procesul este ineluctabil.

În secunda morții, inima aurică, care cu aproximativ cinci-șapte zile înainte de momentul morții devine din ce în ce mai închisă la culoare, încetează să mai pulseze. Evident, tot atunci se oprește și inima fizică. Concomitent, corpul sufletului și steaua sufletului dobândesc aceeași culoare, același sunet și același miros. Sunetul ce se aude în acele momente este un **Tiii...** prelung, ce reverberează ca un ecou.

În momentul în care survine moartea biologică, toate corpurile aurice exterioare se sting. Primul care își încetează

activitatea este, desigur, corpul material. După câteva fracțiuni de secundă, urmează corpul eteric, iar chakrele se închid, devenind ca niște bulbi de ceapă. În același timp, energia de viață se retrage din nadisuri. Corpul emoțional, corpul astral, corpul mental, corpul mental superior, corpul spiritual, corpul conștiinței și corpul conștiinței încetează să mai funcționeze. Ele se sting și sunt absorbite prin intermediul chakrelor în corpul sufletului.

În acest moment “astral” are loc un eveniment de excepțională importanță: se produce stingerea corpului mental, astfel că omul pierde capacitățile intelectuale pe care le avea în timpul vieții. “Dincolo” omul nu are nevoie de corpul mental, cunoașterea și înțelegerea fiind asimilate instantaneu, intuitiv, pe alte căi. Astfel, omul redevine copil, iar aura sa devine argintie (să ne amintim acel îndemn rostit de Iisus Hristos: “dacă nu veți fi precum copiii, nu veți putea pătrunde în Împărăția Cerurilor”). Acest eveniment se reflectă și în dinamica aurei, care își trăiește ultimele momente. În câteva fracțiuni de secundă, corpul conștiinței și corpul conștiinței se unesc cu corpul haric al plaselor mesianice. În această stare, corpul sufletului se situează, din punctul de vedere al alchimiei aurice, la nivelul unui “corp duh alb” - ca și cum omul ar fi centrat în ajna chakra. În acest moment, creștinii pronunță numele lui Iisus Hristos.

Imediat după momentul morții, corpul sufletului devine depozitarul tuturor experiențelor vieții. Conștiința omului se centrează la nivelul corpului sufletului. Omul devine astfel un corp-suflet. Din feericul angrenaj de culori, lumini, sunete și mirosuri care era structura aurică a ființei umane în timpul existenței întrupate, nu mai rămâne decât fantoma albicioasă a corpului sufletului; ca particularități fizionomice pe care le-a avut trupul material, doar ochii corpului sufletului păstrează aceeași expresie și intensitate a privirii.

După cum se poate remarca, până în acest punct nu a fost menționat corpul duh. În primele momente ce urmează morții, sufletul devine posesorul tuturor energiilor modulate informațional aspirate din straturile aurice exterioare. Sufletul, pentru o scurtă perioadă, devine independent și autonom. Tot ce este omul este transferat sufletului. Iar dacă cineva ar întreba sufletul cine este, dacă îi este frică de moarte sau dacă este muritor, acesta ar răspunde că este aceeași personalitate din timpul existenței întrupate, că simte o groază nespusă în fața morții și că este muritor. Ceea ce constituie adevărul curat. Sufletul este, într-adevăr, muritor, își simte sfârșitul foarte aproape, iar senzațiile pe care le resimte conștiința omului centrată la nivelul corpului sufletului - nu sunt de invidiat, ci dimpotrivă. Sufletul este acel element al ființei umane care, știindu-se muritor și limitat în spațiu și timp, transmite conștiinței caracteristicile sale fundamentale. Câteva momente după actul morții, omul este centrat chiar în acest element și percepe acut senzațiile și angoasele sale, pe deplin întemeiate.

În primele fracțiuni de secundă ce preced morții și în primele fracțiuni de secundă ce urmează morții se produce un fenomen dureros, în care omul se disociază brusc. Fenomenul apare ca o scindare, omul privind cele ce se desfășoară în jurul lui din două corpuri diferite. Pe de-o parte, încă mai percepe realitatea materială prin ochii fizici (chiar dacă sunt închiși), iar pe de altă parte privește prin intermediul corpului sufletului, de care începe să-și amintească “ca prin vis”.

Primele secunde după momentul morții, omul încă rămâne centrat în corpul fizic: el vede, aude, percepe tot ce se petrece în jur, dar nu mai poate reacționa la nici un fel de stimuli. Absorbția energiilor modulate informațional la nivelul corpului sufletului provoacă celui care moare

senzația că este aspirat cu viteză foarte mare. Mulți oameni au senzația că sunt aspirați cu mare viteză printr-un tunel îngust sau printr-un canal. Alții au impresia că zboară printr-o peșteră cu mai multe ieșiri, plină cu stalactite și stalagmite uriașe. Unii oameni părăsesc trupul material prin piept, alții prin deschizătura energetică situată între picioare, alții par a ieși prin chakre. Există oameni care, pur și simplu, se ridică din trup, ca o “fantomă”.

Mulți oameni văd lumea de dincolo, rude sau prieteni, cu ceva timp înainte de momentul efectiv al morții. Acest proces declanșează, ca un resort, retropanoramarea vieții - flashul cognitiv instantaneu prin care omul își revede existența derulându-se ca un fulger. Acest flash cognitiv este oarecum independent și nu este creat special pentru ca omul să înțeleagă ceva - acest fapt se va produce mai târziu, la momentul potrivit -, ci este doar un simptom provocat de stingerea corpurilor aurice exterioare și de resorbirea informației la nivelul corpului sufletului.

Uneori, și în decursul existenței încarnate, în cazul unor accidente sau pierderi ale cunoștinței, omul poate retrăi într-o fracțiune de secundă experiențele avute până în acel moment. Acest fapt se datorează aceluiași fenomen auric; de această dată, fiind vorba despre o întrerupere temporară, totul reintră în normal. Acest resort intim pare că se declanșează automat în toate cazurile în care atât trupul, cât și corpurile aurice sunt puse în pericol. În acel moment, toate experiențele vieții stocate la nivelul corpurilor aurice exterioare sunt “transferate” instantaneu, prin chakre, din suflet în corpul duh.

Retropanoramarea vieții - reamintirea tuturor evenimentelor vieții -, printr-un flash cognitiv de mare intensitate și dramatism, este cântecul de lebadă al unei ființe umane încarnată în lumea materială.

☞ “Eu prin tine și tu prin mine” ☜

Panorama fenomenelor complexe ce au loc la nivelul aerei celui care moare este destul de greu de surprins în câteva cuvinte. Procesul morții este un proces complex, ce poate fi urmărit din mai multe perspective.

Cel care trece prin poarta morții are propriile sale trăiri, dar paralel cu derularea trăirilor personale, variabile în funcție de fiecare, paralel cu procesele aurice ce se desfășoară cu o viteză extraordinară, în vecinătatea omului, în lumea eterică, au loc o mulțime de evenimente la care iau parte diferite ființe îngerești. Ele ajută omul în trecerea sa spre lumea de dincolo, iar în acest scop, la fel ca și preoții din lumea materială, îndeplinesc o mulțime de acte rituale.

Toate evenimentele ce vor fi descrise în cele ce urmează se produc extrem de rapid. Ele premere și urmează momentului morții biologice. Astfel, în momentul opririi inimii aurice, care se produce aproape concomitent cu oprirea inimii fizice, la nivelul lumii eterice își face apariția Doamna în Negru, urmată de cele trei Ursitoare. Aceste ființe importante din lumea eterică au fost prezente și la nașterea omului. Doamna în Negru poate fi considerată drept contrapartea Doamnei în Alb, care apare la naștere sau poate fi aceeași ființă cu altă înfățișare.

Actele ceremoniale, precum și “recuzita” folosită cu acest prilej sunt în legătură cu nivelul evolutiv al omului care moare. Întregul ceremonial se petrece evident în lumea eterică, alături de trupul defunctului, indiferent de evenimentele ce se produc în lumea materială.

Doamna în Negru ține în mână o Carte formată dintr-o energie luminoasă, iar cele trei Uristoare țin ceva ce seamănă cu semnele de carte, dar formate din linii de lumină, ce au aceeași culoare ca și Cartea. Culoarea Cărții este identică cu

culoarea sămânței sufletului omului care moare. Cele trei semne de carte (bucăți lunguiețe de lumină) au aceleași culori și aceleași luminozități ca petele karmice ale corpului sufletului. La un moment dat, Doamna în Negru oprește inima aurică, iar în acel moment muribundul vede rude sau prieteni defuncți care îi vin în întâmpinare. Omul simte atunci o toropeală sfâșietoare, ca un leșin dulce: uneori adoarme, alteori se trezește pentru scurte perioade de timp.

La câteva minute după oprirea de către Doamna în Negru a inimii aurice, începe despărțirea omului de ființele de care a fost legat în timpul vieții. De-a lungul vieții, omul a fost legat energetic - cel mai adesea prin cordoane de lumină - de ființe omenești încarnate, de animale, de vegetație, dar și de ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii (Îngeri Vegheteri, Îngeri Ocrotitori etc) și de spiritele luminoase ale naturii (Zaurdarii).

Totodată omul a fost legat de Fiii întunericului (Dree) și de spiritele întunecate ale naturii (Lorehh). La moarte, toate legăturile energetice se rup. De asemenea, particulele energetice ale ființelor Ashpan-Lorehh sau Ashpan-Dree se desprind de aura omului.

Primele care se despart de om sunt spiritele luminoase ale naturii (Zaurdarii), care l-au ocrotit de-a lungul vieții. În momentul întreruperii legăturilor energetice cu spiritele bune ale naturii, omul resimte în interiorul său o dorință imensă de a se contopi cu natura, căreia îi înțelege, în sfârșit, însemnătatea și splendoarea. Unii oameni au dorința imensă de a revedea un răsărit de soare, alții au dorința imensă de a revedea munții, marea, un copac înflorit sau un câmp plin de flori. În ceea ce s-ar putea denumi “salutul elementelor”, fiecare dintre spiritele luminoase ale naturii apare alături de defunct, se ridică deasupra sa, cam la 2-3 metri, și își mișcă mâinile ca un dirijor care dirijează o mare orchestră.

Spiritele luminoase ale naturii par să-l salute în felul lor pe om, în timp ce elementele - apa, pământul, aerul sau focul - se manifestă în modul lor caracteristic. În acele momente, se poate remarca chiar și de oamenii care stau la căpătâiul defunctului că, de jur împrejur, copacii foșnesc într-un fel diferit, vântul bate altcumva, norii se risipesc și răsare soarele. Alteori, are loc fenomenul invers: soarele se ascunde în nori și începe să plouă, marea poate fi mai agitată sau mai blândă, copacii din jur foșnesc amenințător, iar acest fapt poate fi pus în legătură cu senzațiile pe care le încearcă sufletul omului. Aceste fenomene pot fi - cel puțin din punct de vedere meteorologic - imposibile ori ilogice, dar aproape fiecare om care a fost prezent la căpătâiul unui defunct își poate da seama de faptul că au loc fenomene destul de bizare. De altfel, există în popor multe confirmări ale acestor fenomene, mai ales în mediile rurale, unde legătura cu natura este foarte strânsă. Când plouă, sătenii spun că plânge defunctul, iar în momentul în care răsare soarele dintre nori, sătenii spun că a murit în pace și că “a fost primit de Dumnezeu, sărmanul, că a fost om bun”.

După desprinderea spiritele luminoase ale naturii are loc desprinderea ființelor Ashpan-Lorehh. Este interesant de remarcat faptul că la moarte nu se prezintă toate ființele Ashpan-Lorehh de care omul a fost legat de-a lungul existenței întrupate, ci doar reprezentanții acestora - care sunt șefi ai unor grupări, în funcție de elementul pe care-l întrupează. În acele secunde, reprezentanții Ashpan-Lorehh dobândesc, pentru scurt timp, un trup de formă umanoidă, cu o anumită înfățișare. Acesta este singurul moment în care o ființă Ashpan poate dobândi - chiar și pentru câteva secunde - un trup de formă umanoidă. În restul timpului, în mod firesc, devenind Ashpan, aceste ființe își pierd trupul de formă umanoidă, dispându-se în tot universul. Astfel, când

apar reprezentanții grupărilor (în lumea eterică se folosește termenul de “națiuni”) de ființe Ashpan-Lorehh, este ca și cum ar fi prezente mii și mii de alte ființe. În ființa reprezentantului grupării de ființe Lorehh Ashpan se aud mii și mii de voci, care se foiesc neliniștite și nerăbdătoare, iar impresia unui asemenea eveniment este copleșitoare.

În momentul în care, pentru prima oară în viață (foarte devreme, în copilărie), se produce conexiunea aurică cu ființele Ashpan-Lorehh, reprezentanții acestora se prezintă în fața omului și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă în dreptul unei chakre. În acel moment, chakrele, care anterior arătau ca niște bulbi de ceapă, se deschid și încep să funcționeze. La moartea omului se produce fenomenul invers: Ashpan Lorehh - mai precis, reprezentanții acelor grupări - apar în fața omului și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă în dreptul unei chakre, rostind: **He Re Mi**, adică **“Eu prin tine și tu prin mine”**. În momentul în care și ridică mâna de pe chakră, se produce o flamă multicoloră, care reflectă culorile petalelor chakrei. Apoi rostesc **Sene Sene Torii**, adică **“Închide-te, închide-te, Poartă”**, moment în care, “ascultătoare”, chakra se închide, devenind ca un bulb de ceapă. Apoi repetă operațiunea cu celelalte chakre.

După ce se încheie “defilarea” spiritelor naturii Ashpan-Lorehh, prin fața defunctului se perindă ființele Ashpan-Dree. Procesul desprinderii ființelor Ashpan-Dree este analog celui din cazul ființelor Ashpan-Lorehh. Este un adevărat spectacol de lumină și culoare, fiecare dintre aceste ființe provocând fulgere între aura lor și cea a defunctului, urmate de sunete sau de melodii și de parfumuri. Și ființele Ashpan Dree rostesc aceeași frază : **He Re Mi**, adică **“Eu prin tine și tu prin mine”**.

După ce ființele Ashpan se desprind, omul rămâne gol-goluț. Evident, aura omului a fost “îmbogățită”, de-a lungul

vieții, de “darurile” imprimare de ființele Ashpan. Mult mai grav este însă faptul că aura omului a fost “îmbogățită” și de “darurile” imprimare de Fiii întunericului. Aura omului care, de-a lungul întregii vieți, a interacționat cu Fiii întunericului, păstrează influențele primite, care devin zestrea sa personală.

La scurt timp după “defilarea” ființelor Ashpan, are loc despărțirea defunctului de lumea animalelor și a vegetalelor, care se produce instantaneu, fără nici o pregătire prealabilă. În acele momente, animalele din apropierea defunctului se pot manifesta neprevăzut și haotic; mai ales câinii - în special, cei apropiați -, se pot manifesta straniu, uneori trist, alteori înfricoșător. Omul se desparte de ei, iar legăturile energetice se rup. În momentul desprinderii de elementele animale, pot să apară în fața defunctului câini morți anterior, pe care, de multe ori, acesta îi strigă pe nume.

Urmează apoi despărțirea de oameni, în special de cei dragi, care sunt sau nu în apropiere, de cei cu care defunctul a fost în relații strânse. Corzile luminoase aurice se rup. Conexiunile aurice de la nivelul chakrelor sau de la nivelul corpurilor aurice se frâng brusc, iar omul resimte intens o senzație de rupere. Datorită despărțirii de cei dragi, omul resimte o durere sufletească acută, sfâșietoare, acesta fiind cel mai delicat moment al mării treceri. Toate aceste evenimente se desfășoară la câteva secunde după deces.

La scurt timp după momentul morții biologice are loc un alt eveniment de maximă importanță: omul, ca suflet, rămâne singur. De data aceasta, omul este cu adevărat singur: este el însuși - sufletul, personalitatea terestră. Acesta este momentul suprem al cunoașterii adevărului: omul nu mai are nici un fel de influență aurică, nici o conexiune interumană sau extraumană.

În acel moment, omul se înțelege în sfârșit pe sine; înțelege de ce s-a încarnat și înțelege care este adevărul cu

privire la persoana sa. Înțelege, de asemenea, faptul că s-a încarnat pentru o perioadă limitată de timp în lumea materială și înțelege, dacă a fost materialist convins, că dincolo de lumea pe care o considera unică, mai există altele.

❧ Bătălia pentru suflet ❧

Dacă, de-a lungul vieții, oamenii au intrat sub influența Fiilor întunericului (Lorehh sau Dree), nivelul lor energetic a scăzut considerabil, iar structura aurică a fost acoperită cu noxe. După moarte, Fiii întunericului își cer “răsplata”, iar “răsplata” nu poate fi decât corpul sufletului - corpul auric care a fost influențat cel mai mult și care, în consecință, vibrează energetic în sintonie cu ființele respective.

“Răsplata” acestor ființe este chiar corpul sufletului, care în mod natural, după moartea omului în cauză, se separă de trup. Prin rezonanța aurică formată în timpul vieții, corpul sufletului respectivului om aparține, oarecum de drept, Fiilor întunericului. Fiii întunericului doresc să preia (să fure) corpul sufletului omului ca pe un sclav și să-l ducă în lumile lor (în palierele cuantice ale ființelor luciferice). Acestei acțiuni i se opune însă Îngerul Mihail, care, în fruntea Oștirii sale cerești, încearcă să împiedice, prin luptă, Fiii întunericului să preia (să fure) corpul sufletului aceluia om.

După cum a fost menționat, rezonanța energetică dintre steluța sufletului și corpul sufletului declanșează un sunet, care reverberează ca un ecou de-a lungul și de-a latul lumii eterice. Acest ecou determină deschiderea instantanee a porților ce separă palierul cuantic eteric de celelalte paliere. Între palierul eteric și celelalte paliere cuantice există două porți. Cele două porți sunt Poarta 1, prin care se translatează în lumea eterică ființele îngerești din Ierarhia Fiii Luminii și Poarta 2, prin care pătrund Fiii întunericului.

Dacă omul în cauză este încărcat auric pozitiv, se deschide mai întâi Poarta 1 și apar Fiii Luminii, dar dacă omul are multe noxe negative se deschide Poarta 2, caz în care apar Fiii întunicului. Depinde cu ce categorie de ființe este în rezonanță energetică omul în cauză. La moartea oricărui om se deschid ambele Porți; este însă esențial ce Poartă se deschide prima: Poarta 1 sau Poarta 2. Întotdeauna, una din Porți se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea celeilalte. Pentru om, diferența de câteva fracțiuni de secundă este insignifiantă, dar pentru ființele îngerești este extrem de importantă. Dacă Poarta 1 se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea Porții 2, omul este salvat. Totul este în funcție de bagajul auric cu care omul trece dincolo.

În cazul în care omul este încărcat auric pozitiv, Poarta 1 se deschide prima. Undeva, în stânga omului, la o distanță de 15-20 de metri, în lumea eterică apare o concavitate uriașă. Această concavitate - Poarta 1 - se prezintă ca o deschidere alcătuită din fumuri multicolore și parfumate. Prin Poarta 1 se translatează fulgerător la nivelul lumii eterice mii și mii - uneori zeci de mii - de Fii ai Luminii, care se mișcă cu o rapiditate incredibilă. Aceste ființe par a fi constituite - la fel ca toate ființele care apar în lumea eterică - din lumină. Fiii Luminii au trupuri de lumină impresionante, din care emană mii de străluciri.

Privite de aproape, dincolo de strălucirea feerică a trupului de lumină, aceste ființe îngerești emană forță. Ele alcătuiesc ceea ce în lumea eterică se numește Oastea Îngerului Mihail. Îngerii-luptători din Oastea Îngerului Mihail sunt impunători; au ochii verzi sau albaștri, nasul drept, fața formată din lumină albă, marmoreană, buzele roșii ca mărgeanul, conturate delicat. Unii poartă părul doar până la umeri. Alții poartă părul foarte lung, aproape de șolduri. Veșmintele lor par a fi formate din aburi multicolori. Toate

aceste ființe au platoșe și coifuri asemănătoare cu cele purtate de soldații romani din antichitate. Ca arme, poartă în mâini săbii de lumină.

Ostașii Îngerului Mihail înaintează în șiruri concentrice de 7, 14, 21 de membri. Primul dintr-un șir poartă în mână un stindard, pe care se află desenate înscrisuri formate dintr-o lumină orbitoare. Picturile de pe pereții bisericilor ortodoxe reflectă cum nu se poate mai exact ținuta hieratică a acestor ființe care apar în lumea eterică, cu excepția aripilor. Imaginea Arhanghelului Mihail sau, uneori, a Sfântului Gheorghe în lupta sa cu balaurul, ilustrată în frescele bisericilor, este edificatoare cu privire la modul în care se prezintă aceste ființe în lumea eterică.

Puțin mai târziu, cu un decalaj de câteva fracțiuni de secundă după timpul nostru, se deschide și Poarta 2, prin care pătrund formațiuni de luptă asemănătoare ca dispunere, formate din Fii ai Întunericului. Acestea revendică sufletul celui care tocmai își părăsise trupul. Ele aduc felurite argumente, afirmând că sufletul omului respectiv le aparține. Ele argumentează, de exemplu, că omul, în decursul existenței sale, s-a lăsat condus de acele porniri și vicii ce reprezintă caracteristicile lor.

Totuși, datorită faptului că Poarta 1 s-a deschis prima, înseamnă că omul nu este pierdut; pe ansamblu, omul în cauză are și un bagaj de fapte bune. Tocmai de aceea, ostașii din Oastea Îngerului Mihail fac cercuri concentrice în jurul sufletului (corpul sufletului ce conține ființa omului), respingând orice pretenție a Fiilor Întunericului.

Atunci începe o bătălie în sensul real al cuvântului, pe care, orice om, decă-o vede, n-o poate uita în veci. Fiii Întunericului atacă pozițiile Fiilor Luminii. Aflat la mijloc, omul privește neputincios și înspăimântat la ceea ce se desfășoară în jurul său. Taberele beligerante au cam aceleași

tipuri de arme și aceleași tactici. Luptele se dau față în față. Uneori, numărul ființelor îngerești care se luptă între ele depășește câteva zeci de mii. Deseori apare în luptă însuși Îngerul Mihail, care este cea mai puternică și cea mai impunătoare ființă îngerească care poate fi văzută în “ceruri”. Capacitățile sale ființiale, de Înger al Puterii, sunt cu mult mai mult decât își poate imagina un om.

Imaginile prezentate în filme sau în jocurile electronice - imagini care sunt preluate din “inconștientul” colectiv al umanității și apoi prelucrate potrivit standardelor tehnicii actuale, omul nefiind capabil de a crea ceva ce nu există în cosmosul spiritual - sunt palide copii ale evenimentelor dramatice care se desfășoară în timpul unei asemenea înfruntări. Bătălia ce se dă între cele două armate este înspăimântătoare pentru orice privitor. Scurt-circuitele și flamele luminoase ce se formează instantaneu atunci când se lovesc două săbii strălucitoare, au puterea a nenumărate fulgere din lumea materială. Se aud zgomote și trosnituri pe care urechea omenească cu greu le poate suporta și care nu există în lumea materială. Zgomotul unui mari căderi de apă, precum cascada Niagara, nu este decât o mică șoaptă în comparație cu zgomotele ce se aud în răstimpul unei asemenea încleștări de forțe cosmice. Uneori, se întâmplă ca doi îngeri-ostași - unul dintr-o tabără, altul din cealaltă -, să se încleșteze, lovindu-se reciproc fără cruțare, până ce cad de sus, de la nivelul unde se bat, în solul eteric, făcând cratere imense. Pământul lumii eterice scrâșnește cumplit, dar cei doi îngeri apar printr-o altă parte, zeci de metri mai încolo, continuându-și lupta. Îngerii aflați în luptă reacționează aproape instantaneu și, uneori, par să se multiplice în multe poziții, ca într-un clișeu cinematografic derulat cu încetinitorul. Îngerul Mihail se poate multiplica, putând fi observat simultan în multe locuri.

Există răniți - în mod efectiv - de ambele tabere. Unele trupuri strălucitoare de îngeri sunt pur și simplu spulberate datorită loviturilor primite. În momentul în care un astfel de trup de lumină este spulberat, pare a se împrăști într-o explozie de lumină formată din mii și mii de fragmente; instantaneu, spiritul său, sfera strălucitoare plasată la nivelul pieptului, dar într-o altă poziție decât la oameni, părăsește fulgerător lumea eterică, într-o altă dimensiune. Este mai mult decât uimitor faptul că, doar la câteva secunde după timpul oamenilor, aceleași ființe îngerești reapar pe câmpul de luptă al încleștării cosmice și continuă imperturbabile bătaia. Privitorul resimte atât durerea morală a unei astfel de încleștări, cât și durerea corporală - este, desigur, vorba despre corpul de lumină al ființelor îngerești. În fond, corpul de lumină în care se manifestă ființele îngerești în lumea eterică este echivalent corpului fizic al oamenilor.

O astfel de bătaie, ce se dă pentru fiecare suflet de om care moare, este de un dramatism fără seamăn. La fel de dramatică este însă jertfa Fiilor Luminii, care apără astfel sufletul fiecărui om, chiar și al celui mai păcătos. Aceste lupte se dau secundă de secundă în lumea eterică - de fiecare dată când moare un om. Toți oamenii trec prin așa ceva. O ființă îngerească luptă pentru om până la ultima sa suflare - pentru a folosi o formulare tipic pământească -, întrucât rațiunea sa supremă de a fi este respectarea Poruncilor lui Dumnezeu și apărarea oamenilor. Puritatea, bunătatea, iubirea și respectarea Poruncilor lui Dumnezeu sunt calitățile de bază ale Fiilor Luminii, despre care oamenii nu-și pot face nici cea mai mică idee, fiind prea implicați în ansamblul de concepții specifice lumii materiale. Lupta eternă dintre frați - unii luminoși, ceilalți întunecați -, a devenit de timpuri și perioade, de eoni și cicluri cosmice, fundamentul cosmosului spiritual.

Dacă se întâmplă ca sufletul să fie furat de Fiii Întunericului, atunci experiențele vieții omului respectiv - stocate în acel moment la nivelul sufletului - s-ar pierde. Se poate considera că omul a trăit degeaba. De fapt, ceea ce îi interesează cel mai mult pe Fiii Întunericului este atât corpul sufletului unui om - uneori se mulțumesc și cu porțiuni din corpul sufletului -, cât, mai ales, “inima ființei sufletești”, sfera energetică situată în interiorul corpului sufletului. În “inima ființei sufletești” se află stocate toate energiile modulate informațional rezultate în urma experiențelor vieții. “Inima ființei sufletești” este “amintirea a toate”.

Furând sufletul omului - corpul sufletului, porțiuni din el sau chiar “inima ființei sufletești” -, Fiii Întunericului pot folosi experiența de viață a unui om în scopuri proprii. Întrucât, singure, nu au posibilitatea de a trăi în trup material și, prin urmare, de a acumula experiență de viață, ființele luciferice au o nevoie vitală de suflete omenești.

Omul - căruia i-a fost furat sufletul, chiar înainte ca experiențele acumulate în timpul existenței întrupate să fie aspirate în corpul duh - se vede nevoit să constate că a trăit degeaba și că tot ce a realizat în timpul vieții terestre nu-i mai aparține. În acest caz, omul se prezintă la fel ca la începutul existenței încarnate, când era doar un spirit înveșmântat într-un corp duh, care nu-și formase încă sufletul. Sufletul este, precum a fost menționat, ca un palton pe care omul îl îmbracă când se încarnează și pe care-l dezbracă în momentul în care moare. Dar, înainte de a-l părăsi definitiv, omul trebuie să golească buzunarele paltonului de tot avutul său existențial cucerit într-o viață.

Dacă-i este furat sufletul, nu suferă numai omul, ci suferă întregul cosmos, întrucât este lipsit de experiențele ce i se cuvin, provenite de la unul dintre membrii săi. Furtul sufletului are efecte devastatoare nu numai asupra omului în

cauză, ci și asupra tuturor celor care au contribuit la programarea existenței sale terestre, în primul rând asupra Îngerilor Veghetori, asupra Îngerilor Păzitori, asupra spiritelor naturii asociate și asupra tuturor celor apropiați.

Omul este deseori trist în existența sa trupească, dar nici cea mai mare tristețe omenească nu se poate compara cu cea pe care o resimte un Înger Veghetor în cazul în care protejaturii său îi este furat sufletul. Un om trist până în străfunduri sau o întreagă umanitate formată din miliarde de indivizi triști, nu înseamnă nimic față de tristețea unui Fiu al Luminii pus într-o astfel de situație.

Evident, după moarte, omul este la fel de trist. Vina o poartă omul însuși care, prin liberul său arbitru, s-a comportat în existența trupească în așa fel încât, prin faptele sale, a vibrat în consonanță cu ființele luciferice. Îngerii Veghetori sau Îngerii Păzitori, Îngerul Gabriel sau însuși Iisus Hristos, au încercat să ajute omul pentru a merge pe calea cea dreaptă. Din păcate, omul nu s-a lăsat învățat.

Acum, în acest ceas de adâncă noapte a existenței, omul suferă rezultatul erorilor sale. Vibrând în timpul existenței încarnate pe aceeași lungime de undă cu Fiii întunericului, este firesc ca, având un asemenea "bagaj" energetic-informațional sufletesc, în momentul morții să se deschidă mai întâi Poarta 2, prin care pătrund Fiii întunericului. Astfel, înainte de a se deschide Poarta 1 - deși pentru percepția omenească cele două porți se deschid aproape simultan -, sufletul omului este furat fulgerător de ființele luciferice.

Dar ce se întâmplă cu oamenii al căror suflet este furat de Fiii întunericului ? Dacă ne-am imagina un om jupuit de viu, cu franjuri de piele rămase pe carnea însângerată, cu craniul scalpat, brăzdat de firișoare de sânge, urlând și țipând, cu lacrimi în ochi, cu o durere atroce ce-l cuprinde ca

o fierbințeală din toate părțile, cu caracteristicile fizionomice ale chipului distruse într-un mod oribil, desfigurat până-n profunzimile ființei sale... atunci, această imagine este palidă în comparație cu ceea ce simte cel căruia îi este furat sufletul, la sfârșitul vieții, de către Fiii întunericului. Legăturile dintre corpul duh și suflet sunt sfâșiate într-un mod barbar, bucăți din corpul sufletului atârnă peste învelișul corpului duh, iar ființa omenească ajunge o ruină vrednică de plâns. Fără nici un fel de judecată post-mortem, omul căruia îi este furat sufletul ajunge în iad. Instantaneu, lângă omul în cauză apar niște ființe înfiorătoare, care se preling întunecate pe ziduri, îl înșfacă de mâini și de picioare și-l târăsc în adâncurile iadului. Aceste ființe - Gardienii iadului - par bidimensionale, în sensul că nu au volum; chipurile lor sunt hidoase și respingătoare, iar ochii au o strălucire roșie-întunecată.

Sufletele nu sunt furate datorită incapacității Fiilor Luminei de a înfrunta Fiii întunericului în luptă, ci datorită “bagajului” energetic-informațional sufletesc al omului, care a determinat deschiderea Porții 2 înaintea Porții 1. Porțile sunt asemănătoare unor dispozitive cu senzori. Ele se deschid automat când vibrația unui om este identică cu vibrația Fiilor întunericului.

Dar, aceasta nu-i nimic față de ceea ce se întâmplă cu cei care încheie pacte de magie neagră cu forța răului - cu Hallshithan -, care este ținută în afara Terrei aurice de Îngerii cei mari și de Puterea lui Dumnezeu - și pe care doar degradarea și tâmpenia omenească o pot aduce înăuntrul granițelor acesteia prin ritualurile vrăjitorești.

S-a spus cândva dinspre profeți, că adevăratul rău și adevăratul bine nu se manifestă cu adevărat în lumea oamenilor. Răul adevărat și binele adevărat nu stau la masă cu oamenii în lumea materială. Există totuși undeva, un loc,

în care atât răul adevărat, cât și binele adevărat se manifestă ca atare. Iar acest loc este lumea eterică. În starea noastră comună, căldicică, de oameni încarnați, binele adevărat, pur și strălucitor, ne-ar orbi pe vecie, iar răul ne-ar zdrobi definitiv. Binele adevărat trebuie cucerit pas cu pas, strălucirea sa fiind încă prea mare pentru ochii noștri. Treptat, în cuptoarele devenirii ființei umane, cuptoare programate special pentru nevoile și capacitățile de moment, oamenii vor cuceri capacitățile ființiale - puterea și tăria, cum se spune în lumea eterică - de a vedea binele adevărat.

Cât despre răul absolut, omul este ferit să îl cunoască prin intervenția directă a Puterii lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos și a Sfântului Duh. Răul absolut provine de la cei doi Îngeri puri - care sunt unul: Hallshithan - care s-au opus lui Dumnezeu, la începuturi, iar Terra aurica este protejată printr-o cupolă energetică de eventuala lor intruziune. Având liberul arbitru, doar omul poate sparge bariera protectoare a Terrei aurice, prin invocarea forțelor infernale în cadrul ceremonialelor de magie neagră. Prin invocațiile făcute de un singur om pătrund în Terra aurica forțe inimaginabile, a căror unică dorință este distrugerea nu numai a oamenilor, ci și a lumii întregi: a tot ce are formă.

Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce sacrificii se fac pentru eliminarea daunelor provocate de cei care se dedică acestor practici. Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce forțe și ce energii sunt puse în joc pentru a fi eliminate din Terra aurica aceste forțe sinistre.

“PÂNĂ CÂND OMUL ÎL VA IUBI PE OM”

☞ Lumina iubirii ☞

După câștigarea bătăliei pentru suflet, Fiii Luminii din Oastea Îngerului Mihail se dispun în trei mari cercuri concentrice în jurul sufletului defunctului.

Aflat în mijlocul Îngerilor-Ostași, protejat de orice influență nefastă, sufletul omului sau, mai corect spus, omul centrat în suflet, își continuă traseul postmortem. Sărmanul om, care tocmai a trecut prin poarta morții, conștient de cele întâmplare, are senzația că a fost invadat de demoni. Acesta este și motivul pentru care mulți muribunzi sunt atât de înspăimântați, povestind uneori, chiar cu câteva clipe înainte de a se stinge, cum au fost atacați de demoni sau de diavol.

După ce Fiii întunericului se retrag învinși și după ce Poarta 2 s-a închis, alături de defunct se înfățișează Îngerul morții, care încearcă să-l liniștească și să-l întărească. În ciuda reprezentării de “Schelet cu coasa” - reprezentare răspândită prin Evul Mediu în timpul marilor epidemii de ciumă care au zguduit vestul Europei, când pe ușile caselor în care ciuma făcea prăpăd se punea ca semn Scheletul cu coasa -, Îngerul morții are o înfățișare plăcută. Denumit Thaimahaaa de ființele din lumea eterică, Îngerul morții face parte din ierarhia Fiilor Luminii. Foarte înalt, de doi metri și jumătate, Îngerul morții are un chip superb, foarte fin

modelat, buzele și nasul perfect creionate, părul negru ca pana corbului. Prezența Îngerului Morții, care emană o boare parfumată și liniștitoare, siguranță și calm, este un adevărat balsam pentru omul care a trecut prin Poarta Morții.

Concomitent cu Îngerul morții, se ivesc și Îngerii Veghetori personali ai omului. Ajuțați de alți Îngeri medici-destrupători, Îngerii Veghetori taie toate legăturile energetice dintre suflet, corpul eteric și trupul material. Legăturile energetice dintre corpul sufletului și trupul material se prezintă ca niște fire subțiri de lumină. În acest moment, bagajul energetico-informațional al sufletului este, în sfârșit, absorbit de corpul duh. Absorbția se face prin intermediul chakrelor-atribut de la nivelul duhului. Abia în acest moment, experiențele vieții trec în corpul duh. Procesul absorbirii energiilor modulate informațional din suflet în corpul duh este extrem de rapid. Din acest moment, omul nu mai poate fi invadat ori atacat de nici o ființă luciferică.

În prezența Îngerului morții are loc un ritual foarte important, care merită a fi descris în detaliu. Mai întâi, două ființe îngerești aduc o mică bancă, aceeași la toți oamenii, ce pare din lemn sculptat; cele patru picioare ale acesteia reproduc picioarele unui leu. Pe bancă este așezat un ștergar triunghiular, de culoare roșie. Ajuțat de Îngerul morții, omul se așază pe bancă. Alături de el, cu o atitudine ocrotitoare, se așază și Îngerul morții.

În momentul în care Îngerul morții și defunctul iau loc pe bancă, sunt învăluiți într-un nor format dintr-un abur colorat. Nu se vede prea bine ce se petrece înăuntrul aceluia abur colorat și nu se aude dialogul dintre cei doi, dar se aud mai multe voci și sunete, ca și cum cineva ar derula repede o casetă pe un casetofon. La un moment dat, omul începe să plângă și să repete mereu: “îmi pare rău”. În cele din urmă, după atâta zbucium, omul adoarme pe umărul Îngerului

morții. Îngerul morții repetă invariabil, la fiecare om, o anumită frază, mai întâi în limba ființelor din lumea eterică, apoi în limba oamenilor: “**Șein hlisa lhal hlisa**”, adică “**Până când omul îl va iubi pe om**”. Cuvântul **hlisa** desemnează omul în sensul de lut sau de pământ; evident, cuvântul **hlisa** se referă la omul întrupat.

În tot acest răstimp, Îngerul morții îl consolează pe om ca pe un frate mai mic, indiferent cine a fost și ce a făcut în scurta sa existență trupească. Apoi, Îngerul morții așază capul omului pe umărul său, mângâindu-l tandru pe frunte și pe păr. Omul rămâne câteva momente într-o stare de semiconștiență; uneori pare să doarmă, alteori pare să aibă scurte perioade de trezire sau poate numai de reverie. Îngerul morții, ținând capul omului pe umărul său, rostește din nou, de mai multe ori, “**Șein hlisa lhal hlisa**”: “**Până când omul îl va iubi pe om**”.

Imediat după aceea, are loc evenimentul cel mai important prin care trece omul imediat după actul morții. De undeva de sus, coboară o **Lumină** superbă, argintie, care inundă locul unde stă omul. Îngerul morții dispare, iar omul este învăluit în **Lumină**. Această **Lumină** are cea mai pură și clară culoare argintie. Sunetul emis de **Lumină** este asemănător cu clipocitul unui izvor ce susură duios, iar mirosul este asemănător cu celui al paștelui, format din pâine proaspătă și din cel mai parfumat vin (asemănător vinului de tămâioasă). Aceasta este **Lumina Iubirii**.

Nimeni nu știe ce se întâmplă înăuntru **Luminii** care luminează până departe în lumea eterică, jur-împrejurul locului în care se află omul, dar înăuntru se aud șoapte, rugăminți de iertare și plânsul omului. În răstimpul în care **Lumina** rămâne acolo, mediul lumii eterice, pământul, cerul, copacii par să cânte la unison, într-un mod pe care un om rațional, care are drept instrument de lucru doar corpul

mental și reprezentările sale, nu-l poate concepe - tot astfel cum nu poate concepe strălucirea și fascinația exercitate de **Lumină**. În aceste momente, omul vorbește direct cu Dumnezeu.

Când **Lumina Iubirii** dispare la fel de blând precum a apărut, prima ființă care se prezintă în fața omului este Îngerul Gabriel, care zâmbește larg, prietenos și, în același timp, liniștitor. Îngerul Gabriel aduce o cutiuță hexagonală, ce pare din lemn sculptat, în interiorul căreia se află o alifie cu miros de busuioc și smirnă. Folsind alifia, cu degetul mijlociu, Îngerul Gabriel îl unge pe om pe frunte și deasupra buzei superioare. Apoi, Îngerul Gabriel unge locurile în care se află chakrele.

Apoi, se deschide iarăși Poarta 1, dincolo de care se află rudele și prietenii persoanei defuncte. Așteptat de rude și prieteni, defunctul, purtat de mână, pătrunde împreună cu Îngerul Gabriel prin Poarta 1, care se închide instantaneu în urma lor.

Evenimente importante continuă să se producă în jurul trupului fizic și după ce defunctul, în corp duh, pătrunde prin Poarta 1 împreună cu Îngerul Gabriel. Sufletul - de fapt, corpul sufletului - rămâne în lumea eterică ca un înveliș luminos. După plecarea corpului duh prin Poarta 1, corpul sufletului, care păstrează vag forma trupului, plutește încă deasupra trupului material. El formează ceea ce vom numi carcasa sufletului. După plecarea duhului omului prin Poarta 1, carcasa sufletului începe treptat să se dizolve.

Dar, înainte de a se dizolva, în zona încă păzită de ființele îngerești din Oastea Îngerului Mihail, apare iarăși Doamna în Negru. Ea este însoțită de numeroase Fetițe. În cadrul unui mic ceremonial, o parte din Fetițe presară flori deasupra corpului sufletului, în timp ce restul Fetițelor cântă încetisor un cântec simplu, melodios și melancolic. De jur

împrejur, o mare mulțime de spirite luminoase ale naturii - poate aceleași care au fost prezente la nașterea omului, așteaptă în tăcere, cu pălăriuțele în mâini, într-un comportament teribil de “uman”. Sau, poate, cine știe, oamenii sunt cei care au copiat inconștient un comportament ancestral al acestor ființe foarte sensibile și foarte vechi, prezente încă de la formarea Terrei aurice, care sunt spiritele naturii. Când totul se termină, toate ființele care participaseră la ceremonial se retrag în liniște, fiecare la treaba sa, potrivit funcției pe care o îndeplinește în mare simfonie a universului.

Nu întotdeauna corpul duh se separă ușor de corpul sufletului. Între corpul duh al omului și corpul sufletului există o rețea foarte deasă de fire de lumină. Firele de lumină ce leagă corpul duh de suflet și de corpul eteric sunt tăiate de Îngerii Veghetori în prezența Îngerului Morții, dar la foarte mulți oameni sunt dificil de tăiat. Rezistența firelor de lumină se datorează noxelor energetice acumulate de-a lungul vieții atât prin hrană - carne, alcool, cafea sau tutun -, cât și prin acte comportamentale nefaste ori printr-o mentalitate defectuoasă. Materialismul și ateismul par a fi cele mai dese flageluri de mentalitate întâlnite în zilele noastre; ele imprimă tuturor legăturilor dintre elementele componente ale omului o rezistență foarte mare. Pentru a fi tăiate ușor, culoarea, mirosul și sunetul emise de firele luminoase ce leagă corpul duh de celelalte structuri aurice trebuie să ajungă la un anumit nivel energetic. Firele energetice trebuie să aibă culoarea verde, sunetul Tiiii... și un miros de flori de câmp.

Sufletul, ca element al structurii ființei umane, este un element muritor; el este personalitatea formată în decursul unei singure existențe. În momentul în care sufletul conștientizează faptul că moare, este cuprins de o groază

imensă. Această groază imensă deformează corpurile aurice în ultimele secunde ale vieții, care capătă o culoare sângerie închisă și emană un miros de cadavru intrat în descompunere. În acele momente se aud dinspre corpul sufletului tot felul de cuvinte bizare rostite foarte repede, ca și cum s-ar derula o casetă la un casetofon. Cuvintele bizare sunt, de fapt, tot ce a rostit omul în ultimile două încarnări; ele sunt derulate în sens invers cu viteză foarte mare, astfel încât, în câteva secunde, se derulează tot ce a spus omul, nu numai în existența prezentă, ci și în penultima încarnare.

Legăturile energetice - firele luminoase - dintre corpul duh și celelalte componente aurice devin "coapte" pentru a fi rupte tocmai datorită groazei. Groaza morții este elementul prin care legăturile energetice dobândesc o culoare sângerie și pot fi tăiate ușor de către ființele îngerești care se ocupă cu decorporarea. Desprinderea corpului duh de celelalte elemente aurice duce la autonomia sa.

În primele momente ale autonomiei corpului duh se produce un fenomen extraordinar: chakrele-atribut își modifică aspectul, devenind strălucitoare ca niște sori. Efectul este magic: corpul duh este inundat de lumina celor șapte sori și devine strălucitor, ca un cristal ce reflectă lumina Soarelui. În acest moment unic, corpul duh pare a fi alcătuit dintr-o lavă multicoloră, ce pulsează neîncetat. Scurt timp după aceea, corpul duh dobândește culoarea rezultată din contopirea culorilor celor șapte chakre-atribut. Culoarea nou formată reflectă nivelul evolutiv atins de om în urma recent încheiatei încarnări.

Din acest moment, corpul duh restructurat va constitui trupul omului în lumea duhurilor. El devine extrem de strălucitor, fiind înconjurat de o aureolă, la fel cum, în lumea materială, trupul omului este înconjurat de aura exterioară. În funcție de nivelul evolutiv atins, dar și de diferite elemente

ce țin de individualitatea omului, aureola corpului duh poate avea un metru sau mai mulți metri. O perioadă variabilă de timp după obținerea autonomiei, la nivelul corpului duh rămâne imprimată imaginea remanentă a corpului sufletului, care reflectă, într-o primă fază, fizionomia trupeză a omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). Corpul duh dobândește astfel fizionomia corpului sufletului. Imaginea fizionomiei corpului duh este idealizată, în sensul că ridurile feței se estompează, astfel că omul se prezintă într-o stare de har.

După o perioadă petrecută în lumea de dincolo, fizionomia corpului duh se modifică, în sensul că imaginea ultimei existențe trupeză se estompează, iar corpul duh dobândește o fizionomie care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care le-a avut de-a lungul existențelor anterioare.

❧ “Întoarce-te lumină” ❧

După desprinderea corpului duh și a sufletului, trupul material devine un ansamblu format din particule materiale pe cale de a se descompune.

După moarte, corpul material păstrează aceeași luminozitate, același miros și același sunet de fond pe care le-a avut în momentul conștientizării karmei produse în viața ce tocmai s-a încheiat, în urma eliberării ființelor Ashpan, a întâlnirii cu Îngerul morții și cu Îngerul Gabriel.

Unele cadavre păstrează o umbră de supărare, par încordate; aceasta nu se datorează unei supărări propriu-zise a defunctului, ci se datorează mai degrabă unei înțelegeri incomplete a fenomenelor prin care trece, dată de nivelul evolutiv scăzut. Alte trupuri apar destinsă, cu o anumită strălucire imprimată pe chip sau cu o luminozitate specifică,

iar acest fapt se datorează faptului că defuncții au fost persoane iertătoare, care au descoperit binefacerile rugăciunii și ale iertării încă din timpul vieții.

Unii oameni descoperă rugăciunea, apropierea prin iubire de Dumnezeu, cu puțin timp înainte de momentul morții, uneori chiar cu câteva clipe, iar acesta este cel mai mare câștig al anilor petrecuți în lumea materială. Uneori, o clipă de luciditate este mai importantă decât zeci de ani petrecuți în lumea materială.

Există și cazuri în care preoții chemați la căpătâiul unui muribund refuză să se ducă, dar acesta este un păcat foarte mare pentru preotul respectiv, căruia i se impută pierderea unui suflet în punctul culminant al unei existențe. Rolul unui preot la căpătâiul unui muribund este foarte mare; este importantă spovedania și, mai ales, iertarea acordată de oamenii față de care, eventual, cel care trece prin Poarta Morții a greșit într-un moment sau altul al vieții sale.

Simultan cu ceremonia de înmormântare realizată de preot, are loc și o ceremonie eterică. În cadrul ceremoniei eterice, spiritele naturii care au fost în legătură energetică cu defunctul aruncă petale de flori peste mormânt. Fiecare floare sau petală a unei flori este în rezonanță cu culorile, sunetele și mirosurile chakrelor defunctului, așa cum arătau în ultima clipă a existenței sale fizice. Simultan cu activitatea din lumea materială a preotului, în lumea eterică Doamna în Negru stropește mormântul cu un buchețel de flori ce miroase puternic a busuioc, în direcția celor patru puncte cardinale. Când se încheie ceremonia eterică a înmormântării, spiritele luminoase ale naturii se prind de mână și cântă în limba lumii eterice **“Serei, Serei, Shani”**, adică **“Întoarce-te, Întoarce-te Lumină”**.

În acest moment, corpul eteric rămas alături (sau puțin deasupra) de corpul material se amplifică, făcându-se din ce

în ce mai mare, până ce devine ca o sferă compactă, luminoasă, albastrui-verzuie. Această sferă eterică se transformă treptat într-o energie asemănătoare unei spume, care începe să fiarbă și să sfârâie, asemenea bicarbonatului pus într-un pahar cu apă. După o perioadă variabilă de timp, uneori după mult timp, acest bulgăre eteric se micșorează, sfârșind prin a se disipa în lumea eterică. În locul în care se dizolvă sfera eterică, pământul capătă aspecte pozitive sau negative, în funcție de încărcătura sa energetico-informațională. După topirea sferei eterice, în mormânt sau în jurul mormântului nu mai există nimic în afara trupului material.

La propria sa înmormântare, omul vine centrat în corpul duh. El este un corp duh. În general, înainte de a părăsi palierul material, defunctul mai zăbovește o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp în locurile cele mai dragi de pe suprafața pământului. Este posibilă, în acele momente, o mică excursie de-a lungul și de-a latul pământului, chiar și un “tur”, de-a lungul căruia defunctul poate vedea ceea ce limitările materiale și sociale nu i-au permis în timpul existenței încarnate. Defunctul vizitează foarte repede și locurile care i-au fost dragi în timpul vieții sau locurile natale. Toate aceste călătorii durează, de regulă, până în momentul înmormântării.

S-a spus de multe ori că, după moarte, “spiritul” defunctului planează deasupra cadavrului sau că își vede propria înmormântare de la o anumită distanță, aflat cam la 3 - 4 metri deasupra celor prezenți. Este perfect posibil să rămână la propria sa înmormântare, după cum este posibil orice pentru omul decorporat, care se trezește, în sfârșit, la ceea ce în timpul existenței încarnate, în stare de veghe, doar intuise că ar fi posibil: libertatea de mișcare, o cunoaștere și o putere ființială care par mari, dar care nu sunt nelimitate -

atribute ale oricărui “spirit liber”, nelegat de trupul material. Totuși, în cele mai multe cazuri, defuncții nu zăbovesc prea mult în apropierea propriului cadavru și nici nu par interesați de înmormântare, dar sunt foarte afectați de suferința zgomotoasă exprimată într-un mod dramatic de cei lăsați în valesa plângerii și zbuciumului. Unii defuncți, într-adevăr, mai ales cei legați de aspectele lumii materiale, zăbovesc în preajma propriului lor trup, fiind interesați de impresiile altora, de ce spune un prieten sau un inamic, de pregătirile ce se fac sau de alte aspecte, mai mult sau mai puțin importante. Curând însă se plictisesc de acest joc facil, descoperind că în lume sunt multe alte lucruri importante. Totuși, în secunda încheierii ritualului înmormântării sau în momentele în care preotul, în cadrul ritualului înmormântării, îi rostește numele, defunctul, indiferent unde s-ar afla, revine instantaneu la locul respectiv.

La scurt timp după restructurarea corpului duh și după plecarea sa prin Poarta 1, în lumea eterică mai rămân reminiscențe din corpul sufletului și din corpurile aurice exterioare (cu excepția corpului eteric), care formează o formă vag umanoidă. Acest ansamblu energetico-informațional formează ceea ce putem numi “carcasa sufletului”. Deși nu mai este animată de spirit și de corpul duh, carcasa sufletului se comportă în virtutea obișnuinței dobândite în existența pe care a încheiat-o. Carcasa sufletului încă mai are o doză din personalitatea terestră, din memoria existenței ce s-a încheiat și din cunoștințele acumulate. În funcție de cantitatea de energie remanentă, carcasa sufletului încă are autonomie. În virtutea inerției, carcasa sufletului încearcă se semene cât mai bine “stăpânului” și să se comportă la fel ca și acesta. Totuși, carcasa sufletului nu mai reprezintă nimic: este doar o cochile goală, care continuă să se manifeste atâta timp cât îi permite forța inerțială.

Înainte de a i se termina energia remanentă, carcasa sufletului se poate manifesta la ședințele spiritiste, păcălind mediumii că sunt adevăratele personalități defuncte. De fapt, ele chiar asta cred, neînțelegând că existența s-a încheiat. Ele sunt doar epave ale personalității omului, fără conștiință și conștiință proprie, iar participanții de la ședințele spiritiste care cred că au fost vizitați de “spirite” se înșeală. Atunci când sunt luate la întrebări, mediumul poate totuși remarca că aceste “spirite” decorporate se “desumflă” încetul cu încetul, că încep să vorbească din ce în ce mai puțin inteligibil și că personalitatea lor pălește văzând cu ochii.

Carcasele sufletelor rămân adesea “pătate” datorită reziduurilor karmice. Locul în care continuă să subziste o astfel de carcasă sufletească dobândește, treptat, culoarea, sunetul și mirosul specific energiilor karmice remanente. Este ca și cum păcatele omului continuă să se mențină, nevăzute, în locurile în care și-a desfășurat existența. Cu toate acestea, efectele unor astfel de cazuri nu se datorează fenomenului de bântuire, ci doar vibrației karmice pe care o emite carcasa sufletului.

În momentul în care energiile reziduale s-au terminat, în care ultimul strop de energie s-a scurs, carcasa sufletului, din ce în ce mai confuză, se transformă într-un abur luminos, ușor strălucitor, care este aspirat, treptat, de natura lumii eterice. Uneori, trebuie să treacă mai multe săptămâni până când carcasa sufletului să se împrăștie complet, ca un fum de țigară care se pierde încet, în rotocoale largi.

Oamenii nu pătrund în lumea duhurilor în mod direct, ci trebuie să treacă printr-o zonă specială, în care are loc judecata personală. În cadrul judecății, se va stabili, în funcție de faptele fiecăruia, valoarea morală exprimată în culoarea corpului duh și, în consecință, locul pe care trebuie să-l ocupe în cosmosul spiritual.

❧ Judecata ❧

Imediat după ce este trecut prin poarta morții de Îngerul Gabriel, omul se prezintă la judecata personală. Judecata personală se desfășoară într-un palier situat în afara lumii duhurilor (astrală).

Judecata este un eveniment de maximă importanță pentru fiecare om. Analiza, chiar și succintă, a judecății care are loc imediat după deces, poate conduce la o înțelegere mai amplă a ceea ce cosmosul cere omului în decursul unei existențe terestre.

Judecata are loc într-un “ținut” fără dimensiuni și fără caracteristici, fără cer, fără pământ, umplut numai de o lumină albă, lăptoasă. Într-o atmosferă constituită dintr-un abur lăptos, transparent, ce emite străluciri multicolore, se află așezate, ca și cum ar pluti, un număr de unsprezece scaune de domnie, asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor. Toate scaunele de domnie sunt dispuse în semicerc.

Scaunele de domnie par a fi alcătuite dintr-o substanță care în lumea materială ar putea fi asemuită cu diamantul pur. Este ca și cum un mare meșter ar găsi un monolit din diamant strălucitor cu un diametru de aproximativ 15 metri, din care ar ciopli un tron regal. Scaunele de domnie strălucesc continuu, la fel cum, în lumea materială, un diament perfect șlefuit strălucește în lumina soarelui. Deasupra spătarului înalt al scaunelor de domnie se află mici norișori luminoși, din care cad mii de fulgi strălucitori.

Scaunele de domnie par să fie așezate deasupra unor platforme suspendate, care se roteasc în sens invers acelor de ceasornic. De sub toate Scaunele de domnie, la nivelul solului, curge ceva asemănător unei ape, de culoare verde, subțire, ca o poleială. Pe Scaunele de domnie stau așezate ființe parcă desprinse din descrierile Vechiului Testament.

Ființele care ocupă scaunele de domnie au o înfățișare extraordinară. Privite de la distanță, apar ca niște globuri strălucitoare de lumină albă. Globurile emit o lumină fascinantă, oarecum asemănătoare celei emise de un neon argintiu. De fapt, globurile strălucitoare sunt aurele unor ființe venerabile, care au înfățișarea unor bătrâni, motiv pentru care îi putem denumi Bătrâni. Bătrânii nu sunt alții decât Domnii karmei sau ai Destinului. Bătrânii au fețele foarte frumoase, cu bărbi patriarhale, albe ca zăpada, la fel ca și părul, lung și bogat. Fața lor emite o lumină asemănătoare celei a unui neon. Chipul foarte blând și, totodată, foarte tânăr al Bătrânilor contrastează cu barba și cu părul albe ca neaua. Deși sunt impozanți ca statură, căci au o înălțime de peste 2 metri, iar ținuta lor este impunătoare - robe lungi, inele pe degete și coronițe de "foc" așezate pe cap, Bătrânii sunt foarte apropiați de oameni și de problemele lor.

În momentul în care, pătrunzând cu percepția dincolo de strălucirea aurei, observă ochii blânzi, dar fermi - de diferite culori: aurii, căprui, albaștri, verzi - ai Bătrânilor, oamenii dobândesc convingerea nezdruccinată că judecata se va desfășura în cel mai adânc spirit al dreptății, că nimic nu va fi judecat greșit, că nimic nu va rămâne ascuns. Această percepție este absolut corectă, dacă ne gândim că înaltele ființe îngerești așezate pe Scaunele de domnie reprezintă Justiția Divină - adică sunt ființele îngerești prin intermediul cărora Dreptatea lui Dumnezeu este aplicată oamenilor.

În jurul scaunelor de domnie pe care sunt așezate Bătrânii este mare forfotă: permanent apar și dispar ființe importante ale ierarhiei Fiilor Luminii. La judecata fiecărui om participă ființele îngerești care l-au asistat pe om de-a lungul vieții - Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori -, dar și conducătorii palierelor Terrei aurice, Puterile, care se prezintă sub înfățișarea unor Fetițe. Pe treptele ce duc la

scaunele de domnie stau Îngerii Ocrotitori sau Învățătorii. La o anumită distanță în jur se află alte ființe îngerești, Îngeri, Călăuze sau Mesageri, care se deplasează neîncetat, vin și pleacă fără odihnă, cu viteze foarte mari.

Cele unsprezece scaune de domnie nu sunt ocupate în totalitate decât foarte rar. Ele sunt ocupate în funcție de nivelul evolutiv al omului care vine la Judecată. Când omul are corpul duh de culoarea portocalie nu sunt ocupate decât două scaune de domnie, când omul are culoarea corpului duh de culoare glabenă sunt ocupate trei, iar când omul are corpul duh de culoare aurie, sunt ocupate patru și așa mai departe. Din această perspectivă, devine evident că numărul de Scaune de domnie ocupate de Bătrâni este în relație cu nivelul evolutiv al omului în cauză și cu culoarea corpului duh. În concluzie, se poate spune că fiecare dintre cei unsprezece Bătrâni care stau pe Scaunele de domnie este în relație cu un anumit nivel evolutiv și cu o anumită chakra.

Să spunem, de exemplu, că este prezent la judecată un om cu corp duh de culoare galbenă. El se prezintă în fața primelor trei Scaune de domnie, pe care stau Bătrânii care corespund primelor trei clase evolutive. Întrebările puse de Bătrâni sunt foarte ușoare, iar omul răspunde cu mare ușurință. În general, întrebările Bătrânilor sunt de ordin tehnic. Omul nu este întrebat de ce a ales un drum sau altul, căci așa ceva ține de liberul arbitru, iar acesta nu este pus în discuție. Ceea ce-i interesează pe Bătrâni este modul în care omul a suportat, ca suflet încarnat, conexiunile aurice cu ființele Ashpan.

De regulă, lipsiți de timiditate sau de trac, mulți oameni au diferite obiecții și nemulțumiri. Uneori, sugerează că au fost nedreptățiți de destin. Unii oameni sunt foarte supărați și reacționează destul de vehement. Dar, în momentul în care un om este nemulțumit de ceva, acea apă

verzuie ca o poleială ce pare să curgă de sub Scaunele de domnie se luminează, iar omul respectiv se vede ca într-un film, săvârșind faptele pe care acum încearcă să le nege sau să le justifice. Adeseori, oamenilor nemulțumiți li se demonstrează că faptele, de care acum se leapădă, nu s-au datorat conexiunilor aurice cu ființele Ashpan, ci, pur și simplu, s-au datorat liberului arbitru. Există, de altfel, cel puțin trei “înregistrări” ale faptelor din timpul existenței terestre, “filmate” prin intermediul steluțelor ce formează banda de lumină ce înconjoară capul, în care omul se vede pe sine din diferite poziții.

Pentru oamenii recalcitrați sau nemulțumiți de deciziile karmice sunt aduși Îngerii Păzitori, cei care, de-a lungul vieții, au lucrat în folosul omului în cauză, povățuindu-l cum era mai bine. Uneori, oamenii supuși judecății, mai ales cei care nu și-au rezolvat anumite probleme karmice și au săvârșit greșeli care le-au afectat aura, se revoltă și-i sfidează pe Bătrâni. De regulă, în cazul unor astfel de probleme delicate - care nu sunt chiar atât de rare precum s-ar crede -, Îngerii Păzitori se arată extrem de dezamăgiți și de afectați și își asumă, ei înșiși, vina pentru tot ce s-a întâmplat.

Unul dintre Îngerii Păzitori explica o astfel de situație în felul următor: **“Supărarea și împotrivirea fiului femeii nu vine de la el, ci din pricina bolilor numeroase care-i umplu sufletul și pe care nimeni nu i le-a legat, pentru că nu s-a lăsat învățat. Însă, cândva, se va face bine și se va întoarce la ai săi.”**

Și într-adevăr, omul respectiv, care se arătase atât de supărat la judecată, este dus într-un spațiu alb - un fel de “clinică de dezintoxicare”, denumită de unii “Purgatoriu” - unde se va confrunta cu propriile sale probleme și va înțelege cum și în ce fel se prezintă situația și care este adevărul.

Practic, judecata și-o face singur fiecare om prin confruntarea faptelor proprii cu Legile Divine - Poruncile lui Dumnezeu care formează Ordinea cosmosului. Rolul judecății este acela de a consfinți o stare de fapt. Nu cosmosul, prin reprezentanții săi care sunt Domnii karmei, este cel care acordă o pedeapsă sau o recompensă, ci oamenii. Ființele îngerești au doar rolul de a ajuta oamenii să conștientizeze anumite stări de fapt rezultate în urma exercitării liberului arbitru. La judecată, oamenilor li se prezintă de fapt o hartă - să o numim holografică - a ceea ce au fost înainte de încarnare și ceea ce sunt la sfârșitul ei. Oamenilor li se arată ceea ce trebuia să facă pe pământ (planul ideal) și nu au făcut, li se arată harta potențialităților și harta realizărilor (planul real al vieții). Se face diferența, iar rezultatul este starea evolutivă rezultată după încarnare.

Apoi li se indică oamenilor locul din lumea duhurilor (astrală) pe care-l merită. Oamenii cântăresc singuri, asistați de ființele îngerești care au sub jurisdicția lor karma, ce beneficii sau ce prejudicii au provocat în existența pe care au încheiat-o. În funcție de acumularea de moralitate reflectată la nivelul corpului duh și de nivelul de evoluție atins, oamenii merg pe subpalierul corespunzător din lumea duhurilor (lumea duhurilor sau "astrală" are șapte subpalieri), potrivit unei legi fundamentale a cosmosului spiritual: ordonarea duhurilor după culoarea specifică.

☞ Urma scapă turma ☜

Totuși, nu toți oamenii ajung după moarte în lumea duhurilor. Există și excepții: unii oameni ajung în iad. Totuși, în era creștină ajung în iad (în cele 12 găuri de viereme rămase în prezent) mult mai puțin oameni decât în trecut.

Evident, ajunși în iad, oamenii sunt deposezați de “amintirea a toate”, astfel că își pierd identitatea imediat ce au încăput pe mâinile Gardienilor iadului. Totuși, în era creștină, oamenii ajunși în iad au șansa să iasă mult mai repede decât oamenii din trecut. Precum a fost menționat, cei care ajung în iad pot fi reîntorși la Lumină prin trei modalități. Prima modalitate se datorează activității educative a Învățătorilor din iad. A doua modalitate de ieșire a oamenilor din iad se datorează pomenirii din Sâmbăta morților și descoperirii Căii Așiș. În fine a treia modalitate are la bază principiul “**urma scapă turma**”.

Principiul “**urma scapă turma**” se bazează pe existența unor legături energetice între oameni - mai precis, se bazează pe existența legăturilor energetice din cadrul seriilor de 17 individualități create la începuturi de către Dumnezeu. Acest principiu a intrat în funcțiune abia după jertfa lui Iisus Hristos și după apariția lumii astrale (lumea duhurilor).

După cum a fost menționat, la începuturi, Dumnezeu a creat formele corpurilor duh ale oamenilor în serii de către 17. Deși fiecare om este unic, între formele corpurilor duh ale individualităților ce formează o serie au loc influențe energetice după principiul vaselor comunicante. Influențele energetice nu se produc între spiritele ori între corpurile lor duh, ci între forma corpurilor duh - între **forma de formă**.

Procesul poate fi exemplificat astfel: să spunem că, dintr-o serie de 17, unii se află în palierul astral, alții se află întrupați în lumea materială, iar ceilalți se află în iad. Să spunem că, dintr-o serie de 17, se află întrupați în lumea materială 5 oameni; alți 7 oameni se află în lumea astrală, iar 5 se află în iad - în una din cele 12 găuri de vierme care există în prezent. Cei 5 oameni care se află în lumea materială intră în legătură, prin influxuri energetice, pe baza principiului vaselor comunicante, cu cei 5 care se află în iad.

La rândul lor, cei 5 din lumea materială sunt în legătură directă cu cei 7 care se află în lumea astrală. Astfel, se realizează un circuit energetic între formele corpurilor duh ale tuturor celor 17 oameni, care formează o serie. Cei 7 oameni din lumea astrală îi sprijină energetic pe cei 5 oameni din lumea materială, care, inconștient, mai ales în timpul somnului, îi influențează pe cei din iad. Datorită influențelor energetice, treptat, celor 5 din iad le revine “amintirea a toate” și pot regăsi Calea Așiș ce duce spre lumină. Direct din lumea astrală nu este posibilă influențarea celor din iad.

În mod necesar, din seria celor 17 trebuie să existe măcar un om întrupat - un capăt de pod, un releu de transmitere - prin care să se realizeze această influențare subtilă. Întotdeauna, cel care dirijează cu adevărat această influențare energetică este Îngerul Veghetor de suflet al omului din lumea materială, care deschide culoare specifice prin care circulă influențele energetice.

Această modalitate de ieșire din iad, folosit cu mult succes în prezent, a fost folosită în premieră la scurt timp după jertfa lui Iisus Hristos - între anul 50 și anul 100 al erei creștine. În acele timpuri de început ale creștinismului, când încă rămăseseră 14 găuri de vierme, pentru eficientizarea acestei modalități de ieșire din iad s-a purces la o atentă dirijare a nașterilor - a întrupării oamenilor. Astfel, chiar în prima perioadă de după răstignirea lui Iisus Hristos, au avut prioritate la întrupare oamenii care deveniseră cap de serie - cei mai buni din cei 17.

Acești oameni, care, odinioară, erau ultimii din ... turmă, victime ale opresiunii și ale sclaviei luciferice, s-au întrupat foarte rapid în lumea materială, astfel că i-au influențat pe cei care încă mai erau în iaduri. Sufletele celor din iaduri au început să lumineze, astfel că au găsit Calea Așiș.

FANTOMELE, STRIGOII ȘI STAFIILE

☞ Posedații ☞

În ființa omului - care este un microcosmos - se înfruntă aceleași forțe cosmice care se manifestă la nivelul macrocosmosului.

Omul este reflectarea cosmosului. În structură aurică a ființei omului se reflectă dramele lumii spirituale și lupta dintre Fiii Luminii și Fiii întunericii: “Forță contra Forță”.

Dacă este puternic, omul câștigă bătălia cu forțele întunericii, iar dacă este slab o pierde. Foarte important este însă faptul că nu numai omul pierde bătălia, ci și cosmosul. Un om înfrânt și un suflet pierdut înseamnă o porțiune din cosmos înfrântă. Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă al lumii materiale se repercutează, prin influențare directă, asupra cosmosului în ansamblu. Singur, omul, prin exercitarea liberului arbitru, este cel care alege înfrângerea ori victoria.

Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă are repercusiuni și asupra destinului său post-mortem. După moarte, fiecare om urmează calea cu care este în rezonanță, potrivit karmei sale.

Totuși, nu toți oamenii parcurg traseul post-mortem descris anterior. Unii oameni adoptă o altă modalitate de manifestare. În cazul lor, alchimia aurică ce urmează actului

morții este diferită de cea descrisă anterior. Printre ființele umane care, din diferite cauze, aleg după momentul morții o altă modalitate de manifestare, se numără posedății, fantomele, strigoi și stafiile.

Un caz atipic de manifestare atât în timpul existenței întrupate, cât și după moarte este cel al persoanelor care ajung să fie posedate. Posedarea este un procedeu prin care ființele luciferice Dree ori spiritele întunecate ale naturii Lorehh ajung să se caleze peste aura unui om și să facă saltul de la macrocosmos la microcosmos. În cele ce urmează va fi analizat doar tipul de posedare ce are ca protagoniști spiritele întunecate ale naturii Lorehh de “orientare” sexuală. Ființele Lorehh de “orientare” sexuală au fost denumite în antichitate “zeițe ale fertilității”, iar în Evul Mediu au primit numele de “succubi” și “incubi”.

Majoritatea viciilor și perversiunilor sexuale țin de natura energetică a acestui tip de ființe Lorehh. Ființele Lorehh nu pot cuceri omul decât dacă acesta, de-a lungul vieții, a manifestat în mod repetat acele caracteristici negative care reprezintă esența lor. Posedarea unui om de către o ființă Lorehh se poate face în mai multe feluri. Dintre acestea, cele mai ilustrative sunt două. Primul tip de posedare se realizează în cazul în care un om trece de la ispită la viciu, iar al doilea se realizează prin contactarea unor boli sufletești cronice.

Primul tip de posedare se realizează în cazul în care, prin repetarea unei perversiuni sexuale, un om trece de la ispită la viciu. Prin exercitarea liberului arbitru și, implicit, prin actele sale, omul care trece de la ispită la viciu ajunge să vibreze energetic prin rezonanță cu un spirit întunecat al naturii Lorehh de orientare sexuală.

Îmediat după ce a ales, prin liberul său arbitru, un anumit tip de perversiune sexuală, omul în cauză atrage prin

sintonie o ființă Lorehh. Alături de om, la nivelul lumii eterice, se prezintă o ființă Lorehh, ca reprezentantă a respectivei caracteristici. Omul alege singur să manifeste acea caracteristică, dar, după ce a săvârșit actul, între el și ființa Lorehh se naște o legătură energetică-informațională.

Ființa Lorehh își închipuie că, din moment ce l-a sunat pe “firul scurt”, omul are neapărată nevoie de ea. În definitiv, “dracul” vine doar când este chemat. Nu dracul îl cheamă pe om, ci omul îl sună pe “firul scurt”, prin vibrația energetică a acțiunilor sale. Ivindu-se ca din neant lângă omul în cauză, Lorehh îl servește pe acesta “ca la carte”, invitându-l să facă iarăși ceea ce știe cel mai bine să facă. Dacă omul acceptă, ființa Lorehh face în așa fel încât acesta să se întâlnească cu persoane compatibile, care doresc să experimenteze același lucru - în exemplul de față, să experimenteze aceleași perversiuni sexuale.

În momentul în care treaba devine “serioasă”, Lorehh nu se mai mulțumește să acționeze din exterior, prin acțiuni mai mult sau mai puțin elegante de inducere a unor situații existențiale - în cazul de față să experimenteze acte sexuale garnisite cu perversiuni. Astfel, din momentul în care caracteristica negativă devine cronică, iar omul este virusat, ființa Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului. Nu numai că se mută, dar își cheamă toată “familia” - care, cel mai adesea, este compusă din aproximativ 200 de membri. În același spațiu auric ocupat de o ființă Lorehh se pot manifesta aproximativ 200 de membri - care reprezintă “familia” sa. Spiritele întunecate ale naturii Lorehh sunt, de fapt, singurele ființe din cosmos capabile de o astfel de alchimie aurică. Ele au capacitatea uimitoare de a se cala una în alta și de a forma un singur trup auric. Spre deosebire de ele, ființele Dree nu sunt capabile decât de posedare individuală.

Evident, ființele Ashpan (“Cei reîntorși”), care se lipiseră de aura omului respectiv, se opun acestei acțiuni în forță a ființelor Lorehh. În momentul în care obișnuința proastă devine viciu, iar omul repetă aceeași perversiune sexuală, locul ființelor Ashpan este luat de “familia” Lorehh compusă din aproximativ 200 de membri. Lorehh izgonesc astfel ființele Ashpan și se substituie lor. De acum înainte, omul în cauză nu mai are imbolduri, mai mult sau mai puțin controlabile, ci este, pur și simplu, posedat. O persoană posedată de ființe Lorehh sexuale va contamina cu noxe aurice specifice toate persoanele de sex opus cu care va întreține raporturi sexuale.

Este extrem de important de reținut faptul că doar bărbații pot fi cuceriți în mod direct de ființele Lorehh sexuale. Femeile nu pot fi contaminate decât prin intermediul bărbaților. Dar, o dată contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin gazde permanente ale ființelor Lorehh. În momentul în care un bărbat recurge pentru prima oară la perversiuni sexuale, este ca și cum ar forma numărul de telefon al unui spirit întunecat al naturii Lorehh de orientare sexuală și s-ar conecta, prin rezonanță, la “înțelepciunea” de viață a acestuia; o femeie nu poate face același lucru cu de la sine putere. Dacă n-ar fi inițiată sexual în cele “ascunse” de un bărbat, femeia s-ar păstra curată.

Din păcate, o dată contaminate, femeile nu mai pot scăpa ușor de influența ființelor Lorehh. Fiecare bărbat care se perindă prin patul unei femei lasă în urmă o amprentă aurică preluată de la o ființă Lorehh sexuală, al cărei purtător este; astfel, femeile acumulează într-un mod alarmant nu atât “experiență de viață”, cât mai ales colecția de amprente aurice lăsate de bărbați. Contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin astfel din ce în ce mai virusate, iar în interior se simt din ce în ce mai murdare.

Majoritatea femeilor care recurg la perversiuni sexuale devin, cu timpul, într-un fel sau altul, posedate. Aura unei astfel de femei este cucerită pas cu pas de ființele Lorehh, care, în timpul actului sexual se pot cala pe aura ei, într-o formă oribilă de posedare. Este ca și cum peste structura aurică a femeii în cauză se suprapune o umbră întunecată. În timpul actului sexual garnisit cu perversiuni, femeia poate auzi în minte cuvinte obscene, felurite îndemnuri pe care are impresia că le gândește singură, dar care sunt doar manifestări ale ființelor Lorehh. Uneori, ea poate cere ca astfel de obscenități să fie repetate și de bărbatul cu care întreține raporturi sexuale. Și - după cum se spune -, dacă pofta vine mâncând, ființele Lorehh vor deveni din ce în ce mai înfometate și vor cere din ce în ce mai mult. Nu după mult timp, femeia respectivă va deveni o devoratoare de sex. Astfel se formează un cerc vicios, aproape fără scăpare.

Ca o consecință a acțiunii directe a ființelor Lorehh, după un timp femeia în cauză se îmbolnăvește. Boala este formată chiar din noxele energetice emise de corpurile ființelor Lorehh. Aceasta înseamnă că majoritatea bolilor sunt rezultatul unor acțiuni greșite, care au generat contaminarea unor porțiuni ale aerei și, în ultimă instanță, a unor organe ale trupului material, cu emisii aurice ale ființelor Lorehh. Cancerul este un bun exemplu a ceea ce poate însemna disperarea, inadaptarea, singurătatea și teama - sentimente umane și, în același timp, caracteristici definitorii ale unor ființe Lorehh. La fel și bolile venerice sau SIDA, care sunt legate, în mod direct, de aspectele sexuale dominate de Lorehh. Astfel, lupta dintre Bine și Rău nu se desfășoară doar la nivelul macrocosmosului, ci și la nivelul microcosmosului - de exemplu, la nivelul globulelor albe și roșii. Devenind virus la nivelul microscopic, Lorehh se instalează confortabil în persoana pe care au cucerit-o.

Firește, după o lungă luptă cu boala, mai devreme ori mai târziu, femeia în cauză moare, iar Lorehh câștigă bătălia pe jumătate. În acest mod este periclitată evoluția femeii în cauză, programată pentru respectiva existență, iar rezultatele întrupării în lumea materială sunt minime. Multe femei care, de-a lungul vieții, au făcut cam ce-au vrut, folosind ca pretext exercitarea libertății personale, imediat după momentul morții rămân siderate, nevenindu-le să creadă de starea în care au ajuns. Atunci sunt cuprinse de rușine, de remușcare, de ură și de spaimă.

Virusând în acest mod o ființă umană, ființele Lorehh nu câștigă decât jumătate din bătălie. Ele au adus femeii respective, în mod prematur, moartea trupească. Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, Lorehh trebuie să iasă cât mai repede pentru a supraviețui. De fapt, ființele Lorehh trebuie să părăsească cadavrul acelei femei până în momentul înmormântării - mai exact, până în momentul în care preotul săvârșește ultimul act din ritualul înmormântării, în care stropește mormântul cu busuioc în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Dacă încă se mai află încă în cadavru - ceea ce le provoacă o stare de suferință cumplită - în momentul ultimei formule a ritualului, ființele Lorehh vor fi aspirate în elementul pământ și vor dispărea din cosmos.

Pentru a nu se produce acest eveniment, Lorehh trebuie să se transfere rapid în alt trup de femeie. Pentru a se salva, ființele Lorehh se învăluie în reminiscentele corpului sufletesc al femeii decedate. Astfel, cei 200 de membri ai familiei Lorehh, învăluiți în reminiscentele corpului sufletului defunctei, vor forma o fantomă cu aspect umanoid, ce păstrează vag înfățișarea femeii din timpul vieții. Astfel se formează ceea ce poate fi desemnat prin termenul de posedant. Posedantul are nevoie de un nou trup de femeie pe care să-l posede. Altfel nu poate supraviețui.

Problema cea mai delicată constă în faptul că persoana care poate constitui noul suport de manifestare al unui posedant Lorehh trebuie să fie tot o femeie. Pentru a putea supraviețui, posedantul alege, în disperare de cauză, o altă femeie din apropierea cadavrului - de exemplu, o femeie prezentă la înmormântarea primei persoane - care are, de asemenea, o rezonanță energetică scăzută dată de alunecarea pe panta sexualității exacerbate. Astfel, posedantul își alege un alt trup de femeie prin intermediul căruia, în viitor, va putea face tot ce dorește. Transferarea posedantului se face întotdeauna în cazul contactului direct cu cadavrul: atingerea cadavrului, mângâierea părului, sărutul de adio etc. Din acest motiv, femeile prezente la căpătâiul unui defunct ori la o înmormântare trebuie să manifeste o atenție deosebită și să se abțină de la orice fel de atingere a cadavrului.

Fără nici o îndoială, este indicat ca, în astfel de cazuri, ființele Lorehh trebuie să fie aspirate în pământ imediat după ce preotul a stropit mormântul cu busuioc, pentru a nu-și continua acțiunea distructivă.

Al doilea tip de posedare se realizează tot de către spiritele întunecate ale naturii de orientare sexuală Lorehh; acest tip de posedare nu se realizează însă prin perversiuni sexuale, ci printr-un mijloc mult mai subtil. Această formă se posedare se realizează prin contactarea unor boli sufletești care apar în urma îndurării unor nedreptăți suferite de-a lungul vieții. Și acest tip de posedare are, din păcate, ca subiect, doar femeile. Fiind constant umilite, jignite, batjocorite, lovite etc, multe femei se îmbolnăvesc interior. În această categorie intră toate acele femei batjocorite, umilite ori bătute de soții lor, precum și acele femei silite să facă ceea ce nu doresc - să se prostitueze, să mintă, să înșele etc. La aceste femei, de-a lungul vieții, corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată. Datorită faptului că persoana

respectivă nu-i iartă pe cei care i-au făcut rău, crusta întunecată ce acoperă corpul sufletului atrage prin rezonanță ființele Lorehh corespondente ca vibrație energetică.

La fel ca în primul tip de posedare, datorită faptului că persoana respectivă se îmbolnăvește sufletește de supărare și de disperare (îndreptățite din punctul de vedere omenesc), Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului, calându-se pe structura lor aurică. Din acel moment, Lorehh devin posedante, iar femeia în cauză posedată. Nici în acest caz, o dată instalate, ființele Lorehh nu pot ieși din trupul femeii în cauză decât în momentul morții (cu excepția exorcismelor). După ce și această femeie moare, întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, ființele Lorehh se lipsesc de prima persoană feminină care le iese în cale și care atinge cadavrul. Dar, spre deosebire de primul tip de posedare, Lorehh aleg de această dată o fată tânără ori o copilă - rar băieți și deloc bărbați maturi - care are proasta inspirație să atingă cadavrul; atunci, Lorehh se mută cu "bagaj "cu tot și cu toată "familia", în noua "locuință". Evident, femeia respectivă, deși are senzația că s-a întâmplat ceva neplăcut, nu știe cui să atribuie noua stare.

La cea de-a doua "gazdă", ființele Lorehh se manifestă foarte rar prin exacerbarea sexualității; dacă o fac, femeia în cauză are toate șansele să devină un aspirator energetic nesătul, care va distruge auric toți bărbații pe care-i va întâlni în cale. Un bărbat care întreține mult timp raporturi sexuale cu o astfel de femeie are toate șansele de a îmbătrâni în doi ani cât alții în zece.

Nemanifestându-se sexual de această dată, ființele Lorehh își modifică "orientarea". În fond, Lorehh au o durere interioară foarte mare și o neliniște pe măsură. Totuși, faptul că posedă de această dată o femeie curată trupește și sufletește este considerat de ele un mare câștig.

În majoritatea cazurilor, la maturitate, o astfel de femeie posedată va evita bărbății, care-i vor provoca o senzație de greață fizică; în schimb, va dobândi unele puteri “paranormale”: capacitatea de a ghici în cafea, în cărți, în palmă și chiar va dobândi unele puteri - “sidhhisuri” - care reprezintă totalul cunoașterii și înțelepciunii celor aproximativ 200 de ființe Lorehh care se îngrămădesc la interfața corpului ei sufletesc. Astfel de femei pot tămădui adesea prin intermediul mâinilor, pot muta obiecte prin forța privirii, pot provoca fenomene de tip poltergeist - care sunt atribuite de psihiatria modernă unor frustrări sexuale, ceea ce, în parte, este adevărat; totuși, frustrările sexuale nu pot explica fenomenul în toată complexitatea lui.

Cu timpul, astfel de femei posedate vor fi deranjate de întuneric și vor prefera pe timpul nopții, în apropiere, o lumânare aprinsă sau un bec care luminează slab - ca un fel de lumină de avarie. Când sunt supuse unor exorcisme, femeile posedate pot prezenta semne de lovituri în diferite părți ale trupului; de altfel, persoanele posedate nu suportă cuvintele spuse de preoți, semnul crucii, sunetul clopotului de la biserică ori rostirea numelui lui Iisus Hristos.

Cu excepția cazurilor în care se fac exorcisme, Lorehh (împreună cu “familia”) nu ies decât la moartea trupeză a celei de-a doua persoane posedate. În acest caz, se produce un fenomen de excepție: Lorehh sunt eliberate. După ce moare și cea de-a doua femeie posedată, Lorehh - ca ființă colectivă -, împreună cu reminiscențe din corpul sufletului acesteia, formează iarăși o fantomă autonomă. Această fantomă nu mai caută însă un nou corp omenesc pe care să-l contamineze, dar nici nu este aspirată de elementul pământ, precum în primul tip de posedare. Pur și simplu, Lorehh învață lecția și sunt eliberate. În acel moment, instantaneu, Lorehh trec în starea de Ashpan.

Eliberată la rândul ei, femeia își continuă traseul post-mortem obișnuit. După moarte, efectele imediate nu vor fi chiar atât de dramatice precum în primul tip de posedare - evident, dacă nu a săvârșit fapte grave în timpul vieții.

☞ Fantomele ☞

O altă categorie de oameni care nu urmează traseul post-mortem menționat anterior este cea a fantomelor. Toți oamenii care au murit înainte de soroc, în accidente, boli sau în decursul unor evenimente tragice intră în această categorie.

O particularitate frapantă a structurii aurice a fantomelor constă în diferența de rezonanță între steaua sufletului și corpul sufletului - ceea ce denotă faptul că nu ar fi trebuit să moară. Precum a fost menționat, sorocul morții nu este dat de împlinirea unei anumite vârste, ci de egalizarea vibrației energetice între corpul sufletului și steaua sufletului. În concluzie, fantomele sunt acele persoane care, datorită unor motive diverse, au murit înainte de a se fi împlinit sorocul. Cel mai adesea, decesele lor s-au datorat influențelor nefaste ale Fiilor întunericului - Dree ori Lorehh.

Oamenii defuncți deveniți fantome nu pot trece imediat prin Poarta 1 pentru a pătrunde în lumea duhurilor, după cum nu pot pătrunde nici în lumea eterică, astfel că rămân palierul cuantic infraeteric.

Este surprinzător faptul că, deși se manifestă în palierul infraeteric, fantomele nu pot să vadă decât lumea în care se manifestă și lumea materială. Fantomele nu pot să vadă palierul cuantic eteric, astfel că nu pot să vadă spiritele naturii ori ființele îngerești. Ele rămân în palierul infraeteric o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în funcție de diferite considerente.

Din punct de vedere auric, fantomele sunt alcătuite din corpul duh și din corpul sufletului, la care se adaugă o reminiscență a corpului eteric. Cel mai adesea, fantomele din palierul infraeteric păstrează imaginea hainelor din momentul morții (nu al înmormântării). Fantomele păstrează, în general, același chip din ultima încarnare. Este însă interesant de remarcat faptul că, în anumite condiții, chipul fantomelor din palierul infraeteric păstrază chipul din penultima existență încarnată.

Fantomele se tem de întuneric și stau cu precădere în locuri luminoase; ele pot trece prin orice obiect material, cu excepția geamurilor și a plasticului. De asemenea, nu pot trece peste ape curgătoare, peste sare amestecată cu picături de ceară ori prin bariere formate din lumânări aprinse. În general, fantomele sălășuiesc în locuri aglomerate, nu suportă singurătatea și se deplasează foarte repede. Nu reușesc să vadă moartea sau nașterea în lumea materială și nici ființele îngerești care participă la ele. Fiind foarte apropiate de palierul material, fantomele din infraeteric se mișcă și obosesc, plâng sau râd, sunt triste sau voioase, la fel ca și oamenii încarnați. Fantomele au mereu o stare de melancolie sau de regret, dar nici ele nu știu care este cauza. Pot interacționa unele cu altele, se pot îmbrățișa sau se pot săruta, dar nu simt nimic din ceea ce simte un om încarnat în aceleași condiții. Unele nici nu cred că au murit, ceea ce stârnește hazul altor fantome care le ironizează.

Multe fantome care vizitează bisericile sau adunările religioase sunt convinse că, nu peste mult timp, vor fi conduse într-un alt loc, cu mult mai frumos decât cel în care se află. Unele doresc să fumeze o țigară, să mănânce o anumită mâncare, de exemplu pizza, sau să bea un pahărel de “tărie”; întrucât nu au trup material, se întristează și preferă să-i observe pe oamenii din lumea materială care fac acest

lucru. Majoritatea fantomelor stau în jurul oamenilor pe care i-au cunoscut pe când erau încarnate. Este foarte interesant de remarcat faptul că fantomele par a dispărea parțial la apusul Soarelui și a reapărea dimineța, la răsărit. În timpul nopții se văd neclar și par a fi învăluite într-o luminozitate argintie, foarte blândă. Ele însele afirmă că nu pot observa această luminozitate argintie, dar susțin că se pot observa între ele, ca și cum ar fi în lumea materială.

Singura “hrană” la care au acces fantomele este un fel de zăpadă de lumină alcătuită din fulgi strălucitori, care, de Paște, pare a cădea din “cer”. Acești fulgi de zăpadă, care au un miros de pâine proaspătă, se adună pe ramurile copacilor. Treptat, fulgii de zăpadă se topesc, devenind asemănători unui lichid de culoarea chilimbarului, cu miros de must. Fantomele din palierul infraeteric care au murit în accidente de mașină își închid adesea rănilor cu această zăpadă foarte pufoasă. Pe corpul lor luminos rămân însă cicatrici.

Atunci când se împlinește sorocul, fantomele se vaporizează, dispărând din mediul infraeteric, în timp ce tovarășii lor se întreabă unde au putut să dispară atât de repede. Fantomele dispar din palierul infraeteric doar în momentul în care rezonanța sămânței sufletului devine identică cu cea a corpului sufletului. Abia atunci intră în rândul morților și se pot prezenta la judecata individuală.

❧ Strigoii ❧

O altă categorie de oameni care nu urmează traseul post-mortem standard este cea a strigoilor. Majoritatea strigoilor sunt bărbați. Cei care intră în această categorie au avut parte de o moarte violentă datorată unei nedreptăți survenite din partea unui semen - cel mai adesea crimă. În această categorie intră peste jumătate din sinucigașii bărbați.

În momentul morții, oamenii din această categorie au resimțit o groază imensă, dar și o ură pe măsură. Emisia de ură din momentul morții a fost atât de puternică încât i-a blocat atât auriculă, cât și emoțional. Ei au rămas blocați în starea în care au murit - o stare puternică de groază, de ură sau de disperare. După moarte, starea lor s-a cristalizat într-un nou corp auriculă, format în urma unei alchimii între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh. Acest nou corp auriculă este foarte rece și are o consistență gelatinoasă, asemănătoare jeleurilor sau piftiilor, dar nu emite un miros respingător.

Dorința cea mai mare a strigoilor este de a se răzbuna pe cei care le-au provocat moartea. Este demn de consemnat faptul că cei care le-au provocat moartea au făcut-o prin exercitarea liberului arbitru, iar nu în urma unei influențe venite de la ființele Lorehh sau Dree. Este însă uimitor faptul că strigoii sunt morali și foarte drepecți. Ei nu sunt interesați decât de cei care le-au făcut rău și nu trec în lumea de dincolo decât în momentul în care reușesc să-i distrugă. Oricum, strigoii păstrează Îngerii Păzitori din timpul vieții.

Datorită naturii corpului în care se manifestă - simbioză între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh - strigoii dobândesc o putere și o tărie extrem de mare. De fapt, ei devin conștienți de corpul duh și de puterile acestuia. Personalitatea terestră a corpului sufletului unui strigoi se combină într-un mod uimitor cu individualitatea, cu corpul duh, a cărui putere de manifestare este extraordinară. Rezultatul acestei simbioze aurice este dobândirea unor puteri aproape înspăimântătoare - *siddhisuri* - care permit deplasarea extrem de rapidă, poate la fel de rapidă ca a multor ființe îngerești. Aceste puteri permit strigoilor translatarea în trei paliere cuantice: în palierul material, în palierul infraeteric și în palierul eteric.

În cele trei paliere cuantice, strigoii se manifestă diferit. În lumea materială strigoii se manifestă într-un corp asemănător cu cel al oamenilor încarnați, cu singura deosebire că este foarte rece, gelatinos și ușor translucid, ca și cum ar avea un neon în interior. În palierul infraeteric nu pot fi deosebiți prea ușor de fantome, iar în palierul eteric seamănă cu oamenii prometeici - așa-ziiși “extratereștri”.

Moralitatea uimitoare a strigoilor provine din faptul că sunt conștienți de corpul duh - corpul moralității -, astfel încât nu fac nici un fel de nedreptate. Deși ar putea avea această capacitate, strigoii nu intervin în karma oamenilor sau în istorie, pe care le înțeleg cu foarte multă claritate. Ei nu au treabă decât cu acele persoane care le-au făcut rău și nu se lasă până nu le distrug. Principala lor justificare este “că nu m-au lăsat să mor în liniște”. Strigoii înțeleg foarte bine mecanismul de funcționare al cosmosului și nu se aventurează în nici o acțiune ce ar putea periclita existența altor oameni încarnați.

Datorită puterilor rezultate din simbioza dintre corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh, strigoii sunt singurele ființe omenești care se pot lupta de la egal la egal, direct, față în față, cu Fiii întunericului - Dree și Lorehh -, ai căror inamici declarați sunt. Mai mult decât atât, strigoii sunt singurele ființe omenești care au tăria și puterea de a-l înfrunta direct pe Cel rău, Hallshithan, atunci când acesta încearcă să se manifeste prin intermediul unor oameni dezaxați care fac liturghii negre.

Strigoii nu pot trece peste întinderi de apă, dar pot provoca deplasări de obiecte. Sunt extrem de vulnerabili la sare și la tămâie. Este interesant că ploaia îi udă ca pe oamenii din lumea materială; când plouă, locul în care se află un strigoi este uscat, semn că ploaia se oprește pe o structură cvasicorporală. Adesea, strigoii pot fi eliberați prin ritualuri

religioase (molifte) făcute de preoți lângă mormânt. După ce își îndeplinesc scopul, adică după distrugerea celor care le-au făcut rău, strigoii renunță la puterea și tăria specifică simbiozei dintre corpul duh, corpul eteric și corpul sufletului și trec, ca și ceilalți defuncți, în lumea astrală.

Totuși, strigoii nu reușesc întotdeauna să-i distrugă total pe cei care le-au făcut rău. În urma intervenției Îngerilor Veghetori, cei care le-au făcut rău conștientizează erorile comise și încearcă să îndrepte lucrurile. În momentul în care acei oameni conștientizează răul comis și se căiesc, strigoii nu mai simt nici o plăcere în a-i distruge și-i lasă în plata Domnului, trecând în lumea duhurilor.

În acel moment, strigoii realizează un mare pas înainte, trecând de la aplicarea karmică a pedepsei - care presupune aplicarea oarbă a principiului “dinte pentru dinte, ochi pentru ochi” - la iertarea aproapelui, lăsând instanțele cosmice să decidă.

❧ Sfafile ❧

O altă categorie de ființe care nu urmează traseul post-mortem standard este cea a stafiilor. Dacă strigoii sunt, în marea lor majoritate, bărbați, stafiile sunt cu preponderență femei. Stafiile sunt acele ființe de parte femeiască, care au iubit o singură dată în viață, dar a căror dragoste nu a fost împărtășită - a fost ignorată ori trădată.

Stafiile sunt sufletele acelor femei seduse și abandonate într-un anumit moment al vieții și care au rămas înghețate în acea stare afectivă și emoțională tot restul vieții, refuzând orice reînnodare a unei relații cu un alt bărbat. O mare parte a stafiilor este formată din acele femei care s-au sinucis din iubire. Tot în categoria stafiilor intră femeile care și-au pierdut timpuriu soțul sau iubitul și care nu s-au recăsătorit

ori nu s-au mai implicat într-o relație amoroasă. După moarte, o astfel de femeie refuză să treacă “dincolo” și continuă să-și plângă nefericirea.

La fel ca și strigoii, stafiile se manifestă într-un corp realizat printr-o alchimie aurică complexă: o simbioză între corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. Totuși, la stafii, corpul duh nu se manifestă prin putere și tărie, precum în cazul strigoilor.

Acțiunile femeilor-stafii nu sunt îndreptate spre răzbunare. Dimpotrivă, stafiile au o stare permanentă de melancolie și de nefericire. Au o tristețe inimaginabilă, iar dorința lor cea mai mare este de a-și mărturisi cuiva nefericirea, astfel că stafiile sunt total inofensive. Corpul stafiilor este foarte rece și emite o răceală ce se simte de la distanță; stafiile emit totdeauna un miros de iasomie. Își pot schimba vestimentația și coafura după bunul plac, dar nu-și pot schimba fizionomia - care este reflectarea corpului sufletului. Stafiile pot apărea și dispărea după cum doresc, astfel că nu par a se supune unor legi. Se roagă adesea, fiind foarte credincioase. Uneori, par a se contopi cu natura, fiind foarte bune prietene cu animalele domestice.

Stafiile sunt apariții fascinante, cu un șarm aparte. Se pot manifesta adesea în palierul material și pot fi observate chiar și fără ca privitorul să aibă vreo formă de clarvedere. Stafiile pot fi văzute cel mai adesea în acele locuri benefice, în care s-au produs fapte bune - acolo unde vibrația energetică a pământului este benefică. Este interesant și faptul că, pentru a le observa în palierul material, privitorul trebuie să se poziționeze într-un anumit fel; dacă se mută cu un metru în stânga ori în dreapta, nu le mai poate observa.

Fantomele din infraeteric, strigoii-bărbați și stafiile-femei sunt principalele ființe umane care, prin exercitarea liberului arbitru, nu urmează traseul post-mortem standard.

Abia în momentul în care conștientizează problemele existențiale care le-au determinat să rămână în starea respectivă, fantomele, strigoii și stafiile trec în lumea de dincolo, fără a întâmpina nici o împotrivire din partea instanțelor cosmice.

Cât despre vampiri - acele ființe care (se presupune că) se hrănesc cu sângele semenilor, despre care se vorbește astăzi atât de mult, devenind chiar “obiect de studiu” pentru exaltați - numai de bine: NU EXISTĂ. Nu există nici o ființă umană defunctă, din nici un palier cuantic, capabilă să se manifeste în trupul material și să se hrănească cu sânge. Oricum, nici o ființă din lumea eterică - înger, spirit al naturii sau om - nu a confirmat că ar exista așa ceva.

Pare-se că sigurii vampiri sunt acei oameni din lumea materială cărora le plac fripturile în sânge. În fond, trăim într-o lume tristă, dar plină de umor...

“IATĂ, SUFLETUL MEU SE BUCURĂ”

☞ Triumful creștinismului ☞

La început, creștinismul a fost propovăduit prin intermediul Apostolilor și al vilvilor. Atât Apostolii, cât și vilvii erau în comuniune directă cu Iisus Hristos; îl vedeau și dialogau cu El.

Primii creștini adevărați, Apostolii și vilvii, au primit Harul Dumnezeiesc direct de la Iisus Hristos, pentru a putea îndeplini trei misiuni principale. Prima misiune era propovădurirea creștinismului printre neamuri - “Vestea cea bună”. **Neamurile trebuiau să afle despre existența Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, a celor văzute și a celor nevăzute.** A doua misiune a fost cea a vindecării trupurilor oamenilor: **“Vindecați trupurile oamenilor în Numele Meu”**, le-a spus Iisus Hristos. A treia misiune a fost cea a vindecării sufletului: **“Iertați păcatele în Numele Meu”**, le-a spus Iisus Hristos.

Firește, păcatele sunt reflectate la nivelul corpului sufletului și, implicit, la nivelul corpurilor aurice exterioare - eteric, emoțional, astral, mental - de unde se manifestă la nivelul trupului. Prin iertarea păcatelor - purificarea corpului sufletului, care este o vindecare realizată din interior -, oamenii dobândesc un corp sufletesc curat și sănătate trupească.

La fel de firesc, vindecarea trupească și vindecarea sufletului prin iertarea păcatelor nu pot dura la nesfârșit. Ele sunt valabile doar în momentul respectiv. La fel se desfășoară evenimentele în cazul unei tumori vindecate printr-o operație. În momentul operației se extrage tumoarea, iar omul devine sănătos. Dacă însă omul continuă să ducă o existență defectuoasă, tumoarea revine. Tot astfel este în cazul vindecărilor trupești și sufletești realizate în Numele lui Iisus Hristos. Se produce iertarea păcatelor și vindecarea trupească, dar în cazul în care omul o ia de la capăt și perseverează într-un comportament defectuos, se îmbolnăvește iarăși. Atunci este necesară o nouă vindecare și o nouă iertare a păcatelor. Acesta este de fapt motivul pentru care Apostolii au îndemnat oamenii să se roage neîncetat. Existența înseamnă păcat, adică degradarea neîncetată a trupului și a sufletului.

Răspândiți în cele patru zări, Apostolii și, apoi, vilvii mergeau în piețe, acolo unde erau adunate mari mulțimi de oameni. Ei vindecau prin intermediul atingerii cu mâna. De fapt, Iisus Hristos vindeca direct prin ei, atât trupul, cât și sufletul oamenilor. Iisus Hristos vindeca orice boală, instantaneu. Toți cei tămăduiți astfel, chiar dacă nu-l vedeau în mod direct pe Iisus Hristos, îi simțeau difuz prezența și simțeau că existența lor se modifică.

În sufletele oamenilor tămăduiți se producea o transformare profundă. Nu deveneau doar mai buni și mai înțelegători, ci și mai pașnici (blânzi). Corpul emoțional devenea extrem de pur, astfel că ura și frustrarea erau treptat eliminate. De asemenea, corpul eteric se purifica, iar bolile trupești se vindecau parcă de la sine. Datorită purificării corpului sufletului, toți erau cuprinși de un sentiment profund de liniște și de pace, ca și cum s-ar fi trezit după un somn lung.

Hristos a spus: **“Pace vă las vouă, pacea mea v-o dau vouă. Eu nu v-o dau așa cum o dă lumea. Să nu se tulbure inima voastră, nici să nu se teamă.”** (Ioan 14; 27)

De aceea, Apostolii și vilvii erau urmași permanent de mari mulțimi de oameni, care nu se mai dezlipeau de lângă ei. În 24 de ore, în orice oraș sau sat, Apostolii și vilvii vindecau în Numele lui Iisus Hristos mari mulțimi de oameni bolnavi trupește și sufletește. Templele zeilor deveniseră goale, iar oamenii nu mai voiau să fie sclavii nimănu - nici trupește, nici sufletește - ceea ce a provocat reacția imediată a potențailor vremii.

Așadar, triumful creștinismul printre neamuri nu s-a bazat pe impunerea unei doctrine, ci pe probarea experimentală a unui fapt de importanță vitală. Oamenii care au aderat la creștinism în primele secole creștine au înțeles în mod practic, experimental, că, în timp ce vechii zei nu puteau ajuta pe nimeni, noua religie se baza pe ceva viu: prezența continuă a lui Iisus Hristos în Trupul de Slavă.

Botezul creștin, repetarea Numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, au dus la formarea plaselor mesianice și, implicit, la contactul auric al fiecărui nou convertit cu Iisus Hristos. Martirii creștini, care erau uciși cu bestialitate de gladiatori sau sfâșiați de fiare sălbatice în arenele romane, mureau cu zâmbetul de buze, murmurând Numele lui Iisus Hristos sau rugându-se. Ar fi o glumă ieftină să afirmăm, împreună cu istoriografia modernă, că martirii creștini au fost “îndoctrinați”.

❧ Prețul de răscumpărare ❧

Decizia crucială, luată cândva în ceruri, ca a doua Persoană a lui Dumnezeu, Iubirea Infinită, care este Iisus Hristos să plătească **prețul de răscumpărare** pentru

întreaga umanitate este evocată anual, în cadrul unei ceremonii desfășurată în lumea eterică. La ceremonie participă însuși Iisus Hristos în Trupul de Slavă.

Ceremonia are loc în fiecare an, de Întâi Martie, într-un loc din lumea eterică, la poalele unui deal, într-o mică dumbravă plină cu arbuști și cu mii de specii de flori, unde își face apariția Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă. În fața Sa se adună foarte mulți oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite luminoase ale naturii și îngeri din ierarhia Fiilor Luminii.

Iisus Hristos este îmbrăcat într-o mantie ce pare țesută din zăpadă strălucitoare, cu un brâu ce pare alcătuit din lumini asemănătoare focului. În picioare poartă încălțări ce par din lumini, asemenea brâului. Chipul Său este asemănător cu cel reprodus în icoanele creștine: părul lung, castaniu și ondulat. Are ochii mari, căprui cu sclipiri verzuu, buzele pline și o barbă mică. Vocea Sa este ca o șoaptă dulce. De jur împrejur Său se aude un susur suav, precum clipocitul unui izvor și se simte un miros pregnant de pâine scoasă din cuptor și înmuiată în vin. Ființa Sa emite, jur împrejur, până departe în lumea eterică, curcubeu de lumină.

La un moment dat, în cadrul ceremoniei, Iisus Hristos ține o cuvântare în limba ființelor din lumea eterică. Uneori, în timp ce vorbește, Iisus Hristos ridică brațele în formă de cruce, cu palmele orientate în sus.

Spre sfârșitul discursului ținut în fața acelei mari mulțimi de ființe, Iisus Hristos spune următoarele cuvinte în limba folosită de ființele din lumea eterică: **“Saiyah inah tee, șem, hapat Yooh. Eeéh nenemah. Tidah Iet Hazureth ineeé ? Tidah mama Yooh ? Tidah savaat hlisah ?** În traducere: *“Atunci, în acele vremi, Am întrebat pe cei din jurul Meu care Mi se închinău: Cine va coborî pe Pământ ? Cine va lupta pentru Noi ? Cine îl va mântui pe om ?”* **“Sem**

pat, sem teer, Yooh, Yooh Şonah Hamathai altee ziih eee Yooh. Yooh, Yooh Savaat hlisah. Yooh mamaiat eee". În traducere: "*M-am uitat în faţă şi împrejurul Meu şi toţi tăceau şi ţineau capetele în pământ. Atunci Eu am Rostit Cuvântului din Mine şi I-am zis: Eu, Eu Shonah Hamathai voi mântui pe om, Eu voi lupta pentru el*". "**Aaah poot duma sepet tel hhisa, eeh poot duma eh-shainii teh hlisah. Siteeh, Yooh, Yooh, Yooh, let, letah, enene, ivooo... Şinanaa e vereth şinaa...**" În traducere: "*Aşa am durat pentru om un turn de apărare în afara lui şi o uşă am creat în mijlocul său, până la Mine. Toate acestea le-am făcut Eu, Eu Domnul Domnilor, Împăratul Împăraţilor. Eu, acestea vă spun: Iată, Sufletul Meu se bucură pentru cei pe care îi adun, bucuraţi-vă toţi şi iar bucuraţi-vă*".

La sfârşitul ceremoniei, toţi cei prezenţi - îngeri din Ierarhia Fiilor Luminii, spirite luminoase ale naturii şi oameni - se bucură, ridicând mâinile în aer, aclamând şi cântând, precum oamenii din lumea materială în momentele în care se bucură sincer de ceva. Este o veselie generală atât de zgomotoasă, încât creează impresia că se desfăşoară undeva în lumea materială. Nici când, în nici un moment, Iisus Hristos nu pare mai împăcat şi mai mulţumit, iar bucuria imensă ce străluceşte în ochii Săi este mai mult decât emoţionantă.

Înşuşirile lui Iisus Hristos sunt opuse în mod absolut caracteristicilor Fiilor întunericului. Caracteristicile Fiilor întunericului sunt ura, răzbunarea, distrugerea, cearta, violenţa, mânia, furia, gelozia. Fiecare caracteristică are o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros; toate aceste caracteristici sunt prezente în aura oamenilor în momentul în care aceştia experimentează astfel de trăiri.

Spre deosebire de Fiii întunericului, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care s-a întrupat în lumea oamenilor pentru a

stopa declinul general al umanității, are ca însușiri ființiale Bucuria, Pacea, Bunătatea, Răbdarea, Blândețea, Stăpânirea de sine, Iertarea și Iubirea.

Fiecare dintre însușirile lui Iisus Hristos are propria sa culoare, propriul sunet și propriul miros. Prin amestecul culorilor, sunetului și mirosului tuturor însușirilor manifestate de Iisus Hristos rezultă o structură aurică unică, cu o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros: aceasta este **corpul haric al plaselor mesianice**, “turnul de apărare” al oamenilor împotriva oricăror influențe nefaste.

Prin repetarea Numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, oamenii intră treptat sub influența Sa directă. Totodată, în urma comuniunii cu Iisus Hristos, se formează “ușa” situată chiar din mijlocul omului. Această “ușă” este chakra iubirii - *shainiah*.

Se impune totuși o întrebare, care este mereu rostită în lumea oamenilor: **La ce bun ? De ce este nevoie de atâta suferință ? De ce este nevoie de atâtea lupte între Forțele cosmice ? De ce a fost nevoie ca Dumnezeu, Ființa Supremă, să-și Jertfească Ființa din Ființa Sa, Lumina din Lumina Sa ?**

Răspunsul - oferit de ființele din lumea eterică - a fost scurt, clar și răspicat: **Dumnezeu, Marele Tată, vrea să-i recupereze pe toți fiii Săi care s-au rătăcit - îngeri, spirite ale naturii, oameni -, pentru a-i trece în Cartea celor vii - așa cum a fost la început.**

PARTEA ÎNTÂI
ISTORIA CELOR VĂZUTE ȘI A CELOR NEVĂZUTE

UNDE SE DUCE DUMNEZEU CÂND SE DUCE ? / 17

- ☪ Cele trei Oceane
- ☪ Punctul fix, imuabil, al universului
- ☪ Iubirea Infinită care este Hristos

PRIMORDIUM:
ISTORIA TIMPURIE A COSMOSULUI / 29

- ☪ La început
- ☪ Perfer: “Strălucirea Strălucirii”

- CETĂȚENII COSMOSULUI / 40
- ☪ Fiii Luminii vs. Fiii întunericului
 - ☪ Spiritele naturii
 - ☪ Oamenii

NOUL NAȘTE SCHIMBAREA / 55

- ☪ Metamorfozele cosmosului
- ☪ Soarta Celor răzvrățiți
- ☪ Noua Locuință
- ☪ Centrele de putere
- ☪ Cele trei Regate

EPOCA SCLAVAGISTĂ / 76

- ☪ Regatul morților vii
- ☪ Găurile de vierme denumite iaduri
- ☪ Învățătorii

RENAȘTEREA PĂMÂNTULUI / 91

- ☪ Supraviețuitorii
- ☪ Oamenii prometeici

AL UNSPREZECELEA MORT / 99

- ☪ Înainte și după potop
- ☪ Războiul perpetuu

CÂNTAREA CE NOUĂ / 111

- ☪ Iisus din Nazarteh – Regele iudeilor ☪
- ☪ Ziua cea mai lungă a istoriei ☪
- ☪ Marea taină a învierii ☪

“IATĂ MAMA TA!” / 127

- ☪ Efectele jertfei pe cruce ☪
- ☪ Apariția lumii astrale ☪
- ☪ Ataltalia ☪

ARMAGEDDONUL DUS PENTRU INIMA OMULUI / 140

- ☪ “Cei aleși” ☪
- ☪ Cel mai căutat om din cosmos ☪

PARTEA A DOUA

CRUCEA DE OM

ÎNTRE ALFA ȘI OMEGA / 151

- ☪ Șaptesprezece pentru eternitate ☪
- ☪ Școala vieții ☪
- ☪ Începutul palingeneziei ☪

„ÎNCEPI SĂ LUMINEZI, TU CARE EȘTI MAI BĂTRÂN...” / 162

- ☪ Structura aurică a ființei omului ☪
- ☪ Pătrunderea prin Poarta Vieții ☪
- ☪ Maturizarea structurilor aurice ☪
- ☪ Ceremonia nașterii ☪
- ☪ Ursitoarele ☪

CURRICULUM VITAE / 184

- ☪ Insuflările ☪
- ☪ Focarele de personalitate ☪
- ☪ Cercul vicios ☪
- ☪ Jocurile morții ☪

SOMNUL ȘI VISELE / 201

- ☪ Tipuri de vise ☪

- ☪ Palierul cuantic al sufletului ☪
- ☪ Palierul Sufletului lui Hristos ☪

☪ * ☪

MOARTEA CA LIMITĂ NELIMITĂ / 226

- ☪ Limita nelimită ☪
- ☪ Trecerea prin Poarta Morții ☪
- ☪ “Eu prin tine și tu prin mine” ☪
- ☪ Bătălia pentru suflet ☪

☪ * ☪

“PÂNĂ CÂND OMUL ÎL VA IUBI PE OM” / 254

- ☪ Lumina iubirii ☪
- ☪ “Întoarce-te lumină” ☪
- ☪ Judecata ☪
- ☪ Urma scapă turma ☪

☪ * ☪

FANTOMELE, STRIGOII ȘI STAFIILE / 272

- ☪ Posedații ☪
- ☪ Fantomele ☪
- ☪ Strigoii ☪
- ☪ Sfațiile ☪

☪ * ☪

“IATĂ, SUFLETUL MEU SE BUCURĂ” / 289

- ☪ Triumful creștinismului ☪
- ☪ Prețul de răscumpărare ☪

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict

vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,

informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de

zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în

cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.

Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.

Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte. Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

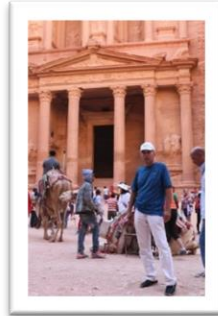
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit "cartea" și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o

experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După

o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente

I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de

eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală ("un alt fel de curriculum vitae") sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

